

Hoàng Tử Lạnh Lùng Và Con Nhỏ Rắc Rối

Contents

Hoàng Tử Lạnh Lùng Và Con Nhỏ Rắc Rối	2
1. Chương 1: Chuyển Trường	2
2. Chương 2: Chuyển Trường (tiếp)	3
3. Chương 3: Lớp Mới Và Rắc Rối	6
4. Chương 4: Anh Nói Ai Là Con Vịt Xấu Xí Hả Tên Biền Thái Kia?	9
5. Chương 5: Kế Hoạch Vĩ Đại Của Con Gái 11a2 Và Cuộc Thi.	11
6. Chương 6: Cho Em Mượn Anh Phong	12
7. Chương 7: Ngoan, Đừng Khóc Nữa	15
8. Chương 8: Tôi Là Thật 100%, Ok!	17
9. Chương 9: Sợ Dây Chuyền	19
10. Chương 10: Kể Thì Kể, Sợ Gì!	21
11. Chương 11: Nụ Hôn Bất Ngờ	23
12. Chương 12: Vì Sao Không Vui?	23
13. Chương 13: Thiên Châu Bị Ốm	25
14. Chương 14: Ai Cho Phép Cô Rời Khỏi Nhà?	26
15. Chương 15: Về Trường	28
16. Chương 16: Vũ Phong Nổi Giận	29
17. Chương 17: Theo Anh Tôi Sẽ Làm Gì?	30
18. Chương 18: Tôi Sẽ Làm Bạn Gái Anh, Ok?	31
19. Chương 19: Thực Hiện Kế Hoạch	33
20. Chương 20: Bạn Mới Nam Phong (p1)	34
21. Chương 21: Bạn Mới Nam Phong (p2) ♪	35
22. Chương 22: Bạn Gái (p1)	37
23. Chương 23: Bạn Gái (p2)	40
24. Chương 24: Bạn Gái (p3)	43
25. Chương 25: Ngạc Nhiên	45
26. Chương 26: Cạnh Tranh Công Bằng	47
27. Chương 27: Thư Kiêu Chiến	50
28. Chương 28: Bắt Cóc (p1)	52
29. Chương 29: Bắt Cóc (p2)	54
30. Chương 30: Nguy Hiểm	56
31. Chương 31: Anh Nói Thật Sao?	58
32. Chương 32: Thăm Vũ Phong (phần 1)	59
33. Chương 33: Thăm Vũ Phong (p2)	60
34. Chương 34: Bóng Dáng Quen Thuộc	62
35. Chương 35: Là Anh, Đúng Không?	64
36. Chương 36: Tụ Hạp	65
37. Chương 37: Hẹn Hò (phần 1)	66
38. Chương 38: Hẹn Hò (phần 2)	69
39. Chương 39: Hiểu Nhầm.	70
40. Chương 40: Tôi Chưa Cho Phép, Em Giám Bỏ Cuộc. (end)	72

Hoàng Tử Lạnh Lùng Và Con Nhỏ Rắc Rối



Giới thiệu

Thiên Châu - Một cô bé dễ thương, xinh đẹp vừa mới bị ba bắt ép chuyển đến một ngôi trường Quý

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-lanh-lung-va-con-nho-rac-roi>

1. Chương 1: Chuyển Trường

Chương 1: Chuyển trường Trời trong xanh nắng đẹp, gió hiu hiu vờn qua những khe lá dừa vui dưới ánh mặt trời. Muôn chim ríu rít trên những tán cây hó lú lo, làm cho không khí buổi sáng thật yên bình và trong lành. Nhưng...- BA NÓI CÁI GÌ CỜ? Nhưng ở một căn nhà nọ, giọng một cô bé tràn đầy sự ngạc nhiên, bàng hoàng, sửng sốt,... cô bé đưa hết năng lượng vắn to hết cỡ cái volume của mình, tưởng chừng ngôi nhà có thể rung chuyển. Cặp mắt tròn xoe trương lên, khi nghe ba nói nó sẽ chuyển trường vào ngày mai. Nó đang trong tình trạng đờ như cây bọ, không thể nói nên lời nào.- Ba đã chuyển trường cho con rồi, con sẽ học trường với Thiên Bảo. - Bỏ qua sự ngạc nhiên của nó, ông Trần thản nhiên nói, như biết trước cô con gái mình sẽ phản ứng như thế này.- Con học ở trường đang tốt mà ba sao phải chuyển trường cơ chứ? - Nó nhìn ba nói lại, mong ba đừng để nó chuyển trường đi, dù sao chuyển trường là một vấn đề đáng lo ngại với nó.- Ừ, con gái ba đúng là học rất tốt, thế nên tuần nào cũng có giáo viên gọi về phàn nàn ta rằng học sinh Thiên Châu hay chọc phá thầy cô, bạn bè...bla..bla. - Nhìn cô con gái ngang bướng ông kể một tràng, những thành tích đạt được trong mỗi kì học. Ông đúng là lắc đầu chào thua trước nó, dù ông có dùng biện pháp nào đi chăng nữa thì nó cũng nghe lời vài ba ngày là lại gây chuyện khắp trường. Nhìn ba kể một chuỗi nó cười trừ, giả vờ hối lỗi chạy qua chỗ ba mình dầm bóp vai cho ông, mong ba hồi tâm chuyển ý.- Ba à con không chuyển trường đâu mà, năn nỉ ba đó, nếu con không chuyển trường ba nói gì con cũng nghe hết á. - Giọng nó ngọt như mía, xuống nước năn nỉ.- Không được!- Đi mà ba yêu quý, con hứa từ nay sẽ không chọc phá mọi người nữa đâu! - Vừa nói, nó đưa cặp mắt cún con cộng với hành động dơ tay cắt máu ăn thề, ý nhằm dơ tay lên thề mong ba tin tưởng.- Ý ta đã quyết rồi không cãi lại. Con học ở trường đó sẽ có anh trai con kèm cặp, chăm sóc con, trường cũng rất nghiêm khắc nên con lo mà học hành, đừng nghĩ tới chuyện chọc phá người khác.- Sao ba đoán trúng vậy ta. - Nó trầm nghĩ.- Nhưng con không thích học ở đó đâu ba ơi, đó toàn những người nhà giàu khinh người khác thôi à! - Nó ghét nhất là những người như thế, nên kiên quyết không muốn học ở trường Quý tộc.- Ý ta đã quyết rồi ta không đổi ý đâu con lên thu dọn hành lý đi. - Giọng ông nghiêm khắc, mặt không đổi, ở mức gần sự lạnh lùng.- Vâng thưa ba. - Mặt nó ỉu xiu đi lên, vì biết một khi ba đã nghiêm khắc thì xin cũng vô ích. Đang chuẩn bị lên phòng thì...- Khoan đã. - Ba nó gọi lại, làm nó vui thầm trong lòng, nghĩ ba mình đã hồi tâm chuyển ý.- Ba đổi ý rồi hả ba, con không phải chuyển trường nữa phải không? - Mặt nó sáng trưng như đèn pha ô tô. =__= KHÔNG! - Câu nói của ba như gáo nước lạnh, dập tắt ngọn lửa hi vọng trong nó.- Ngày mai Thiên Bảo sẽ ra đón con, nhớ đi sớm đừng bắt anh chờ.- Vâng thưa ba, con lên thu dọn đây ạ. - Mặt nó ỉu xiu như bánh bao chiều, rồi chạy lên phòng nó, nằm sấp xuống giường ôm lấy con xu xu “Con gấu bông anh hai nó tặng 5 năm trước, nhân lần sinh nhật thứ 12 của nó nên nó rất quý, nó xem con gấu như một người bạn tâm sự khi có chuyện buồn”. Xu xu, chị sắp phải chuyển trường rồi, chị phải xa mọi người ở trường cũ nên buồn lắm. Chuyển trường rồi không biết ai nhớ chị không nữa? Còn chị sẽ nhớ họ chết mất, nhớ ông thầy hỏi mỗi lần chị chọc đến uất

ức mà bỏ đi, nhớ bà cô ế chồng thích trang điểm và nịnh hót... - Chị cũng phải xa ngôi nhà và căn phòng này nữa, nhưng chị sẽ mang theo em đi chị không để em một mình ở đây đâu. Chị không thích chuyển đi tí nào hết huhu...Tút...tút...tút...Đang ngồi kể chuyện lâm li bi đát cho em xu xu nghe thì có kẻ nào đó gọi đến phá rối. Vợ cái điện thoại nhìn vào màn hình để xem cái kẻ phá rối kia là ai. Anh Nhím đang gọi (Biệt danh nó đặt cho anh hai) rất may là anh hai không thì biết tay mình cho coi “Tâm trạng nó đang không vui không nên chọc tức nó nếu không sẽ lãnh hậu quả!”- Hello anh hai yêu quá, ý nhằm yêu quý của em hì hì.- Ủ, chào em gái, sao lúc nào em cũng chọc anh là sao nhĩ?- Em nào dám nói anh hai đẹp trai lông lộng, phong độ, lãng tử chứ! - Nó lại dở giọng nịnh nọt pha chút châm chọc, trong lòng thầm nghĩ ông anh này lãng tử đâu thì không có nhưng lãng nhăng có thừa.- Anh không dám nhận đâu, chắc hôm nay trời có mưa quá? - Đầu dây bên kia Thiên Bảo cười cười nói, anh đúng là chịu thua với cô em gái này.- Anh có ý gì hả? Dám chê lòng tốt của em phải không? - Máu nóng nó đã dồn lên đỉnh điểm, anh hai này thật là, được khen rồi mà còn nói mình thế tức quá. (Có mà nói móc chứ khen gì chịu con này luôn)- Thôi anh không chọc tức nhóc nữa .Em đi chuẩn bị đồ đạc mai chuyển vào trường chưa-ĐẠ EM ĐANG THU DỌN Ạ! (T/g: Nói xạo lúc này giờ toàn nằm chơi) - Nó nhấn mạnh từng chữ, bực mình vì phải chuyển trường vô cớ.- Ủ... thôi bye bye em gái yêu quá nha, haha mai gặp lại. (Đúng là anh em có khác giống nhau như đúc chuyện chọc ngoáy nhau)- YAAAAAA ANH HAI. - Dám chọc mình hả? Ngày mai anh sẽ biết tay em ha ha “Nó nở nụ cười đều”Ở đâu đó đang có một người rùng mình, dự cảm chẳng lành, không biết có qua khỏi ngày mai không?

2. Chương 2: Chuyển Trường (tiếp)

Đứng trước cổng trường Star School Thiên Châu không kìm lòng được thốt lên một tiếng rất lớn.

- WOAAA... Đây có phải trường học không nữa trời? Gì mà lớn thế không biết? Nó còn lớn trường cũ của mình học nữa, chắc phải gấp mấy lần luôn, đúng là trường quý tộc có khác.

Nhìn khuôn viên trước cổng trường rất lớn, nó choáng ngợp, vui vẻ cộng hưởng khi nó vừa ngẩng nhìn, lại chạy nhảy khắp nơi như con bé nhà quê mới lên thành phố. Rất may cho nó là không có ai ở trường, chứ không thì mọi người sẽ nghĩ nó có vấn đề, vì phần khích thái quá.

- Sao bây giờ vẫn chưa có ai vậy nhĩ? Hay mình đi sớm quá? Mình đúng là học sinh gương mẫu nha.

Thiên Châu ngó trước ngó sau rồi tự khen mình, chợt nhớ đến ông anh đi đâu mà giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả. Đã thế còn bảo nó đến sớm làm nó hơi bực mình. Thế mà ba còn bảo nó đến sớm, không được để anh hai chờ, bây giờ thì không biết ai đợi ai.

Thiên Châu bước đi từng dãy nhà một mà tìm phòng học, nhưng càng đi thì nó như lạc vào mê cung, càng tìm càng không thấy. Đã vậy lúc sáng nó tức quá không muốn ăn sáng, điện thoại lại quên không đưa, nên giờ không còn tí sức lực nào để đi nữa, nó giờ như bong bóng xẹp hơi. Trong lòng thầm mắng ông anh, vì cho nó leo cây, nợ cũ thù mới nó quyết trả thù một phen.

- Haiz... Mình đi tìm khắp nơi rồi mà vẫn không thấy, mỗi chân quá huhu, đứng giữa ngôi trường này chắc chết qua.Chúa ơi hãy cứu đứa con chiến tội lỗi đang lạc lối này, cho con tìm thấy lớp con xin cảm ơn người, mặc dù con không theo đạo thiên chúa.

Á a a a ...

Đang lăm bằm thì nó thất thanh thét lên, đây chính là kết quả của sự cầu khẩn đi không nhìn đường nên va phải người ta.

- Chúa ơi, người không giúp thì thôi, sao người lại đối xử với một đứa con gái dễ thương xinh đẹp như con chứ. Tự dưng lại lòi đầu ra cái quái gì làm con ngã lăn ra chứ? - Nó ôm chân kêu than, mắng chửi một mình làm ai đó nghe nó nói mà che miệng cười thầm, đã bị thế kia rồi mà còn khen mình được. Đúng là phục độ tự sướng của cô bé này quá.

- Em có sao không?

Nghe có giọng người nói (Không người thì ma chắc “” “”) nó ngược mặt lên xem tên âm binh kia là ai. Trước mắt nó là một anh chàng siêu đẹp trai, trông tầm tuổi anh hai nó, nhưng không quan tâm là trai đẹp hay trai xấu nó hất cằm, giọng đanh đá nhìn Tuấn Kiệt nói:

- Á à... thì ra là anh cho tôi chụp ếch đây hả? Mà anh mắt dán ở sau đầu, sao nhìn thấy tôi mà không tránh ra, đã thế nhìn tôi thế này thấy có sao hay không mà còn hỏi? Vớ va vớ vẩn.

Nghe nó nói vậy Tuấn Kiệt đỡ người đi một lúc, anh thăm nhử lần sau chớ động vào nó nếu không muốn ăn chửi. Nhưng nhìn khuôn mặt đang tức giận của nó, anh lại muốn đùa một tý, mỉm cười anh nói:

- Nhìn thấy em còn nói được chắc không sao?

- Anh... anh... anh đang dõn với tôi hả? - Đã làm nó ra thế này mà anh ta còn nói như nó không sao, máu nóng đang dồn lên đỉnh điểm, cộng với bức tức lúc này giờ làm nó điên tiết, chuẩn bị gồng mình lên giáo huấn cho Tuấn Kiệt một bài học, thì nó ôm lấy chân mình la oai oái.

- Hi hi anh đùa thôi mà, sao nóng thế nhóc. Anh xin lỗi vì chuyện lúc này, anh vội quá nên không nhìn đường nên mới va phải em. Em đại nhân bỏ qua cho anh nhé? - Tuấn Kiệt thôi không chọc nó nữa, anh cười hời hợt rồi lại dịu nó đứng dậy.

- Hừ... Xem như anh biết điều, tạm tha cho tên tiểu nhân như anh. - Nó hừ lạnh, anh đã biết điều như thế thì nó cũng không thèm chấp nhặt làm gì. Vấn đề cốt yếu của nó bây giờ là tìm anh hai, tìm lớp.

À, một cái bóng đèn hiện lên trong đầu nó. Nhìn Tuấn Kiệt đang mặc đồng phục trường Star School, chứng tỏ anh ta là học sinh trường này. Thế sao nó không hỏi, đi tìm làm gì cho mệt! Hi hi đúng là ý tưởng tuyệt vời.

- Để cho anh chuộc lỗi, tôi yêu cầu anh dẫn tôi đến dãy 3, lớp 11A2. - Nó hất cằm như một nàng công chúa kiêu kì ra lệnh cho anh. Tuấn Kiệt thăm nghĩ cô bé này kiêu kì gớm, đã muốn nhờ người khác mà còn ra lệnh được. Nhưng ai bảo anh vấp phải cô bé này chứ! Haiz... À mà anh chợt nhớ ra cái gì đó, nhìn nó hỏi:

- Em có phải là Thiên Châu không?

- Sao anh biết tên tôi? - Thiên Châu ngạc nhiên nhìn anh hỏi, nó nhớ là nó không quen người này, mà cũng vừa mới vào trường này nên không ai quen cả! Thế tại sao anh ta biết tên nó? Hàng ngàn câu hỏi vì sao cứ hiện lên trong đầu nó...

- Thế là đúng rồi, anh xin giới với em, anh là Tuấn Kiệt đẹp trai, là bạn tốt nhất, thân nhất của hai anh trai của em, ở trường trường STAR SHOOOL này bạn anh là bộ bốn... bla... bla...

- STOP... anh dừng lại ngay cho tôi. Đúng là đẹp trai mà lại bị khùng, ông nói gà bà nói vịt.

Với công suất cái volume vàng anh hót của nó, Tuấn Kiệt lập tức nín thính không thốt nên được lời nào. Anh thấy mình cũng giới thiệu hơi quá, đành cười cười cho qua chuyện. Thấy Tuấn Kiệt đã im lặng, thôi cái mà giới thiệu giông dài kia, nó nhìn anh nói:

- Anh vào vấn đề chính đi, tôi hỏi anh làm sao biết tên tôi?

- Anh được anh em là Thiên Nam và Thiên Bảo, nhờ anh ra đón em.

Trước tiên anh sẽ đưa em đến chỗ anh trai em trước, sau đó đến lớp sau. Vậy là theo sự chỉ dẫn của Tuấn Kiệt nó cùng anh đi tìm Thiên Bảo. Giữa đường đi nó hát vu vơ mấy câu, trông rất vui vẻ. Chân lúc này còn la oai oái vì đau, thế mà bây giờ nó còn nhảy chân sáo trông vô cùng yêu đời.

Nó vui như thế làm Tuấn Kiệt đi kế bên cũng vui lây, anh thăm nghĩ nó đúng là khác xa với mấy nữ sinh trong trường này, nó hồn nhiên vui vẻ như một đứa trẻ. Anh đúng là lần đầu tiên thấy một người như vậy, tính tình còn thay đổi thất thường nữa,... Đặc biệt, nó thấy anh mà như không thấy vậy, nếu là nữ sinh trường này đã ngắm anh không chớp mắt, còn thét lên hơn là gặp cả thần tượng. Thấy nó đã đi qua phòng cần đến, anh lên tiếng nhắc nhở:

- Nè nhóc, em đang định đi đâu nữa? - Hỏi thừa đương nhiên là đi tìm anh trai tôi rồi! Thế mà anh còn hỏi.

- Vậy em biết tìm đâu không mà cứ đi mãi thế, mà anh lớn tuổi hơn em, còn là bạn anh trai em thì anh cũng là anh trai em, xưng hô phải cho đúng vào chứ!

- Hihi tôi... ý nhầm em không biết. Xin lỗi anh. ^^Tuần Kiệt lắc đầu ngán ngẩm với cô nhóc này luôn.

Rồi anh nhìn căn phòng trước mặt nó nói:

- Phòng phía trước mặt đó, em vào đi.

R... À... M...

Mọi người trong phòng đang ngồi nói chuyện vui vẻ, thì nghe tiếng động phát ra từ cánh cửa làm cho giật mình.

Nhìn ra xem kẻ nào to gan dám xông vào phòng hoàng tử giữa thanh thiên bạch nhật, (Không đi vào giữa thanh thiên bạch nhật thì tối đến xông vào cướp sắc chắc? “” “”) còn làm cánh cửa mới thay xong đi đời luôn.

Thành quả vĩ đại đó không ai khác ngoài bạn Thiên Châu gây ra cho cánh cửa cánh cửa. (Amen cánh cửa không có tội) Hai người nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, còn hai người thì nhìn nó lắc đầu ngán ngẩm chuyện này đối với họ như cơm bữa nên không có gì lạ, còn một tên nữa thì đang đánh cở cùng chu công nên không biết. Riêng Tuần Kiệt thì anh chứng kiến từ đầu đến cuối nên đã biết qua.

Nhìn thành quả xuất sắc của em mình Thiên Nam đỡ khóc đỡ cười nói:

- Thiên Châu em tha cho anh đi, anh nghèo lắm, không có tiền thay cửa đâu! Sao em lại đối xử với anh thế chứ?

Thiên Nam vừa nói vừa tỏ vẻ đau lòng, ôm lấy ngực uất ức nói. Nếu nữ sinh trường này thấy anh như thế này chắc sẽ phát điên, vì trông anh rất đáng yêu. (T/g: Anh này nói láo, tiền tiêu cả đời không hết mà còn kêu nghèo, em đây nghèo còn chưa kêu nữa là anh.)

- Hừ... Anh mà nghèo em ra đường ăn xin 17 năm nay rồi! Ông anh này của nó thật khôi hài, đúng là chỉ được cái ba hoa.

- Đây là ai hả anh? - Như Kì lúc này đến giờ im lặng, hay nói đúng hơn là cô không biết nói gì nên im lặng nhìn, cô đang rất hiếu kì với người tên Thiên Châu này đành quay sang Thiên Bảo.

Nó cũng quan sát lúc này giờ, lơ mơ đoán qua mối quan hệ của anh mình với chị gái kia, một bóng đèn hiện lên trong đầu nó. “” Một âm miu rất chi là hay ho được nó nghĩ ra để chọc tức anh hai, vì tội không vì không ra đón nó, làm nó gặp bao nhiêu là chuyện xui xẻo “hắc hắc”

- À đây là... Thiên Bảo đang nói cho Như Kì biết, thì nó chặn lời anh, chạy lại ôm anh nũng nịu nói:

- Ôi tình yêu của em đã lâu không gặp anh, nhớ anh quá. - Nó liếc mắt qua Như Kì, cười rất chi là đắc ý, vì bây giờ mặt Như Kì rất khó coi, haha cho anh chết vì tội thất hứa”

- Anh... cô ấy là ai? - Giọng Như Kì hơi rối, có pha chút ghen ngào.

- Người yêu!

Nó nhanh nhạy trả lời, như sợ người khác cướp mất. Mà đúng là như thế, nếu không nói nhanh thì kế hoạch của nó xem như đi toi.

- Xin lỗi đã làm phiền mọi người tôi có việc đi trước. Mắt Như Kì đỏ hoe chạy nhanh ra cửa, làm nó đắc ý vì mục đích hoàn thành. Buông anh mình ra nó ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Haiz, em chơi hơi quá rồi đấy Thên Châu.

Nói rồi Thiên Bảo đuổi theo Như Kì.

- Ô... sao lại là em chứ?

- Em làm anh Thiên Bảo giận rồi anh không giúp được em đâu!

Nói rồi Thiên Nam cũng đi ra ngoài, Tuần Kiệt lại nói với nó mấy câu rồi cũng đi luôn.

Ờ hay, sao mọi người đi hết rồi sao? Thôi mặc kệ, lúc này giờ mệt qua tìm chỗ ngủ tí đã, chẳng thèm nhìn giường rộng hay lớn nó chui vào ngủ luôn, để ngày mai thức dậy nó vô cùng hối hận.

3. Chương 3: Lớp Mới Và Rắc Rối

R... À... M

Vừa bước vào lớp bà cô gõ mạnh cái thước xuống bàn, làm cả lớp 11A2 đang nhao nhác như vỡ chợ, bàn tán đủ thứ chuyện phải im lặng.

- Cả lớp trật tự im hết cho tôi!

Bà cô đảo cặp mắt sát thủ một vòng, khi không nghe thấy một tiếng nào nữa thì mới dẫn nó từ ngoài cửa vào. Nhìn nó sau đó quay xuống cả lớp nói:

- Hôm nay lớp chúng ta có bạn học sinh mới chuyển vào, các em hãy làm quen và giúp đỡ bạn ấy cùng nhau học tập.

Nó bước vào, cả lớp lúc này im như sên nay lại nhao nhác cả lên. Nhất là mấy tên con trai mắt mơ màng hình trái tim, còn bọn con gái thì thì khò khò, nhìn bọn con trai khinh bỉ không thôi. Đúng là thấy gái đẹp thì mắt tưng tưng, nước miếng thì rớt xuống cằm. Nhưng nhìn thấy nó trông vẻ dễ thương cũng có thiện cảm. Mấy cô nàng lại tươi cười như hoa khi có thêm bạn mới, có thêm đồng minh để bắt nạt đám con trai mê gái của lớp mình.

- Em hãy giới thiệu về mình cho cả lớp biết đi.

Bà cô lên tiếng nhắc nhở.

Giọng nói mềm mại, dễ thương của nó cất lên, kéo mọi người về thực tại:

- Chào các bạn, mình là Trần Nguyễn Thiên Châu, mới chuyển đến mong các bạn giúp đỡ.

- Rồi! Em xuống bàn cuối ngồi với bạn Linh Linh. - Bà cô cầm cây thước, chỉ cho nó chỗ ngồi phía dưới có cô bạn khá xinh, đang ngồi một mình ở bàn gần cuối.

Nó bước xuống ngồi vào bàn, nhìn cô bạn mới mỉm cười làm quen:

- Chào bạn, mình làm quen nhé?

- Được mình là Linh Linh rất vui được làm quen với bạn, Thiên Châu. Mà bạn gọi mình Linh là được rồi.

Linh Linh thân thiện bắt tay với nó.

Cả buổi cứ thế nó và Linh làm quen, rồi ngồi tám chuyện đủ thứ trên đời. Dù mới quen nhau nhưng bọn nó nói chuyện rất hợp, nên như thân lâu lắm rồi, nó cũng rất thích cô bạn này một cô bạn rất dễ thương và có ưu điểm như nó là nói rất là nhiều. ^^

--Ra chơi

--Giờ ra chơi cô bạn Linh dẫn nó xuống căng tin, với lí do “Lần đầu làm quen nhau” phải đi ăn.

Nó cùng Linh đang vui vẻ đi xuống thì chợt có đám nữ sinh, mà không phải một đám mà là nhiều đám đang chen chúc nhau, như ruồi muỗi bu quanh cái gì đó, nó không nhìn thấy. (Đồng quá ý mà ^^).

Trời ơi! Có đánh nhau hay sao mà ghê thế không biết? Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của nó khi nhìn thấy đám đông hỗn loạn phía trước. Nó thắc mắc nhìn cô bạn như muốn nói: Cái gì thế kia? Sao nhiều người vậy?

Hiểu được ý của nó Linh Linh chẳng nói chẳng rằng, kéo tay nó lôi vào trong đám đông. Nó chẳng hiểu mô tê gì, thì Linh Linh chỉ tay mình vào một cái bàn có hoàng tử - thần tượng của nữ sinh trường mình cho nó thấy.

Nhìn theo hướng tay con bạn nó chẳng thấy gì ngoài mấy con người đang ngồi đó, trong đó còn có anh nó.

- Cậu chỉ cho tớ như thế là ý gì?

Thiên Châu vẫn đang trong tình trạng ngu ngu ngơ ngơ, người ta đã chỉ tận tình thế mà không hiểu, nó lúc này rất hợp với câu thông minh mà chậm hiểu.

- Cậu không thấy gì sao? Hoàng tử, là hoàng tử __ thần tượng của trường mình đó! Vừa học giỏi, đẹp trai lại con nhà giàu và đặc biệt các anh ấy chơi thể thao rất cừ, chưa một đối thủ nào vượt bộ bốn đó hết. Hai người ngồi ngoảnh mặt về phía mình là hai anh em song sinh Thiên Bảo và Thiên Nam, một người là hoa đã có chủ cò người ngồi phía bên phải cạnh anh Thiên Bảo là hotgirl Như Kỳ bạn gái anh ấy, phía bên trái là anh Tuấn Kiệt hoà đồng nhất nhóm. Người ngồi quay lưng về phía mình là hoàng tử, tình yêu của nữ sinh đó là Vũ Phong, nhưng anh ấy rất lạnh lùng không nói chuyện với ai ngoài những người ngồi ở đó... bla... bla...

Nó nghe con bạn kể một chuỗi mà đầu nó ong hết cả lên, nào là anh ấy đẹp trai chơi thể thao đầy cuốn hút, rồi thì anh ấy lạnh lùng làm sao ...vân vân mây mây... Lúc này mắt cô bạn Linh Linh long lanh như ánh sao giữa đêm tối, hai mắt là hai hình trái tim to oạch.

Nó thấy thế, nói lớn, lôi con bạn về với thực tại:

- CẬU IM LẶNG CHO TỐ!

Cái giọng thánh thót này mà vang lên thì hổ cũng phải sợ, mọi người xum nhìn nó như sinh vật lạ rơi xuống trái đất. Biết mình hơi lỗ, khi thét lớn giữa đám đông này, giả lã cười cười cho qua chuyện để phân tán ánh mắt của mọi người, sau đó nhìn cô bạn nói:

- Thời đại nào rồi mà còn hoàng với chã tử, mấy ổng đó mà hoàng tử gì, xấu trai thấy mờ à! Thấy hai anh em song sinh kia không? *Nó hất cằm về hướng hai anh mình* Anh cỏi trường tớ cũng có nữa, thế hoàng tử cỏi trường thì sao?...

Nó vừa nói xong một câu, mà mọi ánh mắt hình viên đạn từ tứ phương tám hướng của tất cả nữ sinh đều hướng về nó, làm nó sồn gai ốc, kể cả bộ bốn hoàng tử trừ Vũ Phong đang ngủ thì đều nhìn nó. (Giờ này mà còn ngủ em chịu anh luôn).

- Mà là con nào mà dám nói xấu hoàng tử của bọn tao như thế?

Nghe nó nói vậy, một con nhỏ tóc nhuộm xanh đỏ lại chỗ nó đứng, đi theo còn có mấy con nữa.

Nhìn thấy nó Tuấn Kiệt và Như Kỳ định đi ra giúp, nhưng hai ông anh ngăn lại bảo chờ kịch vui.

-Sao không cho bọn em ra, họ đang bắt nạt Thiên Châu em hai anh đó!

Như Kỳ nhìn 2 ông anh của nó trách móc, dù sao cũng là em gái mà, chỉ cần nói một tiếng là không ai dám làm gì nó.

Biết Như Kỳ lo lắng cho em mình, Thiên Bảo kéo tay cô ngồi xuống nói rõ cho cô, nếu biết được tính tình của Thiên Châu thì Như Kỳ sẽ thay đổi ý nghĩ của mình, có khi còn hào hứng ngồi xem kịch hơn mấy anh.

- Em yên tâm đi! Không ai bắt nạt được nó đâu, em cứ ngồi xuống mà xem.

QUAY TRỞ LẠI VỚI NÓ

- Bọn cô muốn gì?

Nhìn cái đám tắc kè xanh, đỏ, tím, vàng trước mặt nó thần nhiên hỏi như không có chuyện gì, làm Linh Linh sợ không còn giọt máu. Vì sao ư? Đơn giản là nó đang đối đầu với mấy chị hai trường này!

- Ha ha, muốn làm gì à? Bọn tao muốn cho mày một trận, để lần sau biết thế nào là lễ độ. Để cho mày hậu quả khi xúc phạm hoàng tử của bọn tao!

Con nhỏ tóc xanh, đỏ nhìn nó cười điều ngoa, tay còn vãn về mấy sợi tóc nói.

- Nè, tôi chỉ nói sự thật thôi.

Nó trầm nghĩ, mấy đứa này đúng là điên đủ đường, nó nói sự thật mà còn bị kết án xúc phạm hoàng tử. Mấy cô nàng tiểu thư này không biết có bị ảo tưởng quá hay không nữa? Thế kỷ XXI rồi chứ đâu phải thời tiền sử hay cổ đại đâu mà công chúa, hoàng tử, đúng là đầu óc có vấn đề!

- Mày nói láo mà còn già mồm à?

Con nhỏ kia thấy nó trả lời mình vậy thì tức giận không thôi, trong lòng nhỏ hoàng tử chính là số 1, không có ai có thể thay thế. Mà nay, một con bé từ đâu tới lại dám nói xấu hoàng tử của bọn họ.

- Nay mấy cô, trước khi đánh nhau tôi xin cảnh cáo trước, đây vào tôi đến khi “Hàm ơi ở lại rằng đi nhé!” thì đừng trách tôi không nhắc nhở đó.

Mấy con nhỏ này dám cạy đông bắt nạt nó à? Khinh thường nó quá đấy, gì chứ đánh nhau là sở trường nó cũng đã đi học võ 8 năm rồi chứ đâu có ít gì.

- Ha ha ha... sắp chết đến nơi rồi mà còn già mồm, tụi bay, xông lên đánh nó cho tao, đánh đến khi không gọi được mẹ thì thôi, đồ không có cha mẹ giáo dục thì phải đánh cho nó tỉnh! (Không biết ai là đồ không có giáo dục.)

Nhắc đến mẹ, nó như núi lửa lâu ngày ngủ quên rồi chợt bùng tỉnh. Thiên Châu từ nhỏ đã không có mẹ, đúng hơn là lúc mẹ sinh nó ra và qua đời, nó luôn ước ao mình có mẹ như nhiều bạn cùng trang lứa. Nhưng ước cũng chỉ là ước, vì nó biết vĩnh viễn nó không thấy được mẹ mình nữa, nhìn bạn bè ai ai cũng có mẹ đến đón mỗi ngày nó thấy tủi thân vô cùng.

Nay con nhỏ kia dám xúc phạm nó, xúc phạm ba mẹ nó thì không có gì để nói nữa. Thiên Châu nó sẽ cho đám ngu ngốc kia biết ai mới là không có giáo dục.

Bing... Bốp... Chát...

Nó xông vào đánh cho bọn chúng tả tơi hoa lá, không có đường lui kể cả con nhỏ cầm đầu. Nó nhìn mấy con nhỏ đang rên la, nằng nặc soài ở trên đất lạnh lùng nói:

- Tôi nhắc nhở rồi đó, bây giờ biết thế nào là hàm ơi ở lại rằng đi nhé rồi chứ? CÚT HẾT CHO TÔI.

Bọn kia sợ quá ôm thân thể tàn tạ chạy toé khói, nhưng con nhỏ cầm đầu có vẻ không phục, ghi hận trong lòng ả hứa sẽ quay lại trả thù. Tao sẽ không tha cho mày đâu con nhỏ đáng ghét!

BỐP....BỐP....BỐP

- Quả không hổ danh là chị hai trường WINDY (Trường cũ của nó), em gái anh giỏi lắm!

Thiên Nam thấy nó đã xả giận xong, anh đứng dậy hướng nó mỉm cười, vỗ tay nói lớn làm mọi người đã ngạc nhiên rồi, nay lại nghe thêm câu sau làm ai nấy đều thêm ngạc nhiên.

Kể cả Linh cũng không kém phần kinh ngạc, khi nghe anh nói Thiên Châu là em gái mình. Không trách gì mà nó thần nhiên nói những lời như lúc này. Lúc đầu vì quá lo cho nó nên Linh Linh không chú ý, bây giờ nhìn kĩ mới thấy nó rất giống với hai anh kia.

- Mấy anh còn ngồi đó mà cười được cơ đấy? Mấy anh không nhìn thấy em gặp nguy hiểm sao? Để một mình em đối đầu với hổ mà ung dung thế đó, đúng là vô tâm mà! Em có phải là em gái mấy anh không đó?

Nó vừa dứt lời khoe môi tất cả mọi người giật giật, có người còn âm thầm đổ mồ hôi sau áo, nhìn nó đánh mấy con nhỏ kia mà không là hổ thì thôi, chứ không ai dám nhận làm hổ hết! Đây là tất cả suy nghĩ của mọi người khi nhận xét.

- Ý Thiên Châu em đừng nóng, lại đây ngồi đi, tại anh em không cho chị ra ấy chứ!

Như Kì lại chỗ nó kéo nó ngồi vào ghế, đưa cho nó một ly kem socola. Đúng như Thiên Bảo nói, nhìn xong nó đánh nhau mà cô thấy thương thay cho mấy con nhỏ xấu số kia.

Mà nhắc đến chuyện hôm qua, sau khi cô bỏ đi thì Thiên Bảo đã chạy theo và giải thích, làm cô thấy mình đúng là không tốt, khi hiểu nhầm anh. Thiên Châu cũng là một cô bé tốt, nhưng cũng khá trẻ con hôm qua vì hồi lỗi mà mua nguyên mấy hộp kem, bánh đến chuộc lỗi, mấy hiểu nhầm kia coi như xí xoá. Hai chị em nói chuyện vui vẻ và kết thân với nhau.

- Híc... May có chị Kì thương em nhất, chứ không như mấy ai kia...

Nó liếc nhìn hai ông anh cùng Tuấn Kiệt ám chỉ. Giả vờ uất ức, ngồi xuống cạnh Như Kì.

Nhìn cô bạn Linh Linh của nó bây giờ đang ở trên mây. Đứng dậy đi lại chỗ cô bạn, đập mạnh vào vai Linh Linh gọi cô bạn về thực tại.

- Linh, lại đây ngồi đi, cậu còn đứng ngẩn ngơ đó làm gì nữa?

Bây giờ cô nàng mới hoàn hồn, thoát khỏi mớ suy nghĩ kia, như con rô bốt nhỏ theo lời nó ngồi xuống.

- Giới với mọi người, đây là bạn em Linh Linh, mấy anh chị nhớ là không được ai bắt nạt cậu ấy đâu đó! Nếu không sẽ biết tay em!

Thiên Châu nhìn mấy anh chị kia nói, hay cũng chính là cảnh cáo cho những người ở đây biết “Đừng ai động vào bạn tôi, nếu không sẽ lãnh hậu quả như mấy con nhỏ lúc này!”

Được nhìn thấy thân tượng mình bấy lâu ở cự li gần, Linh nghĩ mình như đang trong mơ. Tâm hồn đang trong tình trạng lên mây, lâng lâng, lúc sau bừng tỉnh nhỏ mới cất tiếng:

- Em chào mấy anh chị, em là Linh, bạn mới của Thiên Châu.

- Chào em. ^^

Như Kì thân thiện đáp trả, còn mấy anh kia thì chào hỏi qua loa rồi tiếp tục nói chuyện của mình.

Bọn nó đang trò chuyện vui vẻ thì hần thức dậy vì quá ồn ào, tối qua hần mất ngủ cả đêm để làm đề cho mấy thầy cô, nay bị lôi ra đây vừa mới chợp mắt được tít lại bị đánh thức. Ngược mắt lên, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hần chính là nó đang cười nói vui vẻ, thế là chẳng nói chẳng rằng nhìn nó chằm chằm như sinh vật lạ vừa rơi xuống trái đất. Mà suy nghĩ trong đầu hần khi nhìn thấy hần chính là: Con nhỏ hôm qua dám đá và mắng chửi hần là biến thái sao lại ở đây?

4. Chương 4: Anh Nói Ai Là Con Vịt Xấu Xí Hả Tên Biến Thái Kia?

Cảm giác có người đang nhìn mình, xoay mặt đối diện với hần. Nó há hốc mồm, mắt tròn xoe trợn lên hơn cả nghe tin ba nói sẽ chuyển trường. Á...Nó nghĩ mình đang mơ, néo một cái vào tay thật đau, híc...là... là... thật, trước mắt nó chính là tên hôm qua, nghĩ đến đây nó không thể không cười nói vui vẻ cho được. Nghĩ đến chuyện hôm qua nó bình tĩnh lại, các nơ ron thần kinh của nó hoạt động hết cỡ, một nụ cười nhếch mép thoáng qua rất ít người có thể nhìn thấy nhưng lại không tránh khỏi cặp mắt tinh tường của Vũ Phong, hần thầm nghĩ không biết nó lại giữ trò gì đây? Nhưng nghĩ chưa hết thì nó đã chạy về phía hần nói lớn, chủ ý là muốn tất cả mọi người nghe:- ANH YÊU, EM NHỚ ANH QUÁ!!Tất cả mọi người đứng hình, nhất là mấy cô bé đang mơ mộng về hần, con tim vỡ tan khi hoàng tử trong lòng họ đã là hoa có chủ. Nhưng mọi người đang trong tình trạng đơ toàn tập trừ anh nó ra, thầm nghĩ “Không biết Vũ Phong đã đắc tội gì với con mèo nhỏ nhà anh và nó lại gây ra cho bạn anh cái gì nữa đây? Vũ Phong coi như cậu chọc giận nhầm người, Thiên Châu cái gì cũng tốt, mỗi tội nó rất thù dai với ai làm nó tức.” Chưa hết, nó còn chạy qua chỗ hần kiss một phát vào má hần làm hần đã sock lại càng sock hơn, tự nhiên có là gì của hần đâu mà dám... dám... hôn hần. - Cô... cô...Mặt hần bây giờ nóng ran, miệng lắp bắp không nói nên lời, làm nó khoái chí không thôi, ha ha ai bảo dây vào ai không dây lại dây vào nó thì xem như số xui xẻo. Thế nên lần sau thấy nó chớ dây vào!- Cô... cô gì hả anh yêu?Thiên Châu nhái lại giọng của hần, vờ như không có gì mà hỏi. Làm hần thấy ghen hống.Mọi người mãi chìm đắm trong sự ngạc nhiên, cuối cùng cũng tỉnh mộng, tiếng xì xầm to nhỏ bắt đầu rộ lên. Những ánh mắt ghen ghét, hăm mộ bắt đầu hướng về nó, chỉ chỉ trỏ trỏ,...Tuấn Kiệt là người đầu tiên lên tiếng, anh hỏi:- Hai người quen nhau sao?Vũ Phong thì không nói gì vì quá tức, nhưng cha ông có câu “Im lặng đồng nghĩa với việc thừa nhận!” thế nên ai ai thấy hần không

trả lời là hấn đang ngằm thừa nhận mối quan hệ của hai người. Còn nó cũng chả nói gì, vì nó muốn cho tất cả hiểu là bọn nó quen nhau.

« « Flash back » »

Nó chui vào giường ngủ không chú ý xung quanh, nhắm mắt dơ tay tìm xung quanh thì vợ được một con gấu bông lớn, không suy nghĩ nhiều dịch người lại nằm ôm chú gấu ngủ ngon lành, chẳng quan tâm trời đất. Đánh một giấc ngon lành, tỉnh dậy thẫm nghĩ chắc có con gấu bông, mở mắt nhìn con gấu nó mới ngớ người ra. Dụi dụi mắt mấy lần vì sợ mình mới ngủ dậy nên nhìn nhầm. Nhưng... Oh my god... Nó... nó đang ôm một tên con trai ngủ ngon lành, mà tên kia cũng đang ngủ say như chết, nó dụi dụi mắt xem mình có nằm mơ không nhưng lần thứ n thì tên kia vẫn nằm đó. Aaaaaa.....Sợ quá nó la lên rồi cho tên kia một đá bay xuống giường không thương tiếc làm, hấn đang ngon giấc bị thức dậy bởi tiếng la của nó, chưa kịp định thần lại thì thấy mình bay trên giường xuống đất theo hình parabol đẹp mắt. - Cô làm cái quái gì thế? Hấn tức giận, nhìn nó lạnh lùng nói, nhưng cũng chưa phát hiện ra tình cảnh hai người đang là cô nam quả nữ đang ở một phòng, mà lại ngủ cùng giường. Nghe hấn nói xong nó ngớ người tập hai, bởi cái chất giọng lạnh lùng xen kẻ sự tức giận như tu la từ địa ngục. Thiên Châu âm thầm đánh giá hấn: “Dù đang bị nó đá ngồi xuống dưới đất nhưng dáng người trông rất cao, tầm m80 gì đó, mặt thì lạnh như tiền nhưng không dấu nổi sự tức giận, nó luôn cho hai anh nó là đẹp nhất nhưng khi nhìn thấy hấn thì không khỏi thấy suy nghĩ sai lầm, hấn ta có nét đẹp của thiên thần nhưng lại ẩn hiện sự lạnh lùng của ác quỷ.” Nhưng đẹp mà biến thái thì cũng như không! Thầm hỏi không biết cái tên biến thái này ở đâu chui ra, đã thế còn ngang nhiên quát mắng nó nữa chứ! Thiên Châu hừ lạnh, hất cằm, giọng chanh chua như mấy bà bán cá ngoài chợ nói: - Hừ... điều này tôi nên hỏi anh mới phải! Sao anh lại nằm trên giường tôi? - Giường cô? Nhìn nó hấn hỏi một câu không đầu không đuôi. Hấn thấy thật nực cười, cái con bé này ở đâu lại xuất hiện trong phòng hấn đã dành, còn ngang nhiên nhận phòng hấn làm phòng mình. Không phải là muốn gây sự chú ý cho hấn đấy chứ? Vậy thì tìm nhầm người rồi! - Ừ thì không phải giường tôi! Nhưng là giường anh tôi! Mặt nó hầm hầm, tự dưng có tên con trai nằm trên giường ngủ với mình, còn nói phòng anh nó không phải của nó, không tức mới là lạ. - Cô nhìn lại đi đây là phòng tôi, mà tôi cũng không có em gái đâu mà cô nhận? Mau cút ra khỏi đây mau đồ con vịt xấu xí. - Anh... anh... nói ai là con vịt xấu xí hả tên biến thái kia? Cái tên biến thái này cứ muốn chọc tức máu nóng của nó lên thì phải? Gì chứ, hấn là người đầu tiên dám mắng nó, còn nói Thiên Châu xinh đẹp dễ thương nó là con vịt xấu xí, tôi sẽ cho anh biết tay vì dám nói tôi như thế! Tôi là con vịt xấu xí thì anh là con heo chết tiệt, tôi sẽ cho anh biết thế nào khi động vào tôi! Nó nhìn hấn với ánh mắt đầy thách thức, quyết tâm làm hấn yêu mình xong là đá, rồi mở cửa đi, đi được một tý nó còn quay đầu lại nhìn hấn nói lớn: À quên, bye bye ông xã thân yêu nha ha ha. Còn kèm thêm nụ hôn gió. (End flash back)

Học xong nó hí ha hí hửng đi về phòng, mặc cho nhỏ bạn năn nỉ, dò hỏi nó làm sao quen hoàng tử Vũ Phong? Rồi làm sao mà quen anh? hai người quen nhau lúc nào?... Thế nhưng nó vẫn giữ chủ nghĩa “im lặng là vàng” mặc nhỏ bạn thao thao bất tuyệt, cứ nghĩ nó đã trả thù xong việc hôm qua là mặt nó vui như không bao giờ được vui rồi. ***

Sáng sớm ở trường Star School thật yên bình, mặt trời rọi xuống qua từng khe lá, từng khung cửa sổ và lớp học cũng như kí túc xá, những chú chim thi nhau hót vang chào ngày mới. Trái ngược với sự yên tĩnh đó, ở phòng kí túc nam, tiếng đập cửa và giọng nói của một đứa con gái vang lên: - Ông xã dậy... dậy đi học trời sáng rồi... Rầm... rầm... rầm... ông... Nó chưa kịp nói lời chuẩn bị nói ra phải nuốt vào bụng, đâm sầm vào một tấm ngực vạm vỡ. Cũng chưa kịp định hình xem xem kẻ nào, thì một giọng nói ngái ngủ vang lên: - Mới sáng sớm em làm gì đập cửa rầm rầm thế? Biết là giấc ngủ của anh quý lắm không hả? Xoa cái đầu đau điếng, mặt nhăn như khỉ ăn gừng nó la lên oai oái, nhìn ông anh định trách móc với tội “Ám sát em hả, sao mở cửa mà không nói trước.” Nhưng nhìn anh Thiên Nam mắt nhắm mắt mở, nhìn nó mà tay còn kèm theo động tác gãi gãi lên đầu. Trông anh bây giờ thật là mất hết hình tượng hoàng tử trong mắt các nàng, đầu tóc bù xù như tổ quạ, mắt thì lơ đãng chưa tỉnh, áo quần xộc xệch. Haiz... thật là bó tay toàn tập với anh. - Em có đến đây phá giấc ngủ của anh đâu, em đi đánh thức ông xã em mà! Nó bĩu môi nhìn ông anh đang giữ trước cửa. Thiên Nam bây giờ có vẻ tỉnh ngủ hơn lúc này, nhìn Thiên Châu hỏi: - Haiz... em lại nghĩ ra trò gì nữa đây? Hối thế nhưng anh thừa biết cô em gái tình quái này đang âm mưu chuyện gì, chắc chắn nó đến đây vào giờ này là không có việc gì tốt đẹp. Vũ Phong lần này cậu đây phải con nhóc nghịch ngợm nhà

tôi rồi!- Em không nói với anh nữa. em đang bận.Nói xong bỏ mặc ông anh trai đứng đó, nó chạy ngay vào giường gọi hân dậy, nhưng nó nhìn hân đang ngủ thì nó cười đều, giật cơn tóc của mình lò dò thật chậm lại chỗ hân đùa một tí.Nhưng rất không may cho nó là đúng lúc hân tỉnh dậy, làm nó giật mình bối rối không biết nói gì.Mặt nhìn mặt mắt nhìn mắt khoảng cách giữa nó và hân chỉ cách nhau mấy xentimet. Nó cứ như bức tượng nhìn hân không nhúc nhích, mặt thì đỏ như quả cà chua cuối mùa. Thật xấu hổ, đây là lần đầu tiên nó tiếp xúc với một người con trai ở khoảng cách gần như vậy, nó cứ như thế cho đến khi tiếng nói lạnh lạnh của hân đưa nó về thực tại:- Tôi biết tôi đẹp trai rồi, nhưng cũng không cần cô nhìn tôi đắm đuối đến nỗi nước miếng như vậy đâu mắt vệ sinh lắm!- Ồ... ờ... tôi... tôi...Nó thật không biết nói gì hơn nữa, giọng cứ lắp bắp như gà mắc tóc, đúng bệnh của người phạm tội bị bắt gặp quả tang. Trời ơi, mắt mặt quá, định chơi hân ta tí mà thành kẻ hám trai huhu... mà hân nói mình... mình còn nhỏ nước miếng nữa đúng không? Híc... chúa ơi con còn mặt mũi nào mà sống nữa đây đập đầu vào gối mà chết cho xong!Lương tâm nó gào thét dữ dội không thôi. Đến để thực hiện kế hoạch trả thù, cuối cùng lại làm trò cười cho hân.-Tôi gì mà tôi còn không mau tránh ra.Nói rồi hân đứng dậy, đẩy nó qua một bên đi vào phòng vệ sinh mặc nó đang ngậy ngốc đằng sau.“Thật là con nhỏ rắc rối!”

5. Chương 5: Kế Hoạch Vĩ Đại Của Con Gái 11a2 Và Cuộc Thi.

Vừa đến lớp, ngồi vào chỗ nó đã nhận ngay khuôn mặt đặng đặng sát khí của nhỏ bạn. Linh Linh tức giận nhìn nó trách móc:- Nè Châu, mới sáng sớm ra cậu đã đi đâu sớm thế? Bỏ cả tổ một mình trong phòng không nói, không rằng mà đi luôn là sao?Biết mình ra khỏi phòng không gọi Linh Linh làm cô bạn giận dữ, nhưng đúng là nó không thể gọi Linh cùng đi được. Chẳng lẽ mới sáng ra lôi cô bạn dậy, với lí do cũ chuối là đi gọi tên Vũ Phong kia dậy, nhằm mục đích từng bước chinh phục hân để trả thù. Chuyện này là không thể nói cho Linh biết được! Vì không muốn nói ra, nhưng không thể để cô bạn mới quen này giận dữ được, nó đành xuống nước năn nỉ lôi kéo nhỏ bạn:- Hi hi tớ không phải cố ý bỏ mặc cậu đâu! Tổ có chuyện quan trọng chứ bộ, cậu đại nhân đại lượng tha cho tớ lần này nha, không giận nữa nha... nha... nha Linh xinh đẹp, dễ thương...Linh hừ lạnh quay mặt sang chỗ khác, giận dữ cộng uất ức, nên không thèm nhìn nó. - Đi mà Linh xinh gái, tớ sẽ khao cậu một chậu kem xem như chuộc lỗi nha? Năn nỉ nhỏ bạn không thành, nó liền ra chiêu dụ dỗ, chiêu này nó áp dụng trăm lần trăm thắng. Thế nên cô bé Linh Linh cũng không thoát được, vừa nghe nó nhắc đến kem là mắt sáng lên như vì sao giữa đêm khuya. Vứt bỏ ngay cái bộ mặt ỉu xiu như bánh bao chiều lúc nãy, thay ngay vào đó là khuôn mặt tươi cười hơn hờ nhìn nó nói:- Kem hả? Tạm chấp nhận tha cho cậu lần này, hãy cảm ơn ly kem đi! Nhớ là không có lần sau đâu nhé!- Ok.Nó gạt đầu như già tới, sợ như cô bạn sẽ đổi ý.Cả lớp đang yên đang lành, bỗng một cô bạn mang cặp từ ngoài lớp chạy vào, miệng thở không ra hơi, mặt còn lấm tấm mồ hôi. Sau khi bình tĩnh, lấy lại nhịp thở, cô bạn mới cất cặp, lôi đám con gái cả lớp trong đó có nó lại xúm xính tránh xa đám con trai một đoạn, rồi xì xầm to nhỏ gì đó. Rồi không hẹn mà con gái lớp 11A2 đều hướng tụ con trai cười nụ cười hết sức đều già, làm đám con trai thấy lạnh cả sống lưng, mồ hôi tuôn dài trên trán, dự cảm ngày mai chẳng có chuyện gì lành cho mình.Kế hoạch bàn xong ai nấy đều về chỗ ngồi của mình. Thiên Châu thấy mình quả không sai lắm khi chuyển vào lớp này “Một lớp học thú vị và đám con gái bá đạo trên từng hạt gạo.” Lúc đầu nó luôn nghĩ là đám tiểu thư nhà giàu này là những con người kiêu căng, ngạo mạn, luôn xem trời bằng vung, nhưng suy nghĩ của nó thật sai lầm, con gái lớp 11A2 chính là một ngoại lệ. Nó thầm cảm ơn ba mình, vì nhờ có ba mà nó mới được chuyển vào đây, chuyển vào một lớp học bề ngoài ngoan ngoãn nhưng bên trong đều là siêu quậy.

Reng... Reng... «Chuông báo vào học»Bước vào lớp 12A2 vẫn là cái tình trạng nhốn nháo, hỗn loạn như mọi ngày. Bà cô lắc đầu ngao ngán trước đám học trò ngỗ ngáo này. Dù cô có trưng ra cái bộ mặt sát thủ của mình thì chúng vẫn chứng nào tật nấy, không sửa được.Cất giọng nói cao vút, bà cô nghiêm mặt nói:- Cả lớp trật tự, hôm nay cô có tin cho các em đây....Bà cô chưa kịp dứt lời, thì cả lớp đã thay nhau đứng lên bàn tán và hỏi bà cô tán loạn, những câu hỏi liên tiếp được đặt ra như: “Tin gì vậy cô?” “Lớp ta có thêm bạn mới hả cô?” “Boy hay Girl cô?” “Bạn nữ đó xinh không cô?” “Chắc đẹp trai lắm cô nhỉ?” (T/g: Boy, girl lớp này có một sự mê trai, mê gái bá đạo.) làm cô muốn trả lời cũng không được, mặt mũi chuyển đổi không ngừng. ~~~

R Ầ M

- CÁC ANH CHỊ CÓ NGHE TÔI NÓI NỮA KHÔNG VẬY ? (Máu đã lên não, hết sức chịu đựng rồi đó

mà, dạy cái lớp này có khi đột tử.)- DẠ CỐ! Cả lớp đồng thanh hô lớn.- Hai ngày nữa lớp ta sẽ được nhà trường tổ chức lễ hội hoá trang, một lớp tuyển chọn ra 1 bạn nam và 1 bạn nữ đại diện cho lớp để tham dự. Vậy lớp ta ai đồng ý tham gia? Bà cô vừa nói vừa lia mắt nhìn xum quanh lớp, đảo đi đảo lại như tia lade quanh lớp một lượt. Nhưng... Ôi không... thất vọng quá chừng, không một học sinh nào ý kiến, sự im lặng bao trùm quanh lớp có thể nghe thấy tiếng ruồi bay. Nếu cô nhớ không lầm, tham gia những lễ hội như thế này thì những lớp khác đã tranh nhau rồi! Nhưng cái lớp 11A2 này là một sự đặc biệt! Trường mà tổ chức một cuộc thi gì đó, lớp 11A2 cũng đùn đẩy cho nhau. Haiz... đây là vấn đề nan giải của giáo viên chủ nhiệm như cô.-Thưa cô.Giọng một học sinh nữ vang lên.Đang không biết chọn ai, nay có tiếng học sinh vang lên, chắc chắn là chịu đi bà cô thầm thấy may mắn, khuôn mặt mỉm cười dịu dàng khác hẳn với mọi ngày, bà cô cùng cả lớp không hện mà hướng bà gần cuối nơi học sinh mới vừa chuyển đến.- Em sẽ đi tham dự phải không?- Ý em không phải vậy đâu cô! Em chỉ thay bạn Linh đăng kí thôi ạ! Nó nhìn cô với cặp mắt, ngoan hiền của một học sinh gương mẫu, lễ phép nói.-Thật hả? Linh vậy em thay mặt cho lớp nha..-Dạ cô nói cái gì cơ á?Linh bây giờ mới bừng tỉnh, tầm mắt thoát khỏi cuốn tiểu thuyết dày cộm, ngu ngơ hỏi một câu mà ai cũng nhìn nhỏ như sinh vật lạ vừa rơi từ trên sao hoả xuống trái đất. Còn bà cô thì khỏi nói, ngạc nhiên vô độ, vì học sinh vừa chịu đi tham gia thi lễ hội hoá trang. Nay đứng lên hỏi một câu không ăn sát với chủ đề gì hết.-Thưa cô bạn ấy biết mà cô! Thấy Linh như vậy Thiên Châu nhanh nhẹn chen vào giải vây cho nhỏ bạn đang ấp a ấp úng.Thở phào nhẹ nhõm, bà cô mỉm cười hài lòng, chọn luôn nam học sinh gương mẫu nhất lớp đi tham gia cùng Linh Linh, đó là lớp trưởng Tuấn Anh.

oOo

« Giờ ra chơi »

-Này, cậu nói cho tớ biết chuyện này là sao hả? Vừa ra chơi Linh Linh đã vội lôi kéo nó xuống căng tin, hỏi chuyện cho rõ ràng, từ lúc trong lớp ra đến giờ nhỏ không biết, hay đúng hơn là không hiểu một tý gì về câu chuyện cô và cả lớp bàn tán. Cũng không biết tại sao trong lớp lại nhắc tên mình! Lúc đó vì đang chìm đắm trong đoạn cuối gay cấn và hấp dẫn của cuốn truyện ngôn tình, nên ai nói gì nhỏ cũng không nghe.- Hi hi thì tớ thấy cậu đọc truyện chăm chú quá nên tớ “đăng kí hộ” cho cậu tham gia lễ hội hoá trang đó mà. Dù gì thì tớ cũng lỡ nói rồi! Mà cậu tham gia cũng có gì xấu đâu, cậu xinh vậy chắc nổi lắm đây... bla... bla... Nó cố tình nhấn mạnh chữ đăng kí hộ, làm Linh Linh lắc đầu ngán ngẩm trước cô bạn mới này, trời xui đất khiến thế nào lại cho ngồi cạnh nhỏ cơ chứ? Từ khi biết Thiên Châu đến giờ thì nó luôn đem lại cho nhỏ những bất ngờ này đến bất ngờ khác, và giờ cũng vậy! Nó tuôn một chuỗi những lời trình bày, giải thích và khen nhỏ bạn, mà bạn Linh Linh nhà ta đi trước lúc nào không biết.- Tớ nói lúc này giờ cậu nghe không đó Linh... Ở cậu đi đâu rồi...Hoá ra lúc này đến giờ mình tự kỉ một mình à?”Thôi kệ cậu, dù sao tớ cũng đăng kí giúp cậu rồi, ai bảo mê truyện làm gì! Đi gặp Vũ Phong yêu quái tí đã hề hề. ^~^

6. Chương 6: Cho Em Mượn Anh Phong

Chạy mất mấy dãy nhà tầng, tìm tìm kiếm kiếm một đứt hơi, nó mới tìm được lớp 12A1. Trong lòng đang thầm mắng ai đó đã xây dựng và thiết kế ra ngôi trường này. Thế mà vừa tìm được lớp hần, lại phải đối mặt với thử thách, cửa ải cuối cùng là vượt qua đám đông phía trước.

Có thể nói, lớp hần đang trong tình trạng thiếu dưỡng khí trầm trọng, lũ con gái khối 12 đang tập trung tại lớp 12A, à phải nó là trước cửa lớp 12A đang chật chội.

- Woaaaa... sao đây nhieu ruồi muỗi vậy quá ta!

Nó vừa nói xong vô số những cặp mắt hình viên đạn đang nhìn chăm chăm về hướng nó vô cùng thân thương...

Khi nhìn thấy nó, một số người đã biết nó là người đã đánh chị hai trường này ở căng tin thì biết điều thu hồi ánh mắt lúc nãy, thay vào đó bằng ánh mắt sợ sệt, dè chừng. Nhớ đến cảnh hôm trước nó đánh nhau mà thấy xanh cả mặt, mà nó còn là em gái hội trưởng hội học sinh, bạn gái Vũ Phong lạnh lùng thì không ai dại gì mà dây vào. Đã được vào trường này rất khó, nay vì một chuyện không đâu mà bị đuổi ra khỏi trường thì đúng là không còn mặt mũi nào nữa!

Nhưng một số người không biết chuyện ở căng tin hôm trước thì vênh váo, nhìn với ánh mắt khinh thường, trong đó có một con nhỏ ăn mặc xanh đỏ đủ màu như tắc kè tái thể, nhìn nó lên tiếng:

- Mày nói ai thế hả con ranh kia?

Nó nghe xong thì nhìn trái, nhìn phải, nhìn ngang nhìn dọc không biết chị gái kia nói ai. (T/g: __=)

Nhỏ kia thấy nó ra vẻ nai tơ đi lạc giữa rừng thì ghét vô cùng. Nghĩ là nó đang dõn với mình nên xông vào đánh luôn. (Hình như mấy nhỏ này toàn thích đánh người thay cho lời nói hoà bình thì phải!)

Bốp... Bốp... Bốp

Ba cái tát liên tục làm mọi người choáng, có người thậm nghĩ nó sẽ bị đánh thê thảm, nhưng cũng có người lắc đầu thương thay cho cô nhỏ kia.

Và đáp án đã nghiêng về về sau, nhỏ kia bị nó đánh! Nhỏ kia bị tát thì không chỉ choáng mà còn sock toàn tập.

“Chị muốn đánh người, tôi sẽ cho chị nếm cảm giác bị người đánh là như thế nào! Trước khi dùng bạo lực, chị nên tra rõ ràng người mình đánh là ai! Muốn đánh tôi á? Còn lâu nha, đến hai ông anh nhà tui cũng không dám đánh tui mà chị đòi đánh tui thì có mà nằm mơ. - Nó thậm nói trong lòng.”

- Mày mày mày sao dám tát tao?

Con nhỏ kia giờ mới thoát khỏi choáng váng của cái tát, ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng chỉ tay về phía nó, nghiến răng nói.

- Có chuyện gì mà ồn ào thế?

Quá ồn ào, một chốc sau lại im lặng rồi lại tiếp tục ồn ào, Thư Kỳ thấy lạ bèn đi ra hỏi xem có chuyện gì.

Nó nhìn sang con kia nhìn ý bảo “Còn không mau đi đi hay muốn đụng vô tôi tiếp đây... tôi không khách khí đâu!”

Ai ngờ nhỏ kia ôm mặt chạy lại phía Thư Kỳ khóc lóc, kể lể này nọ bốp méo sự thật làm nó choáng. Hoá ra nhỏ này là em họ của Thư Kỳ, nhưng cùng tuổi, nhỏ này tên Tuyết An, trong trường này luôn tỏ ra kiêu căng, ngạo mạn, ai thấy không vừa mắt là “Đánh” nên mọi người rất ghét cái tính tiểu thư của cô nàng này.

- Người nhà cả, có gì xem như xí xoá hết đi.

Biết tính cô em họ này của mình, Thư Kỳ lên tiếng giải hoà và giới thiệu Tuyết An và nó cho nhau biết. Xong xuôi, Thư Kỳ quay qua chỗ nó hỏi:

-Thiên Châu em làm gì ở đây vậy? Em tìm anh Nam hay Anh Bảo?

- Ách... Em không tìm hai anh ấy đâu, em đang tìm anh Vũ Phong ý mà!

Nó nhìn chị Thư Kỳ gãi gãi đầu nói.

- À, hoá ra là đi tìm người trong mộng, không thèm quan tâm đến hai ông anh nữa, anh ấy mà biết chắc buồn lắm đây haiz...

Thư Kỳ giả bộ thở dài than thở làm mặt nó đỏ như quả cà chua.

Đang định hỏi tiếp chuyện gì đó, thì trong đầu nó một cái bóng đèn 220 V loé lên, nó nhếch mép nở nụ cười nửa miệng rất chi là đều (theo t/g thì đó là nụ cười của 1 con cáo già, ý lộn phải là cao non thành tinh mới phải kaka... ^^)

Như Kỳ nhìn nụ cười của nó mà nổi da gà. (T/g: còn nổi da gà da vịt huống chi chị N.Kì là người chứng kiến ...A men)

- Em làm gì mà cười ghê thế Thiên Châu?

Lời nói của Như Kỳ kéo nó từ nơi bắt đầu mầm mống của những con cáo già thành tinh về với thực tại, nó ngược lên nhìn Như Kỳ.

- Chị có số điện thoại anh Phong đúng không? Chị cho em nha?

- Ủ, không thành vấn đề! ^.^”

- Thanks chị.

Nói rồi nó lôi tuột Như Kì vào lớp 12A (Nói chung là mí anh chị này học cùng lớp với nhau hết...), đi thẳng vào cái bàn cuối cùng đang có một tên úp mặt nằm ngủ.

Xum quanh có ba người cũng đang trong tình trạng tương tự.

Nhìn cảnh tượng huy hoàng của 4 hot boy nó cầm ngay điện thoại, bấm một loạt số sau đó gọi cho ai đó.

”Phong ca ca có điện thoại, phong ca ca nghe điện thoại, ai gọi kìa phong caca... Bài nhạc chuông cực độc vang lên làm mọi người giật mình, đồng loạt nhìn về phía phía bàn cuối cùng đang có bốn hoàng tử đang ngủ trong rừng (Hehe ý nhằm phải ngủ trên bàn)

Tiếng điện thoại cũng kéo chủ nhân của nó đang ngủ phải thức dậy, nhìn vào màn hình một số lạ hoắc không có trong danh bạ mà trong danh bạ của hắn thì không quá mười số (t/g: điện thoại Phong ca ý mn), và dĩ nhiên những người biết số điện thoại hắn cũng đếm trên đầu ngón tay.

-A lô...

Mặt tỏ vẻ không vui, giọng lạnh lùng, vuốt màn hình, hắn nghe máy.

- Ô la

Hắn nghe thấy giọng một đứa con gái, nhưng hình như hắn cũng mới vừa nghe giọng nói ấy ở trong lớp này.

Ngước cổ lên hắn thấy nó đang cười cười nhìn hắn dơ hai ngón tay: “Hello ông xã”

“Sao con nhỏ này biết số điện thoại mình vậy? Mà con nhỏ này muốn gì đây nữa không biết __ Suy nghĩ của hắn”

- Em đến lớp anh làm gì vậy Thiên Châu?

Nhìn thấy nó xuất hiện ở lớp mình Thiên Nam, Thiên Bảo cùng Tuấn Kiệt không thoát khỏi sự ngạc nhiên, đồng loạt hỏi.

- Hi hi không có gì, em chỉ đến tìm anh Phòng thôi à. Các anh cho em mượn anh ấy tý nha. Sau đó mặc kệ mấy ánh mắt giết người của mấy bà chị hám trai, nó kéo thẳng hắn ra phía cửa.

Hắn cũng không hiểu sao lại để cho nó kéo đi như vậy, bàn tay nó thật bé nhưng mà thật ấm áp.

”A... sao mình lại nghĩ về con nhỏ này như thế này nhỉ, chắc mình bị làm sao rồi, còn có đi theo con nhỏ này không phản ứng nữa chứ? Mai phải đi bệnh viện kiểm tra lại mới được!”

Dọc đường đi mọi ánh mắt đều nhìn hắn và nó, có người còn hỏi nó là gì của hắn, rồi thì thăm to nhỏ, nhưng nhân vật chính của chúng ta vẫn không hay biết.

Phá tan sự yên tĩnh của hai người hắn lên tiếng hỏi:

- Cô muốn đưa tôi đi đâu?

Không trả lời câu hỏi của Vũ Phong, nó mặc kệ hắn ý kiến hay nghĩ gì nó cũng mặc kệ lôi thẳng hắn ra phía sau khuôn viên trường, nơi nó vừa khám phá ra ngày hôm qua.

Trước mắt hắn và nó là một khu vườn đầy các loại hoa, những cây cỏ non xanh mướt tạo nên một khung cảnh lãng mạn. Dù vậy nhưng nơi đây là cấm địa rất ít người được vào.

Thả tay hắn ra, nó chạy lại gần một cây cỏ thụ nằm xuống đó nhắm mắt lại hít thở nguồn khí trong lành.

- Anh thấy nơi đây có đẹp không?

Hắn không trả lời câu hỏi của nó, đi lại bên cạnh gần nó ngồi xuống, hắn nhìn kĩ khuôn mặt nó "Mắt to kết hợp với làn mi cong, đôi mắt màu xanh biếc của con lai chính hiệu, chiếc mũi cao, môi anh đào nhỏ chúm chím xinh xắn, da trắng, khuôn mặt trái xoan đúng là nó rất xinh, rất dễ thương"

Ý nghĩ này qua đầu hắn, chợt nghĩ đây là lần đầu tiên hắn nhìn kĩ một người con gái ngoài mẹ hắn.

- Ủa sao anh nhìn tôi ghê vậy?

Câu nó câu nó làm hắn giật mình, khuôn mặt lạnh lùng kia thoáng chút ửng đỏ.

- Con vẹt xấu xí như cô thì ai mà thèm nhìn!

"Hứ, anh mới là con vẹt xấu xí! Vì công cuộc vĩ đại tán anh, xong rồi đã không tôi đã cho anh ăn đòn như mấy con tắc kè hôm trước rồi! - Nó thâm nghĩ"

- Xấu xí kệ tôi, thế mà vẫn có người mê mẩn ngắm nhìn là ok rồi!

Vì quá ngưỡng cho câu nói của nó, đúng bản chất kẻ có tật giật mình, mặt càng ngày càng ửng đỏ, hắn liền đổi chủ đề.

- Cô đem tôi đến đây làm gì? Cô chưa trả lời tôi đó?

- Đương nhiên là ngắm cảnh rồi? À... Tôi sẽ theo đuổi anh, làm cho anh yêu tôi, rồi tôi sẽ...

Nó định nói ở câu sau là "Tôi sẽ đá anh!" nhưng vội vàng im ngay, thâm nghĩ may mắn chưa lỡ miệng nói ra, không thì đi toi.

Hắn ngó người trong giây lát, không biết có nghe nhầm câu nói của nó không. Mà hắn chưa từng thấy ai trắng trợn nói như nó, ít nhất cũng e ấp, mặt đỏ bừng khi tỏ tình chứ? Thật là tỏ tình theo kiểu của Thiên Châu, tỏ tình ngay chính với người mình không ưa.

Nhưng Vũ Phong cũng thấy thú vị khi nó nói sẽ theo đuổi mình, hắn sẽ chờ xem nó sẽ theo đuổi mình bằng cách nào! Nhưng đoán chắc sẽ đặc biệt cộng bất ngờ lắm đây.

7. Chương 7: Ngoan, Đừng Khóc Nữa

Ngồi được một lúc thì hắn thấy vai mình một người đang dựa vào ngủ ngon lành, cái miệng còn chóp chép như đang ăn gì. Thật là con bé ham ăn. Hắn chợt phì cười, cái con bé này đúng thật là, lúc này còn mạnh miệng lắm mà giờ lại ngủ ngon lành trên vai hắn rồi. Chuẩn bị nhích người nó ra, đứng dậy đi về thì miệng nó lẩm bầm, rồi bật khóc.- Mẹ mẹ mẹ... đừng bỏ Thiên Châu mà... mẹ... con muốn có mẹ... hức..hức... hức... Trong mơ nó thấy mẹ nó cười hiền hậu đang đứng nhìn nó, nó vui mừng nhìn người mẹ xinh đẹp, mái tóc bà màu nâu có uốn sóng nhẹ, đôi mắt xanh biếc như vì sao, bất chợt bà theo làn sương khói mờ nhạt biến mất nó cứ thế đuổi theo bà, gọi bà nhưng không thể được nó không thể chạy kịp, nó khóc trong vô vọng. Rồi nó cảm nhận được một hơi ấm đang ôm lấy nó, cùng giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ. "Ngoan đừng khóc nữa." Nó rất nghe lời, nín khóc rồi yên tâm rúc lòng người kia tiếp tục ngủ ngon lành. Hắn biết nó mất mẹ từ rất sớm, thế nên luôn thiếu đi tình cảm của một người mẹ, tuy bề ngoài luôn mạnh mẽ nhưng thực chất trong lòng rất trống vắng. Hắn thấy nó không còn khóc mà lại ngủ trong lòng hắn ngon lành thì không nỡ để nó nằm xuống cỏ nên hắn tựa vào gốc cây ôm nó ngủ. (Lãng mạn quá à, t/g cũng ước một ngày như thế *đôi mắt mơ màng*)

0o0Ngày hôm sau...Đứng trong phòng hoá trang nhìn nhỏ Linh hồi hộp, lo lắng cho cuộc thi nó cầm tay Linh cổ vũ cô bạn. Nhưng có vẻ Linh vẫn còn sợ, hỏi:- Nhưng tớ lo lắm... Lỡ may xảy ra chuyện gì thì sao?- Cậu thật đúng là suy nghĩ sâu xa, không có gì đâu cậu thấy mọi người tham gia rất vui vẻ mà đúng không, vui là chính. Cố lên nhé Rồi nó làm động tác cổ lên, khiến Linh Linh thoải mái, vui vẻ hẳn lên.- Ừm. Vì sự ủng hộ nhiệt tình của cậu và cả lớp, tớ sẽ cùng lớp trưởng cố gắng giành giải thưởng về cho lớp... OKSau phần giới thiệu của MC, phía sau cánh gà một nàng công chúa xinh đẹp bước ra trong làn váy trắng tinh khôi, điểm tô cho chiếc váy là những viên đá quý lấp lánh màu đen tuyền được gắn ngang eo, cộng thêm chiếc vương miện xinh xắn làm mọi người ngất ngây, cả hội trường lại một phen xôn xao, nhất là mấy nam sinh. Mấy chàng chìm đắm trong vẻ đẹp đó, trong lòng thầm gào thét lên tại sao lớp 11A2 có một học sinh xinh như vậy mà không hay biết?- Ước gì em ý là người yêu mình. "nam sinh A mơ mộng"- Woa sao trường mình có

một hotgirl như thế này mà không biết nhớ? Đúng đúng bây giờ tớ mới thấy đó, thật không uổng khi tham gia lễ hội này! “Toàn thể nam sinh gật đầu tán thưởng thay cho lời nói.”- Hừ... bọn con trai đúng là không có mắt thẩm mỹ, xấu xí thế mà cũng cho là người đẹp.Nữ sinh A thấy đám con trai không ngừng khen nhỏ Linh thì nổi lòng đố kị.- Sao tôi cũng xinh mà mí ông ấy đâu có khen vậy nhỉ?Nữ sinh B chen vào, nhưng nói nói đến đây, thì nam sinh A nhảy ngay vào phản bác “Bà mà xinh á... chắc tui là hotboy, nhìn thì như quý dữ ý, ề chống ề chơ ý còn ngồi đó mà tự sướng”- Ông... ông... nói ai quý dữ?Nữ sinh kia nổi khùng lên khi nghe nói mình là quý dữ, con gái dù không được khen là xinh thì ít nhất cũng là thanh tú.Nam sinh kia biết núi lửa sắp bùng nổ, liền nhanh chân trốn sau một bạn nam khác, ló đầu ra nói lại:- Đó đó bà nhìn lại bà đi, không quý dữ thì là gì?

Tiếp theo lại là lời khen, chê đủ điều của mọi người dành cho cô bạn Linh Linh. Kế tiếp lớp trưởng Tuấn Anh đẹp trai bước ra trong trang phục vị bạch mã hoàng tử, một bộ vest màu trắng đuôi dài, lại một lần nữa khiến nữa đám nữ sinh trường náo loạn. Quả đúng là lớp trưởng 11A2 học giỏi lại đẹp trai như lời đồn, dù không sánh bằng bốn hoàng tử của trường nhưng cũng được xếp vào danh sách hot boy đẹp trai nhất trường quý tộc STAR SHOOL.Nhắc đến hoàng tử thì mấy nữ sinh không khỏi thầm tiếc trong lòng, vì không thấy được mấy anh ý tham gia, bởi năm nào cũng vậy bốn hoàng tử của trường cũng xếp vào hàng ban giám khảo, chứ không bao giờ tham gia hết.Tiếp sau đó là màn biểu diễn hát song ca của nàng công chúa Linh Linh cùng bạch mã hoàng tử Tuấn Anh. Lúc nàng công chúa ngược lên nhìn hoàng tử bất giác đỏ mặt thẹn thùng, chính điều ấy đã lọt vào mắt xanh của một cô nàng tình quái.

***Khi cặp đôi lớp 11A2 bắt đầu vang lên, chất giọng ngọt ngào của nàng công chúa kết hợp chất giọng trầm ấm khiến tất cả hội trường bắt đầu im lặng lắng nghe, chìm đắm trong giai điệu.Linh Linh:Đường như nắng đã làm má em thêm hồng... làn mây bay đã yêu tóc em... trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng... áo trắng em bây giờ tan trường... Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài... lặng thinh anh ngóng trông đã lâu..người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười rồi em xao xuyến chợt nghe vu vơ... Gần lại bên anh em nghe tim em âm ập... là lần em nghe tim e vu vơ xuyến xao... đợi anh góc phố quen mình em... chỉ mình em và nỗi nhớ mong dù có nhau... đạp xe trên phố tan trường.Tuấn Anh:Thấp thoáng thấy bóng em ngoan hiền... tìm anh lặng giữa phố đông người... ngập ngừng trên môi không nói ra... ngày nào nụ cười em bé thơ... bên em bạn bè cùng tới lớp...giờ chờ em đã lớn xinh...Một lần bên em hỏi.. nắng gió sân trường vui đùa..ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố..là anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi... nụ cười e cho anh ngàn mơ ước..từng chiều nguyện mong ngóng... .vẫn đó nơi hàng cây già... đợi nhau vu vơ a mang tên e trong giấc mơ... rồi mùa thi chợt đến..bồi hồi nhìn phượng rơi... để chờ một chút mưa cho đôi mình... được đứng bên nhau thật lâu... Giờ trên từng bước chân cuộc đời a đã có 1 người để ngóng trông...Linh Linh:Em đã nhìn thấy anh trong đời nhìn thấy anh và sẽ bên người mãi mãi..Linh Linh &Tuấn Anh: ..Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài... lặng thinh anh ngóng trông đã lâu... người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười rồi em xao xuyến chợt nghe vu vơ.. Một lần bên em hỏi... nắng gió sân trường vui đùa... ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố... và anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi... nụ cười e cho anh ngàn mơ ước... từng chiều nguyện mong ngóng... vẫn đó nơi hàng cây già... đợi nhau vu vơ a mang tên e trong giấc mơ... rồi mùa thi chợt đến... bồi hồi nhìn phượng rơi... để chờ một chút mưa cho đôi mình..những kí ức bên nhau thật lâu.....(Bài hát:Xe Đạp)

Sau hơn một hồi thi căng thẳng, cuối cùng các phần thi của trường cũng hoàn thành, mặc dù chỉ dành được giải hai nhưng cô nàng Linh Linh vẫn vui vẻ, sợ lớp trưởng buồn nhỏ e dè hỏi:- Tuấn Anh, cậu có buồn khi tụi mình chỉ giành được giải hai không?- Không sao miễn vui là được! Mà hôm nay trông Linh rất đẹp.Tuấn Anh thật thà nói, mà cậu không để ý thấy một khuôn mặt đang đỏ bừng vì cậu nói “Hôm nay trông Linh rất đẹp”- Cảm ơn cậu, tớ thấy cậu cũng rất đẹp trai, rất giống với hoàng tử trong truyện cổ tích nữa!Bất chợt Tuấn Anh quay lại nhìn cô bạn Linh Linh làm nhỏ mặt đỏ bừng, miệng lắp bắp:-Cậu... cậu nhìn gì thế? Mặt tớ có gì sao? Kèm theo đó là động tác đưa cánh tay lên sờ trên khuôn mặt mình .- Cậu nói có thật không?- Cái gì thật? Linh Linh biết rồi nhưng giả nai hỏi lại.- À, không có gì tớ đi trước đây. Rồi chàng hoàng tử bỏ đi, để lại nàng công chúa với ánh mắt buồn ời là buồn, cùng khuôn mặt đỏ như gấc trái tim thì đập liên hồi.- Nè... Linh mặt cậu bị làm sao vậy... nóng sao... ôi cậu bị ốm rồi để tớ đưa cậu về.Thiên Châu nhìn chứng kiến lúc này giờ, biết chuyện rồi nhưng giả bộ ra thăm hỏi, còn trong lòng thì thầm gào thét ”Ôi sao bạn của tôi mà ngốc như thế không biết, thích người ta mà không dám nói.”Mãi nhìn theo bóng dáng hoàng tử nên nàng công chúa của chúng ta giờ mới hoàn hồn. – À... cậu nói cái gì?- Haizz... thật là chỉ biết nhìn theo hoàng tử mà không nghe tớ nói gì luôn!Linh Linh không dám ngược khuôn mặt

ngưỡng ngừng của mình lên nữa, chạy một mạch vào phòng thay đồ để trốn tránh nó. Thiên Châu lắc đầu trước cô bạn đang yêu này, tình yêu quả là vĩ đại nha. Sao đến giờ nó vẫn chưa yêu, chàng hoàng tử của nó đâu?

8. Chương 8: Tôi Là Thật 100%, Ok!

- LET'S GO! Mọi người, chúng ta xuất phát nào! Nó hào hứng chạy lên xe cùng mọi người đi dã ngoại. Vì sau cuộc thi lễ hội hoá trang nhà trường cho toàn thể học sinh nghỉ học một tuần đi chơi, nên bây giờ nó đang hứng khởi cho chuyến đi lần này. Nó đi xe cùng với hai ông anh, Tuấn Kiệt, Như Kỳ và tất nhiên không thể thiếu hân. Mọi người ai ngồi chỗ nấy Thiên Nam ngồi với Tuấn Kiệt, Thiên Bảo chắc chắn là ngồi với Như Kỳ còn hân là con người ưa sự yên tĩnh nên ngồi hàng ghế cuối cùng đeo headphone nằm ngủ. Nó nghĩ hân đúng là con heo lười, suốt ngày nằm ngủ, nhưng vì phục vụ cho công tác "Tán đổ hotboy lạnh lùng" nên sẽ lại ngồi cùng hân, tay cầm đồng bim bim bánh kẹo nhâm nhi chờ xuống xe. Nó đứng trước mặt hân hỏi:- Tâng đá... tôi ngồi với anh nhé? "À mà anh ta đang nghe nhạc với nhắm mắt ngủ rồi sao mà nghe được, thôi kệ mình thích ngồi đâu thì tùy mình - nó nghĩ" - Tôi hỏi anh rồi à nha. Nó nói cho có lệ rồi ôm khư khư đồng bim bim kẹo ngồi xuống. Thật ra hân có nghe nó nói nhưng hân không quan tâm, nó muốn sao thì tùy hân không cần. Mà qua tính cách của nó thì hân có cần cũng chẳng được! Sau hai giờ đồng hồ xe bon bon chạy cũng gần đến nơi, nó và hân tựa vào nhau ngủ lúc nào không hay, đang ngủ ngon lành thì xe thắng gấp làm nó thức giấc thấy mình đang tựa vào vai hân ngủ, nó lẩm bẩm: "Sao lại tựa vào hân ngủ ngon thế không biết? May mà anh ta còn đang ngủ chứ anh ta mà biết mình tựa vào vai anh ta ngủ thì què chết đi được". Á... Nhìn khuôn mặt hân Thiên Châu kêu lên một tiếng nhỏ như phát hiện ra châu lục thứ năm, một tiếng nhỏ đủ để mình nó nghe thấy. Nó phát hiện ra hàng lông mi đang khép lại của hân rất dài, rậm, đặc biệt là cong vút, trông rất đẹp và hút hồn. Tính hiếu kỳ nổi lên nó lấy tay chạm vào lông mi hân, rồi lẩm bẩm: "Đúng là anh ta cái gì cũng hoàn hảo nhỉ, anh ta mà là con gái chắc khỏi anh theo... mà anh ta cũng rất nhiều gái theo rồi, ngưỡng mộ chết đi được."- Á... Đang lẩm bẩm một mình, tay đang vờ xem lông mi của hân, chợt hân mở mắt, cầm lấy tay nó làm nó hoảng sợ, thét lên một tiếng thất thanh. - Cô định làm gì? - Tôi... tôi... Cái chất giọng lạnh lùng của hân lại vang lên, làm nó tím mặt, miệng lại lắp bắp không nên lời vì bị bắt quả tang: "Bây giờ thì tiêu rồi, dám động vào lông mi của hân, mà lúc này đến giờ nói gì hân đều nghe thấy hết rồi sao huhu... help me... Tại sao lúc nào gặp anh ta cũng lắp bắp là sao, tên này đúng là thần xui xẻo của mình mà!" - Cô làm sao? Nhìn cái vẻ ấp a ấp úng của kẻ phạm tội là nó, hân hỏi lại:- Tôi xin thề, tôi không cố ý chạm vào lông mi của anh đâu, mà tại vì tôi thấy lông mi của anh còn dài hơn con gái nên tôi xem là thật hay là giả ý mà hi hi... Mà da anh bôi kem gì sao mà trắng thế? Mịn nữa chứ, hay anh đi tắm trắng đúng không? Lúng túng không biết nói gì nữa, liền nghĩ sao nó nói vậy. Nghe Thiên Châu nói xong, Vũ Phong tý nữa là bất tỉnh nhân sự tại chỗ, hân tím mặt đi, mọi người xung quanh thì đang cố nín cười để còn xem kịch hay, mặt đã lạnh lùng nay hân lại tăng thêm độ âm lạnh đến thấu xương. Hân nhìn nó nghiêng răng gằn từng chữ:- Cô nói lại xem? - À... anh không phải ngại đâu, tôi sẽ không nói cho ai biết anh thường đi tắm trắng và chăm sóc da cẩn thận đâu! Đó cũng là một điều tốt, không phải xấu mà đúng không? Nó đã không im miệng lại còn thêm dầu vào lửa, còn cứ tưởng mình nói đúng khi thấy biểu hiện của hân bây giờ, mọi người trên xe kể cả bác tài đều không thể nhịn cười được nữa, nhưng tiếng cười to nhỏ bắt đầu rõ lên, rồi tiếng cười sặc sụa của Tuấn Kiệt. Mọi người thật khâm phục trình độ nhìn người, chọc người của nó.- Ha ha Thiên Châu em là người đầu tiên nói nó như vậy đó haha... Tuấn Kiệt vừa ôm bụng cười vừa nhìn nó nói. Bây giờ nó mới chú ý, rằng mọi người đều đang cười và nó là nhân vật chính cho bộ phim hài kịch tất cả buổi diễn.- Mọi người cười cái gì cơ chứ? Em nói đúng sự thật mà. "Nó chu môi nhìn mọi người rồi quay sang hân hồn nhiên nói làm hân điên tiết" - Anh Phong nhỡ? - Cô... cô... Hân thật không thể nói nên lời, không biết trong đầu đất của nó đang nghĩ cái quái gì nữa không biết. Hân là người thật, cái gì cũng thật 100% mà một cô em gái của bạn thân mới đến mấy ngày đã đưa hân lên làm trò cười cho mọi người, hân sẽ không tha cho nó nữa.- Tôi nói cho cô biết, tôi không có dùng kem gì hết với lại tôi càng không tắm trắng với tắm đen gì... Cô hiểu chưa... hả? Hân nhìn thẳng vào mắt nó gằn từng chữ... từng chữ một như thể muốn ăn tươi nuốt sống nó ngay bây giờ. Nó gãi đầu, ngáy ngốc nhìn hân với chỉ số giả nai vô đối. Hoá ra này giờ nó đã nghĩ sai về hân, mà cũng không trách nó được, có trách thì phải

trách hấn đẹp quá làm gì.- Hi hi sorry anh Phong đẹp trai nha... Nhìn hấn với khuôn mặt cún con nó cười xoà nói. Rồi giật giật cánh tay đang bị hấn cầm chặt:- Vậy giờ anh thả tay tôi ra được chưa vậy? - Thả? Mơ đi! Đã như vậy thì Vũ Phong hấn phải cho nó biết, hậu quả của việc động vào hấn là như thế nào! Để lần sau mà biết, hấn cũng không phải dễ chơi.- Tôi xin thề lần sau tui không có nói anh như vậy nữa đâu mà! Anh thả tôi ra đi. Nó nhìn hấn mắt rưng rưng trông đến tội nghiệp. (Giả vờ đó bà con ạ!) - Còn có lần sau nữa à. Hấn lạnh lùng gần từng chữ, từ lúc nó xuất hiện đến giờ thì hấn không được ngày nào yên bình.- À à không có lần sau đâu, bây giờ thả được rồi chứ anh làm tay tôi đau đó... Hu hu, hai ơi cứu em. Nó quay sang Thiên Bảo rồi lại quay sang Thiên Nam, lên tiếng cầu cứu.- Phong cậu thả Thiên Châu ra đi. Thiên Nam cùng Thiên Bảo lên tiếng giải thoát cho nó. Nhờ sự can ngăn của hai ông anh nó cũng được thả ra. “Đúng là đồ mắc dịch... xấu xa... tôi nguyên rửa anh ăn cơm bị nghẹn, uống nước bị sặc, nhan sắc xuống cấp thậm tệ để anh có trở thành hotboy đi chẳng nữa cũng không ma nào theo... híc... cái tay con, chúa ơi, đổ hết rồi.” Nó nhìn hấn đăm đăm bằng cặp mắt long lanh như chú cún con bị uất ức (Ngược lại là ánh mắt có thể giết chết người đấy!), trong lòng thầm nguyên rửa hấn xối xả, nhưng chỉ là mình nó biết thôi chứ hấn mà biết thì... Ách, nghĩ đến đã rùng mình rồi, nó không dám nữa híc.- Mấy cháu, đến nơi rồi chúng ta xuống xe thôi. Đến nơi, bác tài dừng xe lại mỉm cười ra hiệu cho bọn nó xuống xe, thế là kết thúc trận chiến trong sự tức giận của hoàng tử lạnh lùng Vũ Phong và cô bé tinh nghịch Thiên Châu. ...o0o...

Đứng trước cánh đồng hoa oải hương màu tím tuyệt đẹp, nó dang tay vươn vai hít thở không khí trong lành. Cánh đồng oải hương thơm ngát, trải dài bất tận làm cho bầu trời cũng ứng theo màu tím huyền diệu này. Không chỉ có thế, phía bên phải là một khu rừng, đi xa xa tít là có thác nước. Sau khi chọn địa điểm là ở khu rừng, Thiên Châu cầm chai nước vừa uống vừa bắt đầu phân công.- E hèm... bắt đầu phân công nào! Anh Bảo, anh Nam sẽ nấu ăn... - Hai anh ấy có nấu được không vậy? Như Kì về mặt không thể tin tưởng khi nghe nó phân công cho hai người con trai nấu ăn. Thà phân công cho cô nấu ăn còn chấp nhận được, đằng này phân cho hai thiếu gia kia thì...- Vậy anh làm gì? Tuấn Kiệt nhảy chen vào nói. - Chị yên tâm, anh nhà em nấu ăn còn hơn đầu bếp nổi tiếng đó. Sau đó, nó quay qua Tuấn Kiệt và hấn. - Hai anh sẽ dựng lều. - Vậy em và chị sẽ làm gì? Như Kì đợi mãi không thấy Thiên Châu phân công cho mình, bèn nhìn nó hỏi. - Ách... hay chị đi phụ mấy anh này đi nha... còn em sẽ giữ một nhiệm vụ vô cùng quan trọng là... “ĐI CHƠI” Nó phàn một câu làm mọi người á khẩu, không biết nói gì với nó luôn... mà cũng đúng, từ bé đến giờ nó có phải động tay động chân vào việc gì đâu, toàn là người giúp việc làm hết. - Không được... cô phải phụ cùng chúng tôi. Cuối cùng thì hấn cũng lên tiếng. - Nhưng tôi không biết làm gì hết. Nó gãi đầu đáp lại. - Không biết cũng phải làm, con gái gì mà đến cả nấu nướng cũng không biết... - Kệ tôi. - Đương nhiên là kệ cô, ai không làm miễn ăn uống, chăm hết. - A..n..h... Nó cứng họng. - Hai người thôi đi! Thiên Châu, em đi phụ với Phong và Kiệt, còn Như Kì em đi phụ bọn anh. Thiên Bảo lại lên tiếng, làm sứ giả hoà bình cho nó và hấn. Cả bọn gật đầu tán thành... chỉ có nó hậm hực lườm anh trai yêu quý... í nhầm yêu quý suýt rách mắt.

Sau một hồi vật lộn với đám đồ dựng trại nó cũng được nghỉ ngơi, lau lau mồ hôi, ngồi xoà xuống bãi cỏ, nó ôm đống bánh kẹo và nước ngọt lại tu một hơi. “Tinh...” Một cái bóng đèn 220V hiện lên trong đầu nó, mỉm cười tinh nghịch nhìn hấn đang dựng trại, nó đưa lon coca lên lắc mạnh, rồi đưa cho hấn:- Nè, anh uống nước đi. Thấy nó nổi lòng từ bi đưa chai nước cho hấn, đang khát nước nên không nhìn thấy bộ mặt rất chi là gian của nó, nhận lấy chuẩn bị mở lon coca mà nó cứ nhìn hấn chằm chằm. - Sao cô nhìn tôi ghê vậy? - À không có gì đâu anh uống đi. Nó cười trừ, khuơ khuơ tay ý bảo không có gì, nhưng trong lòng đầy đặc âm mưu. “Phụt...” Một chất lỏng đen sủi bọt bắn ra, làm áo hấn ướt một khoảng lớn. - Ha ha ha ha nhìn anh mắc cười quá à... haha... Nhìn thấy khuôn mặt hấn lấm lem như vừa rơi xuống vũng nước cống, nó ôm bụng cười như cười ươi xổng chuông, đến nổi lăn trên bãi cỏ cũng không ngừng cười. Hấn thì khỏi nói, khuôn mặt hấn chuyển đủ màu từ đỏ sang xanh, rồi từ xanh sang tím vì tức. Đang định cho nó một trận nhừ tử, đột nhiên mắt hấn loé lên tia vui mừng, chân bước lại chỗ nó đang cười nắc nẻ. - Ê... anh định làm gì vậy? Nó vẫn cười nhưng thấy hấn bước lại phía mình ánh mắt đầy tia nguy hiểm cũng hơi sợ, dù gì nó vừa mới chọc hấn ta xong. Hấn vẫn không nói gì, chậm rãi bước đến chỗ nó. 10cm... 5m... 3cm... 2cm...

9. Chương 9: Sợi Dây Chuyền

Khi khoảng cách giữa nó và hấn chỉ còn vển vển mấy xen-ti-mét, tình hình bây giờ vô cùng gay cấn, còn gay cấn hơn hộp hơn xem phim MA nữa, bỗng...

“Cứu cứu... có ai không cứu tôi với.”

Tiếng kêu cứu vang lên, tất cả mọi hoạt động của nhóm đều dừng lại, kể cả nó và hấn.

Thiên Châu thầm cảm ơn tiếng kêu cứu kia, nếu không biết Vũ Phong sẽ làm gì mình! Rồi mọi người đồng loạt chạy về phía bờ suối gần đó.

...Tùm...

Nó nhanh chân hơn nhảy xuống suối vớt người đang chơi với kêu cứu dưới kia, Thiên Bảo cũng nhảy xuống, bơi lại chỗ nó đang cố gắng đưa Như Kỳ vào bờ.

- Thiên Châu để anh đưa cô ấy lên cho.

- Dạ, chị ấy không sao chứ anh?

Nó nhìn Thư Kỳ đang trắng mặt vì sợ cộng uống nước khá nhiều kia, lo lắng hỏi Thiên Nam.

- Em mau lên thay quần áo đi, kéo bị cảm lạnh, để anh Bảo đưa cô ấy vào trong lều trước. Thư Kỳ không sao đâu.

Thiên Nam thấy đồ nó đã ướt sũng, sợ nó bị cảm nên bảo nó đi thay quần áo. “Để anh cùng Tuấn Kiệt vào xem Như Kỳ có làm sao không”

Nói rồi Thiên Nam bước vào lều, theo sau là Tuấn Kiệt.

Lắc đầu nhìn theo bóng hai người họ, chuẩn bị đi vào thì bất giác, một cảm giác lạ dâng lên, theo phản xạ nó đưa tay sờ vào cổ thì hốt hoảng khi không thấy sợi dây chuyền đâu, nhìn khắp nơi, cả chỗ nó đang đứng nhưng vẫn không thấy. Chắc chắn nó chỉ rơi đâu đây thôi vì lúc này còn thấy mà, đưa mắt nhìn ra bờ suối nó không chần chừ liền nhảy xuống tìm...

- Cô đang làm cái quái gì vậy?

Thấy nó cứ loay hoay nhìn trên bờ, rồi chuẩn bị nhảy xuống suối, hấn sợ nó nghỉ quần nên lao xuống lôi nó lên quát một câu làm nó giật hết cả mình.

Mặc kệ hấn muốn nói gì thì nói, giờ trong lòng nó như lửa đốt, nó lao xuống tìm tiếp nhưng bị hấn giật tay trở lại.

- Cô đang tìm cái này?

Hấn đưa sợi dây chuyền ra trước mặt nó. Làm nó vui mừng không thôi, vội vào kéo tay hấn lại hỏi, rồi với tay giật lại, nhưng hấn đã nhanh tay thu về.

Đó là một sợi dây chuyền có đính đá ruby, bề ngoài tuy đơn giản nhưng nhìn kĩ thì nó rất có giá trị, màu xanh nước biển nhạt kiêu sa, sang trọng vô cùng. Nó cũng chính là di vật của mẹ để lại cho nó nên nó quý hơn cả mạng sống của bản thân. Năm nó học lớp 4 một bạn nam trong lớp thấy sợi dây chuyền của nó đẹp thì giật lấy mang ra đùa giỡn, sau một hồi giằng co, sợi dây chuyền đứt làm hai. Tên nam sinh ấy thấy vậy cười nhếch mép, quăng sợi dây chuyền xuống đất, kèm theo câu nói điệu ngoa, khinh thường nói: “Nhìn cũng đẹp... hoá ra lại là đồ dỏm”.

Nó đứng trân trân nhìn sợi dây, tay nắm chặt lại, sau đó xông vào đánh nhau với tên đó một trận, kết quả bị cô giáo phạt đứng ở cửa. Lúc ba đón về nó đã khóc mấy ngày dù đã được ba nó cho đi nối lại.”

- Anh... anh nhặt được nó ở đâu vậy? Trả cho tôi!

- Không!

Hấn nhìn nó khẳng định, ai hấn cũng không thềm lấy, và nếu có nhặt được cũng sẽ trả lại nhưng riêng hấn nó quyết không trả để cho nó bài học.

- Anh Phong đẹp trai, phong độ, anh hãy trả sợi dây chuyền cho em nhé...

Doạ nạt, đe dọa không thành, nó đành xuống nước hạ giọng năn nỉ hần. Trong lòng thì thầm phực mình quá trời quá đất, giọng nói thì ngọt hơn mía... da gà da vịt nổi hết!

Thiên Châu ngoan hiền mắt chớp chớp rất ư là dễ thương, rất dễ làm người khác cảm động, mũi lòng. Nghe cái giọng của nó làm hần nổi da gà, thà nó đánh đá nổi khùng lên còn dễ nghe hơn là ăn nói thực nữ điệu dàng, đúng là có chút không quen. Hần nhếch mép, nở nụ cười bán nguyệt khinh khỉnh nhìn nó nói:

- Cô không phải giả dạng con gái nhà lành đi lừa người khác đâu, hiện nguyên hình còn dễ nhìn hơn.

Hần định trả cho nó rồi nhưng vì cái chuyện lúc nãy nên không thể trả được. (T/g: Thù giai gớm, nhưng em thích *hắc hắc*)

- Vậy anh muốn gì hả?

Hết sức chịu đựng, nó thét lên.

- Tôi muốn...

Hần ghé sát mặt nó, làm cái vẻ lấp lửng nói.

Nó xanh mặt, trong đầu liên tưởng suy nghĩ đến cảnh mà trong phim kinh dị thường xem, hần cho nó một trận nhừ tử rồi cầm súng lên chìa vào đầu và... ôi không nghĩ đến lại rùng mình rồi nó còn yêu đời lắm chưa muốn chết. (Xem phim nhiều quá bị ảo tưởng rồi!)

Không phải vì chuyện lúc nãy mà hần muốn giết nó cho hả giận chứ? Vừa nghĩ nó vừa lấy tay ôm mình, như thể sợ nó ăn thịt mình ngay lập tức vậy.

- Anh làm gì thế hả?

Thấy hần sờ vào đầu mình nó thét lên. Hần phì cười trước hành động đáng yêu của nó, không biết trong đầu nó chứa gì? Lúc thì ranh ma bướng bỉnh, lúc thì... haiz như lúc này chẳng hạn, khuôn mặt ngây thơ vô số tội, tâm hồn thì suy nghĩ linh tinh.

Nhìn hần cười mà nó bất động “Trời đất! Tảng băng kia mà cũng biết cười sao? Không thể tin được!

Rồi nó néo mình một cái thật đau, để xem thử mình có nhìn nhầm hay không.

Á... là thật không phải mơ nha. Thiên Châu lại đơ hình mất mấy giây, trần trối nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới, nhìn đi rồi nhìn lại, thầm nghĩ đây có phải là Vũ Phong lạnh lùng không? Sao cái tảng băng di động đó mà cũng biết cười thật là chuyện lạ! Thà nói trái đất đứng yên còn dễ nghe hơn. Hay tên này là giả mạo?

- Cô lại lên cơn gì nữa vậy?

Thấy nó nhìn mình chăm chú như nghiên cứu chuột bạch, hần có chút mất tự nhiên, sờ vào đầu nó hỏi.

- Người lên cơn mà là anh mới phải, tự dưng cười như tên điên trốn trại

Bây giờ hần mới biết mình bị hớ... mà nó vừa nói cái gì? hần vừa cười sao trước mặt nó sao? (T/g: Bó tay, bó chân trước đôi này, anh này làm như mình là người ngoài hành tinh không bằng, người thì ai chả biết cười...)

- Nay anh làm sao thế?

Lại đến lượt nó hươ hươ trước mặt hần. Nó còn nghĩ hần bị trúng tà, tự nhiên đang cười cười lại im lặng.

- À không có gì, cô không muốn lấy lại sợi gì chuyện nữa à?

Hần lảng tránh câu hỏi của nó bằng cách đưa ra đề tài sợi dây chuyền.

- Ai nói tôi không muốn, vậy anh muốn gì nói mau đi?

- Tôi muốn cô làm ô sin của tôi đến cuối năm.

Cho cô biết hậu quả khi động vào Vũ Phong tôi là thế nào, con nhỏ rắc rối! - Hần thầm nghĩ.

Vũ Phong vừa nói ra, nó đã hét toáng lên. Hừ... tên này nghĩ gì thế không biết? Đường đường là tiểu thư nhà gia tộc giàu có, không phải làm gì mà hần giám bắt nó làm ô sin, miễn đi!

- Tôi không đồng ý!

Nó quả quyết, giọng chắc nịch. Thà đi đánh nhau còn dễ hơn là làm ô sin cho hần, đúng là nằm mơ giữa ban ngày

- Vậy cô cứ chịu mất sợi dây chuyền đi!

Nói rồi hần bỏ đi, được một đoạn chợt quay đầu lại nhìn nó nói:

- À tôi cũng không bắt ép người quá đáng, sẽ cho cô thời gian suy nghĩ đến tuần sau... Mà cô không muốn làm ô sin thì phải làm cho tôi một việc khác, nếu tôi thấy được.

Rồi Vũ Phong quay lưng bỏ đi, để nó lại một mình trong lòng tức anh ách. Đó cũng là dấu hiệu báo cho nó biết những ngày tháng sau sẽ sống không yên.

10. Chương 10: Kể Thì Kể, Sợ Gì!

Nó đứng đằng sau gốc cây, hét lớn.- Bực mình quá... Cái tên Vũ Phong khốn khiếp kia thừa nước đục thả câu, người là cái tên nhân lúc người ta gặp chuyện mà lợi dụng, là cái tên cơ hội, cái đồ âm binh, thần kinh đậm phải đình... tôi nguyên rửa anh... bla... bla bla... - Cô nói xong chưa, còn không mau vào thay áo quần đi hay muốn bị cầm.- Á... MA!!! Một cái đập vai nhẹ kèm theo một giọng nói lạnh lùng ẩn dấu tia lo lắng phía sau vang lên, làm nó giật mình lùi về sau mấy bước, vấp ngã một cú đau điếng nó thét lên.Hần lại đỡ nó dậy, rồi cốc một cái vào đầu nó nói:- Ma cái đầu cô, còn không vào trong thay quần áo còn đứng đó mà la được.- Biết rồi! Anh đúng là âm binh. Thật ra lúc nãy hần vào rồi nhưng không thấy nó vào vì sợ nó bị cầm, nên ra gọi thì bắt gặp cảnh tượng nó đang mắng mình xối xả. Đúng là làm ơn mắc oán.

Thời gian cứ trôi qua như thế, chớp mắt đã xế chiều, vài con quạ đen chao đảo trong không trung, báo hiệu đêm chẳng lành. Cả nhóm đang tích cực thu thập những cành cây khô để tối đốt lên sưởi ấm. Nói nhóm vậy thôi chứ thực ra chỉ có Tuấn Kiệt, Thiên Nam và Vũ Phong. Còn nó và Thiên Bảo vẫn đang túc trực 24/24 bên Như Kỳ, mặc dù cô nàng đã nói có thể tự lo được nhưng Thiên Bảo cứ khẳng định phải ở lại chăm sóc cho cô, và vì thế Thiên Châu có cơ hội “làm biếng”. Bầu trời đêm nhanh chóng bao trùm lấy khu rừng, trên trời là hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh ánh vàng. Phía dưới là đám người Thiên Châu đang mãi mê nướng thịt trên “bếp lửa bập bùng”, không khí ồn ào, náo nhiệt bởi những trận cãi vã, không ai nhường ai giữa nó và hần. Còn cặp đôi Như Kỳ, Thiên Bảo của chúng ta thì hết sức lãng mạn, chỉ có Tuấn Kiệt và Thiên Nam “cô đơn” ngồi thu lu một góc thôi. Thiên Bảo dịu dàng nướng thịt đút cho Như Kỳ dưới con mắt... thèm thuồng của cả đám. - Oa, anh hai thiên vị chỉ cho chị Như Kỳ ăn thôi nha. Hai chơi xấu, em cũng muốn cơ! Thấy anh mình và chị Thư Kỳ tình cảm như vậy, nó làm bộ ghen tỵ mặt oán trách hướng Thiên Bảo làm nũng.Nghe vậy, mặt Như Kỳ thoáng đỏ, ngượng ngùng quay sang chỗ khác.- Em thật là... Thiên Bảo lắc đầu nhìn đứa em nghịch ngợm, nó không lúc nào mà làm cho người khác ngượng ngùng hay diện tiết lên thì mới yên tay yên chân.Tuấn Kiệt và Thiên Nam cũng chào thua với nó. Cứ chốc chốc nó lại gây sự với hần, tiếp theo là những màn đấu khẩu có một không hai làm cả bọn phải ôm bụng cười. Nhận thấy không khí xung quanh hơi buồn chán, Tuấn Kiệt lên tiếng đề nghị:- Hay chúng ta kể chuyện ma đi. Nghe đến từ “MA” mặt Như Kỳ bỗng biến sắc, cô lắp bắp. - Đ... ừ... n... g... đừng kể mà.... - Đúng đó! Mọi người kể chuyện khác đi.Thiên Bảo thấy vậy vội lên tiếng bênh vực thay cho người yêu, làm mọi người lại được dịp hướng hai người nhìn với ánh mắt đầy mờ ám.- Hahaha, hoá ra chị “dầu” sợ ma.Nó nói, cố tình kéo dài chữ “ma” làm Thư Kỳ đang rum rúm sợ hãi trong lòng Thiên Bảo, đã sợ nay sợ hơn.Tuấn Kiệt đành đầu hàng, giải vây cho đôi tình nhân kia, lên tiếng phân chia lượt kể chuyện.- Vậy chúng ta kể chuyện khác nào! Bắt đầu từ Thiên Nam nhé! - Ok.Thiên Nam nở nụ cười bán nguyệt đúng chất sát gái, nụ cười này đã làm trái tim biết bao nàng điều đứng, anh bắt đầu kể... “Khi bệnh viện tâm thần bốc cháy, chính phủ huy động máy bay trực thăng đến đưa các bệnh nhân đến nơi an toàn. Trong chuyến bay, những người này không ngừng la hét, đập phá. Duy chỉ có một bệnh nhân nam im lặng và ngồi quan sát viên phi công. Quá bực mình vì nhóm người điên ấy, viên phi công quay sang người này và nói. - Tôi thấy anh có vẻ bình

thường, anh có cách nào giúp tôi làm cho đám người phía sau im lặng một chút được không. Nếu được, tôi sẽ xin giám đốc bệnh viện cho anh xuất viện sớm. Viên phi công vừa dứt lời thì người đàn ông lập tức quay ra sau. Sau 5 phút, người ấy quay lên và quả nhiên không còn tiếng động gì phía sau: Quá ngạc nhiên, viên phi công hỏi. - Anh giỏi quá! Làm cách nào mà anh khiến cho đám người ấy ngoan ngoãn nghe lời vậy? - Có gì đâu, tôi vừa mở cửa cho tụi nó đi chơi hết rồi.” -Viên Phi công:???????

Kết thúc câu chuyện cười của mình, Thiên Nam quay sang đám “khỉ” đang cười sằng sặc như xổng chuông kia, rồi cũng cười theo. Tiếp theo đó là lượt kể của Tuấn Kiệt, Như Kỳ, Vũ Phong và Thiên Bảo, chỉ có nó này giờ làm khán giả. Thiên Bảo kết thúc câu chuyện “rùng rợn” quay sang Thiên Châu cười gian xảo, có cơ hội trả thù rồi đây. - Thiên Châu! Nãy giờ em ngồi xem nhiều rồi, hay là kể cho mọi người một câu chuyện đi. Nó ngơ ngơ chỉ vào mình, miệng há hốc, cổ nuột trôi miếng thịt còn vương ở cổ, ho sặc sụa. - Em... em... khụ khụ... kể chuyện... khụ khụ... hả? Vũ Phong thấy thế liền rót cho nó một cốc nước, Thiên Nam thì đập đập nhẹ vào phía sau lưng nó, rồi tỉnh bơ nhìn nó, đáp gọn lỏn: - Ừm. Haiz, tiêu rồi. Trong đời nó dở nhất là kể chuyện, lần này chắc “die” sớm quá, huhu. Nó bù lu bù loa, hai mắt rưng rưng, ứa lệ, nhìn sang Thiên Nam cầu cứu, mong anh rủ lòng thương tha cho nó. Vũ Phong thấy thế liền nhả thêm vài câu như kích thích sợi dây “anh hùng rơm” trong nó. - Chắc là cô ta kể dở nên không dám kể! - Cái... cái gì? Còn lâu nhé. Máu nóng đã lên tới mặt, vì thế cô nàng nghịch ngợm nhà ta bỗng dưng trở thành “anh hùng tái thế” - Hừ, kể thì kể, sợ gì! Nó đứng lên lườm Vũ Phong vài cái sắc lém, hắng giọng bắt đầu kể... Nó ngẫm nghĩ một hồi chợt nhớ đến câu chuyện lúc sáng mà Linh Linh kể cho nó nghe. Nhìn hẩn, nó đắc ý nhếch mép kiêu ngạo bắt đầu kể: “Một ngày nọ trời trong xanh nắng đẹp có anh chàng lái xe taxi rất rất đẹp trai, đẹp hơn anh *liếc mắt nhìn hẩn* đang đi chợt có một vị khách đang vẫy vẫy tay bắt xe. Anh chàng kia liền dừng xe lại mời vị khách nữ kia lên xe. Nhưng nhìn vị khách nữ kia rất kì quái, cô ta mặc chiếc váy trắng tinh quá đầu gối, tay cô ta sơn hai màu trắng và đen, đặc biệt làn rất da trắng, mái tóc đen dài xoả xuống che hết gần nửa khuôn mặt trông vô cùng quái dị. Anh chàng lái xe kia thấy vậy thì hơi sợ, nhưng vì trách nhiệm nghề nghiệp nên anh vội hỏi: - Cô ơi, cô đi đến đâu? Không khí trong xe chợt trở nên căng thẳng đến kì lạ, thấy cô gái kia không trả lời anh chàng lái xe kia hỏi tiếp lần nữa. Nhưng chưa hỏi thì cô gái kia cất lời, giọng lạnh lùng. - Đường XYZ. Đi đến một đoạn đường khá vắng vẻ, thì anh chàng kia ngược đầu nhìn vào gương chiếu hậu thì anh ta chợt rùng mình, hồn sắp lên mây vì phía sau xe không có một ai hết. Anh ta sợ quá liền phanh xe gấp một cái, rồi quay đầu lại phía sau thì cô gái kia khuôn mặt với mái tóc che gần hết đang nhăn nhó nhìn anh ta. Anh ta thấy vậy khởi động xe đi tiếp. Anh kia vẫn lái xe trên đoạn đường vắng kia và len lén ngược mắt lên nhìn gương chiếu hậu một lần nữa, anh ta hốt hoảng tìm anh ta đập liên hồi, phía sau anh ta không một bóng người. Anh ta vội phanh xe một lần nữa, phanh mạnh hơn một lần nữa.” Kể đến đây nó ngược mắt đảo quanh mọi người nhìn một lượt. Thiên Nam, Thiên Bảo, Tuấn Kiệt và hẩn vẫn im lặng lắng nghe nó kể, nhưng Thư Kỳ thì khác chị ấy đang ôm lấy cánh tay Thiên Bảo khư khư không chịu buông. - Thiên Châu, em kể tiếp đi. Tuấn Kiệt nhìn nó nói vì câu chuyện đang ở đoạn hay hấp dẫn. - Vâng! Tiếp đây, tiếp đây. “Anh chàng kia quay đầu ra phía sau nhìn thì thấy cô gái kia đang ngồi phía sau mình với khuôn mặt tức tối. Anh ta thấy khuôn mặt đó thì vô cùng sợ hãi, thế nhưng anh ta vẫn tiếp tục lái xe. Đi thêm một đoạn nữa anh ta liền quay đầu ra phía sau nhìn xem xem vì sợ hai lần trước mình nhìn nhầm, nhưng quả thật vẫn không thấy, lần này anh ta hồn đứng là lên mây, vội vàng phanh xe một cái thật nhanh làm cho cả người anh ta gần như dón về phía trước. - Anh làm gì vậy hả? Có biết lái xe không hả? Anh ta sợ hãi quay đầu lại phía sau nhìn thấy khuôn mặt cô gái kia vô cùng tức tối, anh ta nuột một ngụm nước bọt, sợ hãi nhìn cô gái kia, mồ hôi chảy dài trên mặt, trên áo lấp bắp xin lỗi cô gái kia. Thấy vậy cô gái kia vẫn tức tối nhìn anh ta nói: - Anh lái xe kiểu gì sao mà cứ lúc tôi buộc dây giày là phanh xe lại là sao? Thật phiền phức!” - Hì hì hết rồi ạ. Nghe đến đoạn kết, mọi người trừ hẩn ôm bụng cười lăn ngả kể cả Thư Kỳ lúc này còn sợ ôm lấy Thiên Bảo mà bây giờ cũng cười ra nước mắt. - Thiên Châu, em làm chị sợ gần chết, hoá ra là truyện cười. Thư Kỳ nhìn nó cười cười nói. - Hìhì nhờ em kể vậy mà chị mới có cơ hội ôm tay ai kia không chịu buông á, *liếc nhìn anh Thiên Bảo* chị phải cảm ơn chứ còn nói em. Nó vờ giận dỗi ôm cánh tay Thiên Nam. - Thôi đi cô nương, lớn rồi đó. Còn bày đặt làm nũng nữa. Thiên Nam vừa nói vừa nhéo chiếc mũi xinh xinh của cô em gái. Sau đó mọi người lần lượt kể truyện ma nghe trừ Thư Kỳ. - Trời khuya rồi chúng ta đi ngủ thôi, mai chơi tiếp. Thấy mọi người đã mệt lã và buồn ngủ hẩn đưa ra đề nghị, rồi đi vào lều dựng lúc chiều nằm ngủ.

11. Chương 11: Nụ Hôn Bất Ngờ

Sau khi tất cả mọi người đã ngủ hết, nó rón rén đi thật khẽ để không đánh thức mọi người dậy rồi đi ra bờ suối cạnh đó ngồi dựa vào gốc cây ngắm trời đêm. Màn đêm phủ xuống cảnh vật xung quanh, bao trùm cả khu rừng là tiếng côn trùng râm ran kêu, một mình nó ngồi đó thư thả bị màn đêm nuốt chửng, trông nó thật nhỏ bé và cô độc. Nhặt mấy hòn đá cạnh bờ suối, nghe tiếng suối chảy róc rách nó ném những viên đá nhỏ mình nhặt được ném xuống suối. Bên kia bờ, một đàn đom đóm đang bay về phía nó thật đẹp, chúng làm sáng cả một vùng sáng rực như ánh đèn, xoá tan đi màn đêm tối. Thiên Châu nhìn đàn đom đóm đang tiến dần về phía mình, nó mỉm cười dơ tay ra thì thầm gọi bọn chúng lại, như hiểu lời nó đàn đom đóm vây xung quanh tạo nên một khung cảnh diễm ảo. Nó thích thú bắt lấy một chú đom đóm bỏ vào lòng bàn tay rồi lại thả tự do cho nó bay cùng đàn. Cũng giống nó ở một nơi lạ, không ngủ được Vũ Phong dậy và đi ra bờ suối ngồi. Ra đến nơi hần ngẩn người khi thấy Thiên Châu đang vui đùa với đàn đom đóm trong màn đêm lặng lẽ, ánh trăng tròn toả xuống rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của nó thêm sáng ngời, tiếng cười khẽ êm dịu xua đi tiếng côn trùng cùng đêm tối tĩnh mịch, nó bây giờ rất giống một tiên nữ vì ham chơi trốn xuống hạ giới. Bước chân chậm rãi, lặng lẽ hần bước lại gần bên nó. Cảm nhận được có người đang nhìn mình bằng ánh mắt nóng rực, Thiên Châu liền quay đầu lại theo quán tính. Áaaaa... Vì sự xuất hiện đột ngột của hần làm Thiên Châu giật mình lùi về phía sau. Ai ngờ, lúc lùi nó vấp phải cục đá chắn đằng sau làm nó bật ngược trở lại, hần cũng không trở tay kịp, kết quả bị nó ngã nằm lên người. Mặt chạm mặt...Mắt chạm mắt...Mũi chạm mũi...Môi chạm môi...Thời gian như ngừng quay...

Hai người bây giờ đang trong tình trạng đơ cảm xúc, không nhúc nhích động đậy, mắt chỉ biết mở to nhìn nhau...

1 phút trôi qua...Không động tĩnh! 2 phút trôi qua...Vẫn như 1 phút trước. 3 phút, 4 phút trôi qua...Chỉ nghe màn đêm hoà quyện cùng ánh trăng lung lung... Nhân vật chính vẫn chìm trong sự tĩnh mịch đến đáng sợ. Đến phút thứ 5. Thiên Châu giờ mới bừng tỉnh, tim đập liên hồi, mặt nóng ran, luống cuống tay chân từ trên người hần ngồi dậy, miệng lắp bắp:- Tôi và anh... tôi... tôi không cố ý ngã vào anh, càng không cố ý... Ai bảo trời tối anh ra đây làm gì, còn đứng sau lưng tôi như bóng ma nữa chứ? Từ ‘hôn anh’ nó bị mắc ở cổ họng không thể thốt ra được, tình huống vừa rồi xảy ra quá đột ngột và bất ngờ nên... lòng nó giờ rất hỗn loạn. Thẹn quá hoá giận nó quay ngoắt thái độ ra mắng hần, đây cũng có thể xem là cách che dấu sự ngượng ngùng. Nó không ngờ mình lại bị mất nụ “HÔN” đầu trong tình huống oái ăm như thế này, nụ hôn đầu nó để giành tặng cho người yêu tương lai nay lại làm cống phẩm miễn phí cho người mà nó không ưa. “Nguyễn Hoàng Vũ Phong, tôi hận anh, ghét anh huhu... nụ hôn đầu của tôi, mẹ ơi thế thì còn gì nữa đây? A a a a... chúa ơi, xin hãy cho con cái lỗ con chui xuống! Hay đập đầu vào đầu mất trí nhớ cũng được! - Nó gào thét trong nội tâm.” Hần bình thường, lạnh lùng, thông minh, là thế, nhưng khi đối mặt với chuyện này thì chỉ số IQ bị tụt xuống số âm bằng chỉ số tình cảm. Mặt đỏ không kém nó là mấy, từ từ ngồi dậy phủi sạch quần áo lấy lại bộ mặt lạnh lùng nhìn nó không nói gì làm nó thêm bối rối.- Anh đừng nhìn tôi như vậy, lỗi không phải là do tôi mà do hòn đá dưới chân tôi nè! Có trách anh đi mà trách nó ấy. Nói xong nó bỏ mặc hần ở đó và chạy vào trong. Vũ Phong muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Sờ lên môi mình còn vương chút dư vị hôn hần bất giác nở nụ cười hiếm hoi. Đêm đó có hai người luôn sờ vào môi mình! Đêm đó có hai người thao thức, mất ngủ cả đêm!

12. Chương 12: Vì Sao Không Vui?

Sáng hôm sau mọi người thức dậy với tinh thần vui vẻ phần chần, riêng nó một đêm không ngủ tinh thần uể oải, thiếu sức sống, mắt đã bị biến thành gấu trúc, còn hần thì bình thường như không có gì, vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng khó gần đó. Hôm nay mọi người quyết định đi biển cạnh biệt thự nhà hần quây phá. Ngồi xe 2 tiếng đồng hồ để đến biệt thự nhà hần đối với nó chính là cực hình, xe 6 chỗ ngồi nên nó được xếp ngồi với hần làm nó ngồi không dám nhúc nhích động đậy. Miệng thì im thin thít chứ không líu lo như thường ngày, làm mọi người được một phen kinh ngạc. Thử hỏi Thiên Châu như thế thì quay đầu ra ghế sau vươn tay sờ đầu nó, ân cần hỏi han:- Thiên Châu, em thấy mệt ở đâu sao?- Dạ, em không sao! Nó cười

gượng, miệng nói dối mà không chớp mắt. Thấy nó nói không sao Thư Kỳ cũng không hỏi nữa, vuốt mái tóc bù xù của nó cô mỉm cười dịu dàng nói: - Thế thì nghỉ ngơi một tí đi, đang phải gần hai tiếng chúng ta mới tới nơi.- Dạ. Nó tựa vào ghế nhắm mắt lại rồi trở lại bộ dạng trầm tư, trong đầu vẫn là hình ảnh nó và hắc tối qua.... Nó vừa chớp mắt được một lúc thì có người gọi, là hắc, hắc gọi nó dậy vì đã đến nơi. Ngần người trong dây lát, nó không nói gì cùng mọi người xuống xe, đứng trước căn biệt thự gần biển. Căn biệt thự màu xanh nước biển trang nhã không quá xa hoa nhưng cũng không mất đi sự quý phái sang trọng của nó. Bước chân dọc bờ biển nghe tiếng sóng dạt dào, cảm nhận làn nước biển mát lạnh ở dưới chân. Ngồi trên bờ cát ngắm từng đợt sóng vỗ vào bờ nó vui vẻ hát bài “Hồ Ly Trắng” Chất giọng ngọt ngào cất lên hòa với sóng biển tạo nên một khúc nhạc say đắm lòng người, nó đâu biết lúc nó đi ra đây đến giờ đã có người đi theo mình, thưởng thức giọng hát trong trẻo của nó. “Bốp... bốp... bốp” Nó bất ngờ quay đầu lại nhìn người vừa vỗ tay kia, trước mặt nó là một chàng trai với bộ đồ màu trắng, trông anh thật giống một thiên thần với nụ cười tỏa nắng, khuôn mặt baby, đôi mắt màu nâu cuốn hút mọi ánh nhìn, sống mũi cao, làn môi mỏng, mái tóc bạch kim càng làm cho anh thêm chói mắt. Nó nhìn anh không chớp mắt, khoe môi cong lên một nụ cười hạnh phúc, vội đứng dậy ôm chầm lấy anh. Nụ cười của anh càng thêm sâu nổi bật lúm má đồng tiền xinh đẹp, vòng tay ôm nó, vuốt nhẹ mái tóc dài anh cất giọng:- Thiên Châu, sao lại ở đây?- Dạ, con đi chơi với anh Bảo và anh Nam ạ. Mà sao chú lại ở đây? Không phải là chú đang ở Mĩ sao? Đẩy anh ra, nhanh tay đánh mạnh vào tay anh, nhìn anh sẫm soi bằng ánh mắt nghi ngờ hỏi:- Trần Hạo Nam, không phải là chú lại trốn về đây chứ? Mỉm cười không nói gì, mặc kệ ánh mắt ai kia phát ra lửa, anh chỉ nhìn ngoài biển rồi quay lại xoa xoa đầu nó. Được dịp nó lại nổi khùng cho anh một đòn karate, biết trước nó sẽ ra tay Hạo Nam nghiêng đầu né tránh nó một cách điệu nghệ, rồi hai người đùa dỡn trên biển. Nhìn hai người một nam một nữ đang đùa với nhau phía trước Vũ Phong nhíu mày tỏ vẻ không vui, hắc sợ nó ra ngoài một mình không an toàn nên đi ra xem, ai ngờ lại thấy cảnh này, hắc thấy không vui chút nào nhưng mặt vẫn không biến sắc, im lặng quay vào trong như không biết chuyện gì.

(Giới thiệu nhân vật tiếp:- Trần Hạo Nam: 23 tuổi, em trai ruột ba nó, vì ông bà nó sinh muộn nên chú Út tuổi không nhiều so với anh em Thiên Bảo là mấy. ” Tác giả muốn cho anh này vào truyện chuẩn bị ra nè.”) Nó dắt tay Hạo Nam vào làm mọi người được phen kinh ngạc, trừ Thiên Bảo, Thiên Nam và hắc vì lúc này hắc đã thấy. Thiên Châu mỉm cười hờn hờ cầm tay anh giới thiệu cho mọi người:- Đây là Hạo Nam, chú Út của nhà em. Sau đó nhìn từng người nó giới thiệu:- Chú Út, đây là Thư Kỳ bạn gái anh Bảo, anh Tuấn Kiệt và... anh Vũ Phong, bạn hai anh cháu. Hạo Nam nhìn mọi người gật đầu, nhưng có vẻ Thư Kỳ và Tuấn Kiệt vẫn chưa thoát khỏi mộng, tại vì trước mắt họ là một chàng trai quá đẹp, anh như một tác phẩm tuyệt mỹ của tạo hóa khiến bất kì ai cũng phải say đắm, đắm chìm vào trong đó.- Chú Út, sao chú lại ở đây? Không phải chí đang ở bên Mĩ sao? Thiên Bảo. Thiên Nam không hện mà cùng hỏi một câu như nó, khiến Hạo Nam phì cười.- Chú ấy trốn về chứ gì nữa! Thiên Châu nhìn hai anh mình nói.- Chú vào nhà ngồi uống nước rồi ta nói chuyện. Thiên Bảo lên tiếng đề nghị.- Thôi khỏi, chú đang bận việc nên không vào được, mấy đứa chơi vui vẻ. Thẳng sau chú có việc, nhờ hai đứa sang Mĩ giúp chú một tay. Được chứ? Hạo Nam từ chối lời mời rồi hướng Thiên Bảo và Thiên Nam nói. Sau đó nhìn nó với ánh mắt cưng chiều, nhéo mũi nó anh bảo:- Nhóc con chú đi nha, nhớ đừng quậy phá, thẳng sau chú về sẽ kiểm tra, biết chưa?- Dạ, chú nhớ mua quà cho cháu nha, đưa cô về càng tốt. Thiên Châu ôm lấy anh khịt khịt mũi muốn khóc, nó rất quý người chú hơn nó 6 tuổi này, từ nhỏ nó đã quần lấy chú không buông, thích mè nhèo mọi nơi. Mà chú Út cũng là người dạy võ cho nó từ nhỏ.

Nhìn dáng người đã đi xa nó lại rơi nước mắt, nó không muốn xa chú mình một xíu nào hết. Mọi người im lặng này giờ hay chính là hồn lên mây đã nhập với thực tại. Thư Kỳ dù biết có rất nhiều trai đẹp nhưng cũng chưa thấy ai đẹp đến như vậy, anh giống như một thiên thần bao quanh là ánh hào quang chói lóa... Vũ Phong quan sát này giờ không nói gì, khi nghe nó giới thiệu người kia là chú nó thì khoe môi nhếch lên một nụ cười hoàn hảo, không biết vì sao hắc lại thế nhưng hắc thực sự rất vui.- Chúng ta đi ăn hải sản thôi mọi người, tôi nghe đói rồi! Tuấn Kiệt ôm lấy bụng đang réo rắt của mình lên tiếng đề nghị.- Ok. Cả hội đồng thanh. Đi vào nhà hàng hải sản, bọn hắc chính là trung tâm của cả quán, mọi ánh mắt đều đổ dồn về bọn hắc, nhất là mấy cô nàng hay những bà thím đã có tuổi. Mọi tiếng trầm trở lại vang lên, khen không ngớt lời, có người còn mặt dày chạy lại trước bàn bọn hắc nói:- Chào mấy anh, mấy anh là người mới tới hả? Cho bọn em làm quen nha?- Mấy anh chị cứ tự nhiên em đi wc một xíu. Nó giả vờ day bụng trốn đi,

chạy lại ngồi ở một góc khuất, mặc mấy anh chàng kia đang chật vật bị mấy cô mê trai xúm lại xum quanh, gọi mấy đĩa hải sản nó đắc ý cười khẩy ăn một mình. Ăn no xoa cái bụng đã lấp đầy năng lượng nó mới đi lại chỗ bọn hần càng đông, dù nó muốn lại giải cứu cũng không được! Nó đành đi về biệt thự bên bờ biển ngồi chờ mấy người kia.

13. Chương 13: Thiên Châu Bị Ôm

Ngồi một mình ở biệt thự nó ngủ lúc nào không hay. Ngủ được một lúc Thiên Châu cảm thấy mình đang được nhấc lên, cổ mở con mắt ra xem nhưng không thể, cổ họng nó rất rát, người nóng bừng, nhưng người nó lạnh... rồi nó cảm nhận được vòng tay ấm áp đang ôm mình, mùi hương bạc hà dịu nhẹ vừa lạ vừa quen xộc vào mũi khiến người ta rất dễ chịu. Tìm được một điểm nằm thích hợp nó ôm lấy người kia tiếp tục ngủ bởi nó quá mệt mỏi. Bế nó lên phòng, Vũ Phong đặt nó xuống giường nhưng nó ôm hần quá chặt không buông, làm hần muốn đi lấy khăn ướt cho nó cũng không được, nó bây giờ vừa nóng vừa lạnh, để nó như thế này hần không yên tâm, vuốt mấy sợi tóc ướt đầm trên trán nó, hần gọi nhỏ:- Nhóc con, cô mau buông tôi ra đi.- Không được... không buông đâu... Nó lằm bằm lằm nũng, nhíu mày không hài lòng, ôm hần càng chặt, như sợ hần chạy mất. Hần đỡ khóc dở cười với nó, đúng là cứng đầu. Không thể gỡ nó ra được hần đành ôm nó vào nhà tắm lấy khăn thấm nước lau mặt mũi, rồi đắp lên trán cho nó. Ôm nó một hồi nó cũng không có chịu buông hần ra, làm đôi tay hần tê cứng, gọi nó cũng không dậy Vũ Phong đành bó tay, đành ôm nó như vậy suốt đêm. Vậy là suốt đêm hần ôm nó chạy đi chạy lại trên dưới chục lần để thay khăn ướt, gần sáng nó có vẻ bớt sốt hần mới yên tâm chợp mắt.

Vừa sáng nó tỉnh dậy, muốn vươn vai một cái thì bị một vật thể đang ôm lấy mình ngủ cản lại. Ló người lên một tý thì mặt nó biến sắc. Tại sao hần lại ở đây? Còn ôm nó ngủ nữa chứ? Đây là tình huống cầu huyết gì thế không biết nữa? Cố nhớ lại hôm qua sau khi đi ăn về nó cố đợi mấy anh chị kia về nhưng đợi mãi nó thấy mình rất mệt, sau đó thiếp đi lúc nào không hay. Rồi nó cảm thấy mình được ai đó ôm, rồi... Aaaaaa sao không nhớ gì nữa vậy trời? Ai đó hãy giải thích cho nó hiểu đi? A shi... điên đầu mất.. Nó lén lén nhìn khuôn mặt hần đang ngủ, trông hần thế này rất giống với một thiên thần, bộ dạng rất đối bình yên không giống với khuôn mặt lạnh lùng thường ngày, ngũ quan tinh tế, dù đang ngủ hần cũng không mất đi vẻ đẹp trời ban mà lại mang cho con người ta cảm giác thần thánh đầy cuốn hút. - Cô tỉnh rồi à? Mãi đắm chìm nhìn hần nó không hay hần đã dậy, cho tới khi chất giọng lạnh lùng mang theo tia ấm áp cất lên nó mới thoát khỏi mơ suy nghĩ kia.- À... ừ. Nhanh tay thoát khỏi vòng tay hần nó đứng dậy khỏi giường nhưng đầu có vẻ choáng váng, nó lại rơi vào vòng tay vừa thoát ra chưa đầy mấy giây kia.- Cô nằm xuống nghỉ đi, tôi đi mua thuốc rồi nấu cái gì đó cho cô ăn tạm. Vũ Phong đỡ nó nằm xuống, căn dặn nó một tý rồi lấy áo đi ra ngoài. Đang nằm thì tiếng chuông điện thoại vang lên, là của anh nó:- A lô, anh hai hả?- Ừ, hôm qua có vic đột xuất nên anh cùng Thiên Nam, Tuấn Kiệt cùng Thư Kỳ phải đi gấp, ở biệt thự có Vũ Phong chăm sóc em, có gì cứ bảo cậu ấy giúp nha, khoảng 4 ngày nữa bọn anh mới về được nên em đừng gây chuyện, phải nghe lời Vũ Phong... Giờ anh bận rồi, tối anh gọi lại sau.- Vâng.

Vũ Phong đi chưa đầy 10 phút hần đã trở lại, trên tay là bát cháo thịt thơm phức nóng hổi. Ngồi xuống bên cạnh Thiên Châu, hần đưa bát cháo cho nó, ăn được nửa nó đưa cho hần nhưng hần không bưng mà nhìn bát cháo mặt lạnh tanh không nói. Thấy vậy nó nuốt nước miếng cái ực, ăn hết bát cháo. Hần lòng hần nở nụ cười hiếm thấy, đưa mấy viên thuốc cho nó:- Cô mau uống thuốc đi. Nhìn mấy viên thuốc vớ ánh mắt e ngại, Thiên Châu nhìn hần giọng lí nhí:- Ách... Cái này tôi không uống được không? Hần gạt đầu làm nó vui vẻ tý nữa là nhảy lên, nhưng niềm vui chưa được bao lâu hần bồi thêm một câu:- Vậy tôi sẽ gọi bác sĩ đến tiêm cho cô vài mũi, khỏi uống thuốc. Nghe đến tiêm thuốc, mặt nó biến sắc, nụ cười tắt lịm. Biết ngay là anh ta không đồng ý dễ dàng như vậy mà! Nó thà chịu uống thuốc cũng không muốn tiêm thuốc đâu! Cầm mấy viên thuốc đáng ghét kia, nhận lấy cốc nước hần đưa nó nhắm mắt khó khăn uống thuốc. Trước mắt nó là cây kẹo mút, ngược mắt cảm động nhìn hần, bóc cây kẹo ra ăn, xua đi vị đắng của thuốc.- Cảm ơn

anh.- Không có gì, cô nằm nghỉ đi, chớ lộn xộn, tôi phải đi ngủ tỵ.Nó rồi hần đi ra ngoài, nó một mình tùm tùm cười trong phòng, thầm nghĩ hần là người trong nóng ngoài lạnh, bên ngoài thì thờ ơ lạnh nhạt nhưng lại rất quan tâm người khác. Hần cũng không đáng ghét như nó nghĩ ban đầu. Nó lại tăng thêm mấy phần hảo cảm với hần rồi.Mà cây kẹo hần đưa rất ngọt, nó xua đi mọi vị đắng trong miệng, ăn xong cây kẹo nó lại nằm xuống ngủ một giấc.Gần trưa nó tỉnh dậy bởi mùi thơm ngào ngạt đánh thức khứu giác thèm ăn, bụng bắt đầu sôi sùng sục. Xoa cái bụng đói meo nó đi xuống cầu thang vào phòng bếp. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thiên Châu không dám tin vào mắt mình. Trong bếp kia Vũ Phong đang mặc tạp dề nấu ăn, dáng người cao cao mặc chiếc tạp dề trông thật buồn cười, nhưng... thật đáng yêu! Bàn tay cắt tỉa thức ăn điệu nghệ, sành như người trong nghề, hần đúng là đa tài nha!Đi lại gần hần nó nhẹ giọng hỏi:- Anh cũng biết nấu ăn sao?Ngước đầu lên nhìn nó, hần nhàn nhạt trả lời: - Ừ. Cô đang mệt thì đi lại bàn ngồi, đợi tôi một lát sẽ có thức ăn ngay cho cô.Nói xong hần lại cúi xuống làm đồ ăn, nó nghe lời đi đến bên bàn ăn ngồi nhìn hần. Trông bộ dạng này của hần sẽ rất cuốn hút mọi ánh nhìn, một mẫu đàn ông lí tưởng mà cô gái nào cũng ước ao. Đàng này, hần là hoàng tử trong mắt các cô nàng, hần đã hoàn hảo nay lại hoàn hảo hơn.Nó cũng là con gái, nên không ngoại lệ bị hần thu hút dù ít hay nhiều.Nhìn lại mình nó thấy hơi ngượng, đàn ông như hần mà biết nấu ăn, chẳng bù cho nó nấu cơm cũng không biết nấu, nó mà vào bếp thì cái bếp đã đến lúc thay lại đồ mới.Mười phút sau, trước mắt nó là một bàn ăn thịnh soạn đầy đủ mọi món ăn đủ mùi vị, đủ màu sắc.Nhưng... Tại sao hần đẩy bát cháo về phía nó? Nó bất mãn, chu môi, nhìn cát đùi gà giữa đĩa nói:- Tôi muốn ăn thịt gà, tôi không muốn ăn cháo!- Muốn ăn thịt gà?Hần đặt đĩa thịt bò còn lại xuống bàn hỏi Thiên Châu, rồi ngồi xuống.Nó kiên định gặt đầu thay cho lời nói.- Được, nhưng đợi hết ồm rồi ăn. Nó bất mãn hỏi: - Tại sao?- Bây giờ cô đang ồm ăn thịt gà không tốt!Nó không cãi lại được hần, ngậm ngùi nuốt cháo, lâu lâu lại nhìn hần gắp mấy món nó khoái khẩu mà mang hận trong lòng, nhưng dù sao Vũ Phong cũng nghĩ cho sức khỏe của nó, tạm tha thứ cho hần lần này vậy.- Còn không mau ăn mà uống thuốc nữa? - Ừ, tôi ăn là được chứ gì, người gì đâu mà khó tính như tảng băng à! Nó vừa ăn vừa lăm bằm. Dù biết Thiên Châu đang nói mình nhưng hần không vạch trần nó mà cúi đầu thưởng thức bữa trưa, mặc nó không vui.

14. Chương 14: Ai Cho Phép Cô Rời Khỏi Nhà?

Ăn uống xong nó cùng hần ngồi xem ti vi, mặt nó không mấy vui vẻ lắm nếu không muốn nói là bức mình, chiếc điều khiển bị nó bấm đi bấm lại đèn nóng cả tay mà vẫn không ngừng chuyển kênh này sang kênh khác. Kế hoạch “chọc giận hần” không thành nó ức chế không xem nữa, ra chiều nản nỉ hần:- Anh Phong đẹp trai, anh cho em ra ngoài chơi nha? Ở trong này ngọt ngào lắm.Hần không nhìn nó, hững hờ xem tivi nói:- Không!- Nản nỉ anh đó, không ra ngoài ngồi đây tôi hóa đá mất thôi, ra một xíu thôi cũng được!Thiên Châu đưa đôi mắt to tròn cổ nặn ra vài giọt nước mắt, nhưng cũng không thể làm hần chuyển đổi ý nghĩ sắt đá và mắt dời khỏi chiếc tivi màn hình thể lỏng kia. Bực mình đứng phắt dậy nó đi ra ngoài, nhưng một bàn tay khác đã nứ nó lại làm nó ngã sòng soài ra ghế sofa.Hần nhíu mày, cất giọng lạnh lùng:- Tôi đã bảo là cô đang mệt không thể ra ngoài, lo mà ngồi yên trong nhà cho chóng khỏi bệnh, không thì đừng mong ra ngoài nữa!Nghe cái chất giọng lạnh âm kia của Vũ Phong, bao nhiêu uất ức nó đành nuốt hết, ngoan ngoãn im lặng xem tivi. Sao mà ồm lại khổ thể không biết? Ăn thì chỉ được ăn cháo, muốn ăn thịt gà cũng không được ăn! Đến cả đi ra ngoài hít thở bầu không khí cũng không được là sao? Vũ Phong đáng ghét, anh là tên chết bầm, xấu xa, mắc dịch,... Tôi nguyện rửa anh suốt đời này ể vợ... Híc, sao không cho tôi đi chơi chứ? Đến lúc anh bị ồm thì anh cứ xem thử có khó chịu không? Tôi mong anh ồm liệt giường luôn... bla bla bla...Aaaaaa I HATE YOU....Đây không biết là chuyển du lịch của nó hay chuyển đi đây không biết? Sao mà cứ gặp chuyện xui xẻo vậy trời? Đúng là thảm họa lịch sử, từ khi nó gặp hần đến giờ không có gì tốt lành hết, đúng là sao chổi, khắc tinh của đời nó.Bây giờ nó chỉ ước mình có thể đi ra ngoài chạy nhảy ngay lập tức, ngồi trong nhà cả buổi rồi, không có gì chơi ngoài xem tivi và nhìn khuôn mặt lạnh tanh của hần, haizz... chán ngắt...Đây là điển hình thảm họa của thảm họa!

Sau khi lăn lộn trên giường mấy vòng, vắt kiệt đầu óc mình đến tối đa nhất nó cũng nghĩ ra được một kế

tẩu thoát khỏi bàn tay ác ma kia của Vũ Phong, hắn không cho nó đi chơi thì nó càng quyết tâm phải đi. Thiên Châu này là ai chứ, chỉ hai kiếm siêu quậy nổi nổi đại danh trường Windy mà phải đầu hàng bó tay trước tảng đá kia sao? HỦ... Không bao giờ có chuyện đó, nếu để lọt ra ngoài thì thật mất mặt Thiên Châu này sao!Hắn dám cho người canh ở cửa để tránh nó tẩu thoát à?Để xem thử ai lợi hại hơn ai. Không cho tôi đi bằng cửa chính tôi liền đi cửa sau! *Hắc hắc* Nó nở nụ cười đùa giả, nguy tạo ít chứng cứ sau lấy sợi dây thừng dài thủ sẵn trong cặp ra buộc vào song cửa sổ, rồi từ từ như con sóc nhỏ linh hoạt đến thuận thực leo xuống khỏi ban công không ai hay biết.Sau khi đu dây xuống đáp đất an toàn, nhìn phía trước mặt mình là bức tường cao khoảng hai mét nó nhếch môi cười lạnh. Bức tường này là con tép riu đối với nó, hồi đi học ở trường Windy nó leo tường cao hơn đây nhiều, thế nên leo tường đối với nó là chuyện như cơm bữa, có khi còn nhiều hơn nó ăn cơm bữa nữa cũng nên ý chứ!‘Phịch’Nó nhảy xuống một cách ngoạn mục, may cho nó là chỗ này có cái cây che chắn tầm mắt của mọi người chứ không là nó mang danh cướp đột nhập nhà người ta. Đến lúc đó thì đừng nói ra khỏi nhà mà muốn ra khỏi phòng cũng khó.Quay đầu nhìn căn biệt thự nó nhếch môi nở nụ cười đắc thắng, muốn giữ nó lại đâu có dễ.- Ha ha không ngờ lại gặp mày ở đây nha. Chơi ở bãi biển một hồi, đang suy tính không biết mình nên đi đâu chơi thì một giọng nói châm chọc đầy mỉa mai vang lên phía sau nó. Ngược đầu lên nó bắt gặp ánh mắt đầy thù hận đang hướng về mình, nó không nhớ cô ta là ai, chỉ thấy hơi quen quen mắt.- Cô là ai?Nghe nó nói vậy cô ta có vẻ tức giận, mặt hơi biến sắc nhưng rất nhanh lấy lại bộ dạng kiêu ngạo nhìn nó nhếch mép nói:- Mày đúng là con bé hay quên, đã vậy để tao nhắc cho mày nhớ. Hôm thứ 2 ở căng teen chính mày đã đánh tao cùng đàn em của tao, mày nhớ chưa? Chưa nhớ thì về đập cái đầu rác rưởi đó ra mà nhớ lại đi.À, hóa ra là cô ta! Không trách gì nó thấy quen quen.Là con nhỏ mà nó đánh lần đầu tiên đến trường. Phía sau cô ta là mấy con nhỏ hôm bữa chung vui với nó ở trận đánh kia, nhưng khác là lần này cô ta còn kéo theo mấy tên con trai mặt mày bặm trợn, tay cầm vũ khí nữa chứ.Chắc không phải là trùng hợp như cô ta nói rồi! Đây là chuyện có sự chuẩn bị từ trước, hừ... nếu đoán không nhầm thì cô ta muốn trả thù chuyện lần trước đây mà.- Mày đã nhớ chưa con ranh? Nếu mày không nhớ ra cũng không sao, tao sẽ cho mày nhớ lại ngay tức khắc! Người đâu, bắt cô ta lại.Cô ta lại nói với nó bằng giọng cay cú, không nhiều lời nữa cô ta cho người bao vây nó lại, bắt cho bằng được.Bình... Bốp... Chát...Rắc...Những âm thanh đánh nhau vang lên hòa với sóng biển tạo nên những tạp âm liên tiếp khó nghe khác nhau. Cô ta cho mấy tên xã hội đen kia ùng lúc xông vào nó vì biết đối phó với nó không dễ. Thiên Châu nhanh chân né tránh những chiếc côn của chúng, nó lách vào tên gần mình nhất quật ngã hắn ta bằng đòn karate đẹp mắt, tiếp đó nó giật lấy cái côn trong tay tên kia đánh vào tay, chân bọn chúng, tránh đánh vào những chỗ nguy hiểm. Sau đó nó lần lượt hạ gục thêm mấy tên khác bằng nhiều loại võ khác nhau.Mồ hôi chảy đầm đìa, nó có vẻ đã kiệt sức do nó một mình nó chơi cả đám, mà nó còn ốm nên sức khỏe không tốt như mọi ngày.Bây giờ con đường tốt nhất cho nó chỉ có 36 kế chạy là thượng sách. Liều mình đánh mấy tên phá vỡ vòng vây, Thiên Châu chạthực mạng về phía biệt thự nhà hắn. Đây là con đường duy nhất thoát thân. Bây giờ nó thực hối hận vì không nghe lời Vũ Phong, giờ thì hay rồi muốn thoát cũng khó khăn. Phía sau tiếng thét giận dữ của cô ta và tiếng bước chân liều chạy đuổi đòi bắt nó.Đang cúi chạy nó không để ý nên đâm sầm vào một người, liền ngã lăn quay ra đất, bọn người phía sau đuổi theo ngay một gàn.- Shit.Nó bực mình chửi một tiếng, ngược đầu lên xem đứa nào có mắt như mù lại đâm vào nó lúc này. Nhưng khi nhìn thấy người trước mặt mình nó mừng rỡ, vội đứng ngay dậy nép vào phía sau hắn.Vũ Phong lúc đầu thấy nó đang gào thét trong phòng năn nỉ đòi cho đi chơi, rồi chợt lặng trong hồi lâu, tưởng rằng nó đã ngủ nên hắn không quan tâm nữa, thế mà người giúp việc vào dọn phòng thì thấy cửa sổ mở toang còn có sợi dây thừng nữa chứ. Bực mình hắn đành phải đi tìm nó, không ngờ lại gặp nó đang chạy trốn chết, phía sau có đám du côn đang đuổi theo.Cho nó đứng sang một bên hắn nhanh chóng xử lý hết đám người kia, làm nó há hốc mồm không thốt nên lời, hắn quả lợi hại siêu cấp lợi hại nha.

Lèo đèo theo hắn về biệt thự, người nó run lên từng hồi.Ngồi xuống một góc ở ghế sofa, nó bấu chặt tay vào mép ghế, mặt cúi gằm xuống đất. Ngồi trước khuôn mặt đang phần nộ của hắn quả thật bức người.- Nói.Hắn không nhìn nó lạnh giọng cất lên, làm nó đã sợ nay càng sợ hơn.- Tôi... tôi xin lỗi, tôi không nên tự ý ra ngoài, tôi hứa sẽ không có lần sau!Nó lắp bắp, giọng lí nhí ăn năn hối cải.- Còn có lần sau?Hắn thấp giọng hỏi, nhưng bên trong chính là sự uy hiếp đến bức người. Khẳng định rằng nếu có lần sau tôi sẽ ném cô ra biển cho cá ăn, lúc đó cô nên cầu nguyện cho mình đi.- Không có lần sau! Không có lần sau!Sau những ngày còn lại nó không dám ra khỏi cửa, cho đến khi anh nó cùng mọi người trở lại vào ngày cuối cùng nó mới dám lộ mặt ra khỏi phòng.

15. Chương 15: Về Trường

Sau một chuyến giả ngoại vui vẻ, tuyệt vời với tất cả học sinh trường Star Shool, mọi người lại trở về với công việc chính của mình là “HQC”. Buổi sáng trời trong xanh mát mẽ, từng giọt sương mai long lanh trên khế rơi xuống tan vào trong đất, vạn vật đua nhau đón ngày mới cùng những tia nắng mặt trời rọi xuống nhân gian, con người lẫn thiên nhiên tràn đầy sức sống. Thế mà một con người yêu thiên nhiên, yêu cảnh đẹp xung quanh như nó lại ỉu xiu như bánh bao chiều, nên chim ca hót hay gà hót nó cũng chẳng quan tâm. Dù thế giới có là ngày tận thế thì nó cũng vậy, mà đối với nó hôm nay cũng không khác nhau ngày tận thế là mấy. Thiên Châu ngồi trên xe đến trường, chống cằm như bà cụ non, rồi suy nghĩ thần thờ một mình. Nó tìm kiếm những việc mình có thể làm... Làm gì đây, nấu ăn ư hay dọn dẹp nhà cửa? Khẳng định là nó sẽ bị loại từ vòng gửi xe! Thế nên làm ô sin là không thể, ngoài chọc phá người khác thì nó không biết gì? Vậy nó làm gì cho hán giờ? Haiz... Vất hết óc suy nghĩ rồi mà không biết làm gì! “A a a a a ai giúp nó bây giờ. Tên Vũ Phong kia thật quá đáng!”- Thiên Châu.- ...- Thiên Châu... Này nhóc, em có nghe anh nói không vậy? Thấy nó cứ thần thờ gọi mãi không nghe, Thiên Nam liền lay lay vai, kéo nó chu du trên mây về.- Hừm... Có chuyện gì vậy anh? Nó ngu ngơ nhìn anh hỏi.- Không có chuyện gì, tại thấy em cứ thơ thần gọi mãi không nghe. Mà em có chuyện gì hay sao mà anh gọi không nghe vậy?- Hì hì kông có gì đâu! Nó lắc đầu phụ họa cho lời nói.- Thật không đó? Thiên Nam nheo mắt về mặt nghi ngờ, nhìn vào dáng vẻ nhập tâm lúc nãy anh không thể tin cho được, đúng là cứng đầu, có chuyện gì là cứ im ru rú không nói ra.- Thiên Châu em có chuyện gì thì phải nói với hai anh, không nên giữ một mình, biết không? Chúng là là anh em mà... em hiểu anh nói gì chứ? Thiên Bảo nhìn nó lên tiếng. Anh luôn đảm nhận vai trò là người anh cả tốt, giả dạn trong mọi hành động, suy nghĩ. Nên từ lúc nó lên xe đến giờ, dù không nói nhưng anh luôn dõi theo mọi hành động của nó. Chỉ là anh đang thắc không biết giữa bạn mình Vũ Phong và em gái anh đã xảy ra chuyện gì đó, thấy hai người có vẻ quái lạ.- Anh hai... em yêu anh quá à! Thiên Châu mắt rưng rưng nhìn Thiên Bảo, lao qua ôm lấy anh trai mình hôn cái chụt vào má. Nó thấy mình thật hạnh phúc khi có người ba vĩ đại và hai người anh luôn yêu thương, che chở bảo vệ mình. Dù đôi lúc vẫn hay bị hai anh trêu chọc một chút xíu, nhưng đổi lại nó sẽ bày ra ít chiêu trò chọc phá lại hai anh như: Anh Thiên Bảo không sợ trời, không sợ đất thế mà lại sợ một con chuột, *hắc hắc* nên nó đã bỏ nguyên 10 con chuột bạch vào phòng Thiên Bảo, làm anh cả thảng cứ nằm ngủ là gặp ác mộng. Còn anh Thiên Nam không sợ con vật gì, nhưng lại yêu quý mấy cây hoa mẫu đơn như sinh mạng, để trả thù anh nó đem kéo cắt hết hoa rồi cho vào hồ nước làm mỗi cá ăn, làm anh đau lòng không thôi.- Con bé này lớn rồi mà còn làm nũng. Thiên Bảo mỉm cười mắng yêu Thiên Châu, rồi vòng tay ôm lấy nó, vuốt mái tóc mềm mại em gái bảo bối của cả nhà, từ nhỏ nó đã mất mẹ nên anh cùng em trai và ba luôn chăm sóc yêu thương, dù biết tình cảm gia đình rất tốt nhưng anh biết trong nó vẫn tồn tại một khoảng trống khi không có mẹ. Ánh mắt nó nhìn bạn bè có mẹ đưa đón tràn ngập nỗi chua xót cùng ghen tỵ lẫn niềm ước ao.- Đúng đó nhóc, em mà yêu anh Thiên Bảo thì Thư Kỳ ghen làm sao hử? Thiên Nam thấy cảnh mùi mẫn của anh em kia, thì nhỏ mọn chen vào phá đám.- Hừ chị ý đâu nhỏ mọn như anh chứ! Nó chu miệng cãi lại nhưng tay thì đã buông Thiên Bảo ra.- Anh lớn rồi không cãi nhau với trẻ con như em, trẻ con là number one.- Anh Thiên Nam. Nó nhìn anh trai, nghiêng răng gằn từng chữ, làm Thiên Nam sợ mèo nhỏ xù lông nên dơ tay đầu hàng trước khi quá muộn.- Thôi thôi cho anh xin... Đến trường rồi mau xuống đi cho bác tài về.- Vâng ạ. =__=

Lững thững từng bước chậm chạp theo gót hai ông anh vào trường trước những cặp mắt trái tim to oạch, đăm đăm như con cá chuối dành cho hai chàng bạch mã hoàng tử và cặp mắt ghen ghét của lũ con gái, mền mọ si mê của nam sinh dành cho cô nàng rắc rối _ “Thiên Châu”- Thiên Châu, cậu đến rồi mau lại đây đi tớ chờ cậu mãi. Mấy hôm nay cậu đi chơi ở đâu vậy? Kể tớ nghe xem nào. Vừa bước chân vào lớp mặt mũi chưa thấy đâu, nhưng giọng nói Linh Linh thì đã truyền đến. Kéo ngay nó ngồi xuống Linh Linh háo hức hỏi. Nghe Linh Linh nói vậy, nó lại nhớ đến khuôn mặt ai kia mà hậm hực trong lòng.- Chuyển đi á, một chuyển đi ...Nó lắp lững không muốn nói nữa, vì càng nói nó càng tức tối.- Vui chứ gì, đi với các hoàng tử đẹp trai nhất trường thì nằm mơ cũng không được, ghen tỵ với cậu chết đi được. Cô nàng Linh Linh mơ mộng.- Vui cái nỗi gì, thích thì cậu sao không đi đi. Thiên Châu lại thấy bực mình và Linh Linh trở thành bao trút giận của nó.- Vui thì nói vui, sao cậu lại nổi nóng cơ chứ? Linh Linh chu miệng lên oan ức nhìn nó.- Hì hì tớ xin lỗi cậu. Nó mỉm cười làm hoà với cô bạn đang đối.- Vậy chuyển đi có chuyện gì sao? Nó bắt đầu kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra của chuyển dã ngoại không mấy vui vẻ, chỉ là nó bớt đi đoạn hán và nó “vô tình hôn nhau.”- Là vậy nè... bla... bla... Đó! chuyện là vậy, cậu nói có tức không cơ chứ? - Vậy giờ

cậu tính sao? Nghe nó kể xong Linh Linh khoé môi giật giật, gì mà nói hoàng tử tím trắng, bắt nạt, ức hiếp nó... sự thật là Thiên Châu có lỗi trước mà... Nhưng không muốn nó buồn, Linh Linh chỉ biết gật đầu lia lịa.- Thì xuôi theo số phận chứ biết làm sao! Cậu có nghĩ ra cách gì làm cho anh ta trả lại sợi dây chuyền cho tớ, để không phải làm ôsin cho anh ta không? Linh Linh suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra ý kiến.- Chuyện này thì hơi khó... À, sao cậu không nhờ anh cậu xin lại cho.- Ừm... Nhưng thôi, tớ không nhờ nữa đâu! Chợt nhớ ra câu nói của hần mà nó dập tắt ý nghĩ nhờ vả anh trai luôn từ trong trứng nước, hần nói với nó là: “Cô hãy dập tắt ý nghĩ nhờ ai lấy lại sợi dây chuyền đi!” Híc... hần đúng là ức hiếp người quá đáng, nhưng sao anh ta biết mình sẽ nhờ anh mình giúp cơ chứ? Không biết mẹ mình sinh mình ra hay hần sinh mình ra nữa không biết? - Suy nghĩ của nó.- Sao lại không hỏi? Mới thấy nó phớt đầu còn vui vẻ, hào hứng, nay lại ỉu xiu Linh Linh đầy thắc mắc hỏi. Haiz... thật là rắc rối mà. Lòng tự trọng không muốn nói là mình bị uy hiếp, không được cầu cứu ai, nó chỉ biết im lặng không trả lời câu nói của nhỏ Linh.

Reng... Reng... Reng» Giờ toán » Vào học giờ toán mà đầu nó không vô được chữ nào, trong đầu toàn là những hình ảnh, suy nghĩ hỗn loạn... Nhớ đến cảnh nó và hần hôn nhau, mặt nó như trái cà chua chín... “Ách... Sao mình lại nghĩ đến tảng đá lạnh lòng kia chứ? Không nghĩ đến hần ta nữa, không nghĩ nữa...” “Thiên Châu vừa nghĩ vừa lắc lắc đầu xua đi hình ảnh hần trong đầu mình làm Linh Linh ngồi kế bên tưởng nó bị gì, đang định hỏi nó thì thầy Chu toán đi xuống, cất giọng cao vút:- Thiên Châu, từ này đến giờ tôi để ý em đầu óc thì để trên mây, không chú ý đến bài học. Em mau lên làm bài này cho tôi, nếu không làm được những giờ của tôi lần sau em không cần học! Nó bây giờ mới chú ý, cả lớp học đang chăm chú tới mình với ánh mắt lo lắng. Chậm chạp bước lên bảng, nhìn đề một tý rồi cầm cụ viết, 5 phút nó làm xong đúng, gọn lẹ, nhanh đi về chỗ trước ánh mắt thán phục của lớp.

16. Chương 16: Vũ Phong Nổi Giận

(Ra chơi)

Lấp ló ngoài cửa lớp hần ngo đầu vào xem Vũ Phong đang ở chỗ nào, nó không vui thăm nguyên rửa hần xối xả. Đang yên đang lành tự nhiên bị hần ta lấy mất sợi dây chuyền, nhưng mà nói gì thì nói nó cũng có một phần trách nhiệm. Haiz... Dây vào ai không dây lại lao vào mà trêu chọc tên trắng trẻo nõn nà, xinh hơn cả con gái đó chứ. Á a a đúng là điên thật! Thiên Châu này muốn giết người... - Cô em tìm ai đó, đi chơi với bọn anh không? Đang đứng Thiên Châu bị một đám đàn anh đi lại chọc ghẹo, đã uất ức vì tên Vũ Phong kia nay lại bị mấy tên điên điên khùng khùng vây quanh làm nó ngứa chân ngứa tay. “Chắc chắc... Nhìn cũng ngon mắt phết, to béo, gầy nhỏ đều có, nếu mà đánh chắc sướng tay lắm đây!” Nó nở nụ cười gian xảo nhìn mấy tên đàn anh ở phía trước, như sói nhìn mồi. Mấy tên kia mà biết mình bị một con nhóc lớp dưới nhìn như con mồi thế kia, chắc tức điên lên mất. Nhưng tội thay cho mấy tên đó, nhìn mắt nó gian như vậy lại nghĩ nó liếc mắt đưa tình với mình, làm bọn hần vênh váo lên bội phần vì có cô em xinh gái thích mình.- Em gái, đi với bọn anh không? Một tên khác tóc vuốt cao như nhím xù lông, màu vàng như khi đi lạc từ vườn thú ra, trông cũng điển trai nhưng khi nhìn vào cặp mắt dê xồm đó thì ghét vô cùng, đi kề lại gần nó, chuẩn bị vuốt vào mặt thì nó nghiêng người né tránh. Tên kia bị nó né tránh, cánh tay dơ lên đang bị hực ở giữa không trung, bề mặt hần thu tay về vuốt cằm gian xảo, đểu giả nhìn nó nói:- Á... cô em chảnh dữ nha, dám né tránh anh hả? Biết anh đây là ai trong trường này không?- Không biết! Tôi cũng không muốn biết! Hừ, một tên oắt con mà cũng đòi nó biết đến ư? Còn lâu? Bọn học học với nó suốt mấy năm nó còn chưa nhớ hết tên nữa là tên này. Tên kia nghe nó nói vậy mặt như tắc kè hoa biến đổi liên tục, hần nổi tiếng đào hoa toàn trường chỉ sau mấy chàng hoàng tử kia mà nhỏ này dám không biết. Đúng là xỉ nhục, xỉ nhục cho hần. (Tg: Thăng này chế độ tự sướng đã đạt đến level max, mọi người thông cảm hihi)- Anh em bắt con nhỏ này lại, đúng là xác xược. Hôm nay anh không xử mày ra ngô ra khoai thì mày sẽ không nhớ tên anh là gì. Cả đám con trai khoảng 4 - 5 tên xông vào bắt nó, làm như là bắt quái thú không bằng. Nhưng đối với nó thì càng kích thích nắm đấm của mình, có chúa mới biết nó ưa đánh đấm đến nhường nào. Nhìn đám con trai đang tiến đến gần mình, nó giả vờ sợ sệt cho thêm kích thích, và càng làm con nhím xù kia đắc ý. Có tý mềm lòng trước người đẹp trước mặt, hần dơ cánh tay bắn thủ của mình ra chạm vào nó.- Á... rắc... rắc Tiếng gầm rú lên như thú đại, đau đớn từ cánh tay truyền đến khiến hần ta chảy nước mắt, tay hần không thể cử động được nữa. Tức giận, hần trừng đôi mắt hần những tia máu đáng sợ lên nhìn kẻ dám bề tay hần là ai. Không khí xung quanh yên lặng đến đáng sợ, hơi lạnh phả ra dường như muốn bủa vây lấy nơi đây. Ngược mắt lên nhìn người trước mặt, hần bị dọa cho đến ngất người,

miệng nhắm nhắm gì đó, mặt tên kia trắng bệch mồ hôi tuối rơi như suối không biết là quá đau hay là sợ. Mày muốn làm gì em ấy? Một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến mọi người xung quanh hít thở không thông. Đó chính là hắn - Vũ Phong, hắn đã đứng đây được một lúc xem diễn biến cả câu chuyện. Đang định đi lại chỗ Thiên Châu đang lấp ló thì thấy tên nhím xù này đang chọc ghẹo nó. Hắn thấy trong mình tức vô cùng, trừ Vũ Phong này ra thì hắn không cho phép ai bắt nạt nó.- V... ừ... P... h... o... n... g... Tên kia lấp ló bắt không nói nên lời, trước mặt hắn là khuôn mặt lạnh lùng đẹp như yêu nghiệt, đôi mắt hẹp dài ánh lên tia giận dữ như tu la đến từ địa ngục. Toàn thân tên nhím xù và những tên theo hắn lúc này bây giờ trời không nóng mà chảy mồ hôi ròng ròng, toàn thân rui rẩy như cây sấy. Nhím xù ước bây giờ đang mơ, đang mơ giấc mơ dài đáng sợ trong lòng hắn. Nhưng đời luôn nghiệt ngã, không ai biết trước điều gì, và hắn đã phạm phải sai lầm lớn khi động vào người của Vũ Phong! Trong trường hắn không chỉ nổi tiếng về sự lạnh lùng, khiến lũ con gái điêu đứng vì điều ấy và cũng không ai không biết hắn ra tay với ai thì còn tàn nhẫn hơn ác quỷ. Toàn thể học sinh khối 12 bắt đầu kéo nhau, chen chúc đến xem, ai nấy đều hướng tên nhím xù với ánh mắt khinh bỉ cùng sự hả hê cho một tên hoa hoa công tử chỉ biết trêu chọc con gái. - Tao hỏi mày muốn là gì em ấy? Vũ Phong không nhanh không chậm lặp lại câu nói vừa rồi, lực tay mạnh thêm một tý tỏ vẻ không hài lòng.- Tôi... Á... Nhím xù kêu lên một tiếng và không biết nói gì ngoài sự ấp úng, hắn không dám đối diện với Vũ Phong đành quay mặt qua chỗ nó cầu cứu, mong nó rủ lòng thương nói giúp hắn ta một tiếng. Thiên Châu nhìn tên nhím xù đang nhìn mình với ánh mắt cầu xin, rồi quay qua nhìn Vũ Phong. Lúc này nó có chút không quen, bình thường biết hắn lạnh lùng, nổi nóng với nó nhưng cũng không đến mức âm lạnh như thế này, lúc này trong mắt hắn chỉ tràn ngập sự tức giận cùng chết chóc. Mà hắn lại tức giận vì nó nữa chứ! Vì nó mà bề gãy tay tên nhím xù kia. Thú thực, nó có chút cảm động vì hành động của hắn, xen vào đó cũng hơi tức giận vì hắn phá đám việc tốt của mình. Tên nhím xù đang đau đớn ôm tay, mặt trắng như người sắp chết, nó nổi lòng tốt khuyên hắn tha cho tên kia:- Vũ Phong, anh bỏ qua cho hắn ta đi dù sao tôi cũng không bị gì! Hắn bây giờ mới nhìn nó, ánh mắt dịu đi rất nhiều, lại chỗ nó ngồi kéo nó dậy không nói không rằng lôi nó đi trước con mắt hâm mộ của tất cả mọi người, còn đàn em của tên nhím xù nhanh chóng đưa hắn ta đi trước khi Vũ Phong đổi ý. Vũ Phong đưa nó lên ban công trường nhưng không nói gì chỉ nhìn bầu trời trong xanh, rồi nhìn xuống sân trường... Nó biết điều không thắc mắc, không hỏi han gì, hay không làm phiền hắn như mọi lần vì biết tâm trạng hắn bây giờ không tốt. Thiên Châu ngồi xuống ở ghế đá cạnh hắn, nhìn dáng người cao lớn như một vị thần Hy Lạp, khuôn mặt đẹp đến từng góc cạnh, đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao, làm môi mỏng như cánh anh đào quyến rũ, mái tóc đen nháy rối bởi trong gió. Đặc biệt ánh nắng lung linh rơi xuống chiếc khuyên tai màu bạc có gắn viên kim cương lấp lánh đến chói mắt, càng làm nổi bật thêm sự thần bí và sức cuốn hút ma mị cho chủ nhân của nó.

17. Chương 17: Theo Anh Tôi Sẽ Làm Gì?

Sau một hồi yên tĩnh Thiên Châu không chịu nổi nữa rốt cuộc cũng muốn mở miệng nói chuyện với hắn. Nhưng nói gì bây giờ? Tình cảnh bây giờ không hiểu sao lại khó nói đến như vậy, im lặng đã khó nay mở miệng lại khó hơn! Đúng chính xác hơn là nó không biết mình nên bắt đầu từ đâu hết. Nhìn cái bóng dáng hoàn hảo kia nó thấy mình như kẻ phạm tội. Hít một hơi thật sâu, kiểu như ra chiến trận đối mặt với kẻ thù nó mở miệng:- Vũ Phong, chuyện lúc này thành thật cảm ơn anh. Nhưng... đám người lúc này tôi có thể giải quyết, anh biết tôi không yếu đuối đến mức bị mấy tên kia bắt nạt mà, đúng không? Câu nói của nó làm Vũ Phong nhíu mày tỏ vẻ không đồng tình, lúc nhìn thấy nó như vậy không hiểu sao hắn lại thấy bức mình, muốn bẻ nát tay tên nhím xù cả gan động vào nó. Hắn thấy không vui khi nó yếu đuối, dù biết nó giả vờ, hắn ghét cái dáng vẻ mèo con đó của nó, hắn chỉ thích nó dơ bộ móng vuốt đầy kiêu ngạo của mình ra mà giáo huấn những đứa bắt nạt nó. Cho chúng một trận ngay để biết hậu quả thế nào khi động vào con nhỏ rắc rối, kiêu ngạo. Hắn rất giận, nhưng Vũ Phong luôn tự hỏi tại sao hắn tức giận? Lí do của hắn không kiềm chế nổi bản thân mình là gì?- Vũ Phong. Thấy hắn không nói gì nó lại lên tiếng gọi hắn.- Ừ.- Tôi xin lỗi. Thiên Châu lại xin lỗi hắn trong khi không biết xin lỗi vì lí do gì, vì nó đến lớp hắn gây chuyện hay để cho tên nhím xù bắt nạt? Chắc là lí do đầu, bởi hắn với nó đâu có là gì đâu! Chắc chắn là tăng đá đó tức giận vì nó đến lớp hắn chọc phá đó mà, ai mà không biết hắn đặc biệt thích yên tĩnh. Nay nó lại đứng trước lớp hắn gây hỗn loạn kéo bao nhiêu người tới thế kia, Vũ Phong không bức mình cũng

phải bực mình.- Cô không có lỗi nên không cần phải xin lỗi.Tầm mắt vẫn ở dưới sân trường, không quay đầu lại Vũ Phong nói.- Thế anh không giận tôi sao?Thấy hắn không giận nữa, nó vui vẻ hỏi.Hắn không trả lời nó, nhưng im lặng đồng nghĩa với việc thừa nhận nó lại ríu ríu không ngượng ngùng hay sợ hãi. Suy nghĩ một lát nó bắt đầu nhớ đến mục đích đi tìm hắn là “Lấy lại sợi dây chuyền”. Nhưng nó chưa nghĩ ra mình làm việc gì để đáp ứng điều kiện đổi lấy sợi dây chuyền, đã vắt hết mọi chất xám có được trong não ra nhưng xin chân thành bó tay, bởi nó không biết làm gì hết, đánh đấm là chuyện nhỏ, ô sin là chuyện lớn. Mà khoan... đánh đấm => nó làm rất tốt => có thể làm vệ sĩ cho hắn. Ha ha nó thông minh ghê... Nhưng... nó không muốn làm không công cho hắn, như vậy thật mất mặt cho một đời oanh liệt làm thủ lĩnh của mình, nó phải tìm một cách gì mà vừa đáp ứng điều kiện của hắn vừa có lợi cho nó. Để xem thử nào...Tinh...Một cái bóng đèn sáng rực rỡ như chính khuôn mặt nó bây giờ hiện lên trong đầu. Nó đã nghĩ ra nó sẽ làm gì vừa có lợi cho nó vừa đáp ứng điều kiện hắn đưa ra.Khuôn mặt gian tà Thiên Châu nở nụ cười cáo con. Đứng dậy, tiến lại gần hắn nó chìa tay ra bảo:- Vũ Phong, anh hãy trả lại sợi dây chuyền cho tôi đi.Nghe nhắc đến sợi dây chuyền, Vũ Phong cũng chịu quay lại nhìn nó. Hắn đợi nó đến tìm hắn lấy lại sợi dây chuyền nên rất mong đợi. Nhếch mép nhìn thẳng vào mặt Thiên Châu, hắn nói:- Oh! Hóa ra cô còn nhớ à? Vậy cô chấp nhận làm ô sin cho tôi?Nụ cười kia của hắn làm nó thấy thật đều giả, cáo già, ác quỷ đội lốt thiên thần... sao bề ngoài của hắn lại khác với cái tính cách bên trong thế không biết? Mấy đứa con gái kia không biết thích hắn ở điểm nào? Mà thôi, mình không thích là ok - Nó thầm nghĩ.- Oh no! Đường đường là thiên kim nhà danh môn mà đi làm ô sin thì thật mất mặt gia tộc nhà tôi quá! Còn nữa, đàn em ở trường Windy mà biết chị hai chúng đi làm ô sin... mặt mũi tôi ở đâu? Thà chết còn sướng hơn! Anh thấy tôi nói đúng không?- Vậy cô sẽ làm gì cho tôi?Bỏ tay vào túi quần, người tựa vào hành lang, một bộ dạng lười biếng chờ nó trả lời. Không nói cũng sẽ biết Thiên Châu sẽ nghĩ ra một điều kiện quái gở cho mà xem. Nó là ai? Con nhỏ chuyên gây rắc rối cho hắn mọi nơi, mọi hoàn cảnh.- Ha ha... theo anh tôi sẽ làm gì?Chưa vội trả lời hắn, Thiên Châu cười lớn hỏi ngược lại câu hỏi, nó muốn gây ra sự tò mò cho đối phương, cho hắn sự kích thích trí tò mò một chút. Học ở đây không lâu nhưng nghe danh hắn qua mấy tiểu thư mê trai và qua mấy fan page của hắn nó thu thập không ít thông tin nổi bật của hắn, trong đó có chỉ số IQ cao được thầy cô và toàn trường hâm mộ. Nên giờ nó muốn thách đố xem thử hắn có đoán được không. Chỉ số IQ đoán đố của người xưng tụng thiên tài này là bao nhiêu! (T/g:Ặc... Chuyện này có liên quan đến chỉ số IQ không vậy trời? __=|||)- Cô thấy tôi giống cô không?Nhìn nó chăm chăm như người trên sao hỏa Vũ Phong hỏi nó một câu chẳng ăn nhập gì với câu hỏi.- Không! Anh làm sao mà giống tôi được, vớ vẩn.Nó trả lời không do dự.- Vậy cô thấy tôi có điểm nào giống cô không?- Đương nhiên là không?- Vậy cô thấy tôi làm sao mà suy nghĩ giống cô được!Hắn lại hỏi nó.Đến đây thì nó hoàn toàn hiểu ra dụng ý của hắn, ha ha hóa ra là hắn cũng không nghĩ ra nha. Nhưng câu trả lời của Vũ Phong cũng chuẩn! Hắn sẽ từ từ dẫn người khác đến kết quả hắn muốn. Xem như IQ cũng không tồi. Thiên Châu lại chặc chặc miệng nói:- Hừ... xem như câu trả lời của anh thông minh.

18. Chương 18: Tôi Sẽ Làm Bạn Gái Anh, Ok?

Bỏ qua ánh mắt mỉa mai của nó Vũ Phong đứng thẳng dậy, quay lưng nhìn về phía bầu trời trong xanh xa thẳm kia.

Hắn đang đợi câu trả lời của nó, biết không cần nhiều lời Thiên Châu sẽ tự động nói ra, bởi nó rất cần sợi dây chuyền đang trong tay hắn.

Haizzz nói chuyện với tảng đá này thật nhàm chán! __ Nó mong ngóng Vũ Phong sẽ trả lời thêm vài câu, ai ngờ hắn lạnh lùng không động tĩnh. Hừ... anh không nói thì tôi nói vậy.Đúng như dự đoán của hắn, nó không đợi được phải tự động nói ra, có câu “Trầu đi tìm cộc” còn nó thì “Cộc đi tìm trầu”.

- Điều kiện anh đặt ra là nếu tôi không làm ô sin cho anh, thì tôi có thể lựa chọn một điều kiện khác, đúng không?

- Đúng! Nhưng phải xem cô có đưa ra việc mà tôi đồng ý không mới là vấn đề.

Hắn khẳng định.

Nghe có vậy, nó nở nụ cười đắc ý nếu không muốn nói là đắc. Không do dự nó nói ngay:

- Tôi sẽ làm bạn gái anh, ok?

Vũ Phong đứng hình mất mấy giây sau câu nói của Thiên Châu, hẳn không phải là đang nghe lầm chứ? Nó đưa ra cái điều kiện thật khác người. Biết trước nó sẽ làm hắn bất ngờ, nhưng không đoán ra nó sẽ nói làm bạn gái hắn.

Nhanh lấy lại bộ dạng lạnh lùng vốn có, ánh nắng chiếu lên cái khuyên tai kim cương hắn nở nụ cười bán nguyệt làm cho người ta thêm phần quý dị, nhưng chỉ mình hắn biết, dù không nói ra nhưng có vẻ hắn rất hài lòng với điều kiện này của nó.

Nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn màu xanh tuyệt đẹp đang chứa thách thức đắc ý pha chút mong đợi của nó, hắn lười biếng hỏi:

- Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?

- Ừm, tôi chắc chắn anh sẽ đồng ý, vì tôi một khi làm bạn gái anh, anh sẽ có rất nhiều cái lợi! Thứ nhất: Tôi xinh đẹp, làm bạn gái anh sẽ không bị thiệt thòi, thứ hai: Tôi biết võ, nhiều lúc tôi sẽ bảo vệ anh, thứ ba: Anh có rất nhiều bạn gái bu quanh, tôi sẽ giúp anh giải quyết, thứ tư: ... Ách... lúc nào nghĩ ra tôi sẽ nói. Anh đồng ý chứ? Nói đến vấn đề thứ tư Thiên Châu gãi đầu cười gượng.

Chắc nó lại nghĩ ra âm mưu gì đây “Tiên phạt tiền tới Tây Thiên” nếu nó đã có ý như vậy hẳn sẽ làm ngơ xem âm mưu của nó là gì. Hẳn quả là mong đợi mấy cái trò quỷ của cô nàng rắc rối này. Mà không biết nó không biết hay cố tình không biết, một khi nó làm bạn gái hắn thì nó sẽ gặp vô vàn phiền toái từ đám fan kia, mấy cô nàng trong trường này sẽ không tha cho nó khi tiếp cận hắn. Thiên Châu dù có bản lĩnh đến mấy cũng không thoát khỏi ma trảo từ nhiều phía, vì nó không có nhiều bạn trong trường này và mấy người bạn hắn không phải lúc nào cũng kè kè bên nó mà bảo vệ. Nếu muốn làm bạn gái hắn trước hết phải vượt qua cửa ải này trước tiên.

- Tôi sẽ cho cô cơ hội, nếu cô làm tốt!

Không hiểu ý hắn, nó ngu ngơ hỏi lại.

Cái gì mà cơ với chẳng hội, làm bạn gái thì có gì đâu mà... làm như có giá lắm không bằng, hăng qua tôi chỉ muốn lấy lại sợi dây chuyền và thực hiện kế hoạch vĩ đại của mình, không thì tôi đêch thềm làm bạn gái tặng đá như anh! Hừ... làm như mình có giá lắm không bằng. - Nó thầm nghĩ.

- Hai tháng, là thời gian tôi cho cô thử làm bạn gái, ok.

Nói xong tay bỏ vào túi quần hắn bước đi khỏi sân thượng, không để nó ú ớ câu nào, bởi nó không có quyền phản đối.

Bóng hắn khuất dần sau cánh cửa, đứng dậy nhìn xuống sân trường nó hét thật lớn, lại cái điệp khúc chửi rửa Vũ Phong thậm tệ, nó đâu biết một ánh mắt thù hận nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống, mắt ả hắn lên những tia máu đỏ đáng sợ, tay nắm thành quyền, răng nghiến chặt vào nhau, miệng gằn từng chữ chua chát: “Được lắm con oắt Thiên Châu, mày đã đắc tội với tao là tội thứ nhất, cướp hoàng tử của bọn tao là thứ hai, tội mày nặng càng nặng không thể tha!”

Reng... reng... reng

Tiếng chuông vào học vang lên, kết thúc cái điệp khúc mắng người muôn thuở của nó, hậm hực đi vào lớp... Mất công cả buổi nghĩ ra việc có thể đáp ứng hắn, lại có lợi cho mình mà chưa thấy đâu vào đâu hết. Sợi dây chuyền bảo bối vẫn đang trong tay hắn, còn điều kiện đưa ra thì phải trông chờ vào sự nỗ lực của nó, hai tháng sau mới có kết quả.

- Thiên Châu, ngồi xuống tớ nói cậu nghe nè.

Vừa bước chân vào bàn chưa kịp ngồi Linh Linh đã lôi tuột nó xuống. - Có gì cậu nói đi. Nhỏ Linh cúi vào đầu nó thì thầm vì sợ đám con trai nghe được.- Cậu có nhớ tuần trước con gái lớp mình bàn gì không? Tuần này bọn mình sẽ thực hiện kế hoạch đó, ok chứ?

Nó và Linh Linh nở nụ cười quỷ dị, đầu gật cái rụp, bắt đầu toan tính cho mấy điều hay ho của kế hoạch chọc phá nam sinh lớp 11A2. Sau đó cả buổi học Vật Lí, máy bay giấy, thư từ của nữ sinh lớp nó chuyền tay nhau bay lia lịa, tội nghiệp bà một mình giảng dạy say sưa mà phần đa lớp học không ai chú ý, còn có mấy bạn nam đáng thương có lòng tốt giúp con gái gửi thư mà không hay biết mình sắp gặp đại hồng thủy do mĩ nhân 11A2 gây ra.

19. Chương 19: Thực Hiện Kế Hoạch

Thời gian: 5h30' Địa điểm: Lớp 11A2 Nhân vật: Thiên Châu cùng tập thể con gái 11A2 Sáng sớm vừa 5 giờ 30', mặt trời chưa ló ra khỏi những đám mây, gà chưa ra khỏi chuồng, vạn vật đang nằm ngủ, cả trường lặng thình trong sự yên tĩnh. Vậy mà ở tầng 4 dãy nhà 3, lớp 11A2 đang xôn xao, nháo nhác... nhưng lạ là chỉ có nữ sinh, còn nam sinh thì không có người nào. - Này mấy cậu, mấy cái này để ở đâu? Hà Nhu chỉ chỉ vào một vật thể màu xanh lè, cùng mớ dây chẳng chịt hỏi.- Cái con rắn đó cậu cứ bỏ vào bàn ông Khánh đi, cìn mấy cái dây ta sẽ làm cái bẫy “người” ha ha ha...Bảo Trâm cầm trên tay mấy sợi dây vừa nói vừa cười quỷ dị làm mấy đứa con gái không rét mà run thay cho mấy nạn nhân sắp ăn bẫy. Trong trường Star School nữ sinh lớp này nổi tiếng thông minh, xinh đẹp nhưng nổi tiếng hơn nữa chính là sự cổ quái, lắm chiêu nhiều trò, bên ngoài thì tỏ vẻ ngoan ngoãn để che mắt thầy cô, còn bên trong có trời đất biết, nam sinh 11A2 biết và cả trường biết nữ sinh 11A2 là “Ma nữ đội lốt mĩ nhân hiền lành”.- Cậu cười vừa thôi, bác bảo vệ mà vào là xem như toi đời đó.- Ủ... tớ quên hề hề... mấy cậu cứ rắc bột phấn kia ở ghế mấy ông kia và để vào ô bàn mấy con vật cưng đáng yêu của mình nằm ngủ đi.Bảo Trâm cười cười, bắt đầu lấy mấy sợi dây chẳng nơi này qua nơi khác tránh bị ai phát hiện.- Ok!Cả đám con gái tụi nó gật đầu.- À... quên mất một việc.Nó thắt thanh thét lên một tiếng.- Quên gì?Linh Linh cùng mấy đứa con gái dừng lại hỏi nó.- Chúng ta... *Nó chụm đầu lại nói nhỏ*Sau một hồi vật lộn với đồng đồ “bẫy người” bọn nó cũng hoàn thành một cách xuất sắc, thành công ngoài mong đợi. Thu dọn tàn cuộc đám con gái chuồn ra khỏi phòng một cách êm xuôi, thần không biết quỷ không hay.——*——

Thời gian: 7h30 giờ Địa điểm: Lớp 11A2 và kí túc nữ Nhân vật: Nam sinh và nữ sinh 11A2 Các nam sinh bước vào đây ngạc nhiên, lớp trong tình trạng “Vườn không nhà trống”. Trong lòng sừng sốt, ngạc nhiên tột độ khi không thấy nữ sinh lớp mình đâu, thường ngày con gái lớp này sẽ đến sớm nhất lớp có khi còn đến sớm nhất trường, tại sao hôm nay lại không có ai? (Đúng là đến sớm nhất rồi còn gì, khi gà chưa gáy, mọi người đang gấp gờ Chu Công ý =_=) Ý thức cảnh giác bắt đầu cao độ, không một ai bước vào lớp, đây chính là kinh nghiệm xương máu từ mấy bài học trước... nghĩ đến mấy trò chơi quái chiêu của các cô nàng lần trước họ còn thấy sợ, không nói mà các chàng trai đáng thương quay đầu nhìn nhau trao đổi bằng ánh mắt, thử nghĩ xem hôm nay sẽ gặp phải kiếp nạn gì, liệu các nam sinh có đồng lòng vượt qua hay không?- Ai đồng ý vào làm anh hùng, hi sinh vì anh em vào xem thử?Nhất Nam nhìn vào lớp rồi nhìn đám nam sinh đang đứng ngoài hành lang lên tiếng hỏi. Im lặng!Ai cũng quay đi quay lại nhìn nhau, không khí gượng ép đến tột cùng, không một ai lên tiếng nhận làm cái công việc vĩ đại kia hết.- Theo tớ thấy chúng ta nên đợi các ma nữ đến, hoặc tìm cách vào lớp an toàn. Chứ không ai muốn hi sinh thân mình làm chuột bạch cho mấy trò quái gỡ của những ma nữ kia cả! (biệt danh của nam sinh 11A2 đặt cho nữ sinh)Đúng vậy! Vào lớp bây giờ coi như hiến thân cho ma nữ, lúc đi còn người, lúc về vẫn còn người nhưng không ai dám nghĩ đến bộ dạng mình lúc đó như thế nào nữa, thân thể chỉ có tàn tạ toé tua, mặt xanh đỏ tím tái đủ màu chẳng khác gì đi tham gia đại chiến thế giới thứ 2 cả, cha mẹ sợ không nhận ra cả con mình là ai.Nghe như Khang nói đúng, Tuấn Anh thủ lĩnh nam sinh lên tiếng.- Ok! Cả hội đồng thanh.- Trước tiên chúng ta phải kiểm tra lối ta vào đã.- Để tớ đi lấy cây sào ở bác bảo vệ cho, chứ lấy thân mình ra làm bia đỡ đạn cho đồng rác thì thật mất hết hình tượng trai đẹp của bọn mình!Đưa ra đề nghị rồi Khang đi lấy luôn.

Màn hình máy tính hiện ra những khuôn mặt đang lo lắng của đám nam sinh lớp mình, tụi con gái bọn nó thầm cảm thán ý kiến của Khang.Khang trở lại tay cầm theo cây sào mượn của bác bảo vệ, cậu từ từ rà vào trước cửa lớp, rồi dơ cao lên phía trên...Ào... một đồng giấy màu mè và rác ở trên cửa rơi xuống, nam sinh 11A2 thấy vậy mỉm cười đắc ý, kiểm tra thêm mấy lần nữa không có gì cậu mới dơ tay ra hiệu “Ok” vẫy tay cho con trai vào.- Xem ra Khang vẫn còn tý thông minh.- Ha ha đúng vậy, nhưng cũng nằm trong

dự đoán của Thiên Châu, cậu đúng là đoán như thần. Hà Nhu nhìn nó cảm phục, nó hất cằm đắc ý: - Tổ mà lại, đây chỉ là màn mở đầu cho mấy ông ấy mà thôi, kịch hay còn phía sau cơ! - Ha ha mấy cậu nhìn đi, mấy ông ấy dò dò vào lớp mà như đi rà bom mìn ý, mắc cười quá ha ha... - Trật tự xem nào. Các nam sinh 11A2 vào lớp tiếp tục công cuộc điều tra, bọn họ tìm khắp nơi trong lớp nhưng không may mắn thấy một phát hiện nào. - Quái lạ, sao không có gì vậy ta? - Đúng thế! Theo các nhà thám tử và điều tra bước đầu chưa phát hiện gì. - Ách... hay bọn mình phá hết ở ngoài kia rồi? Quang Anh nhìn mọi người đặt ra giả thiết. Bởi vì lật tung cả lớp mà không thấy gì. - Cũng có khả năng, thôi dọn mấy đồng rác kia chuẩn bị vào học thôi. - Ủ. Dọn dẹp xong đâu vào đấy, đám con trai bắt đầu ngồi vào bàn ghế trong sự thấp thòm lo âu, chẳng bao lâu sau 5 phút bỗng chốt cửa phòng bị đóng lại, những con vật rắn, dãn, chuột... bò ra từ mấy học bàn, đúng hơn là phía trên góc của học bàn, con trai lớp nó bây giờ mới nhao nhác, thất thanh la lên, nặng nhất là Minh béo bị ngất tại chỗ vì con chuột bò vào tay cậu khi cậu lôi sách vở ra, Khang thì nhảy tung tung khi con rắn ngo ngoe dưới chân. Mặt tái không còn giọt máu, những chàng công tử không mấy khi tiếp xúc với những con vật này nay cả ổ cứ kéo nhau ra dọa họ... Đâu biết rằng đám con gái đã quay video lại, ôm nhau cười chảy cả nước mắt nước mũi. Bọn nó đã gắn mấy hệ thống camera, và hệ thống điều khiển xung quanh lớp, chỉ cần nhấn một cái thì tự chúng điều chỉnh mà không cần người ở đó, mà những thứ này do một tay nó cung cấp và bày kế. Cửa tự động mở ra, các nam sinh lần lượt chạy ra thì bị một cơn đại hồng thủy từ trên trời kéo xuống. Giấy, nước màu cứ ào ạt dội lên đầu họ, ra khỏi lớp trong tình trạng thân tàn ma dại, mấy lớp bên ngoài lác đầu thương cho mấy anh chàng đẹp trai đáng thương, cảnh này cũng xem như là khá quen mắt, lâu lâu sẽ có một lần. Nam sinh lớp khác thậm chí may mắn vì không phải vào lớp này, còn mấy nữ sinh thì đau lòng không thôi, nhưng cũng bó tay, bởi ai dám dây vào con gái 11A2 đâu. Còn mấy phút nữa con gái mới kéo nhau vào lớp, nhìn đám nam sinh đã thu dọn tàn cuộc do mình gây ra sạch sẽ, quần áo thay lại bánh bao. Nó giả vờ thốt lên: - Oa... hôm nay lớp mình sạch sẽ ghê nha, sạch sẽ mà thơm tho nữa chứ. - Đúng vậy, mà sao mấy cậu mawj đặng đặng sát khí thế, trời hôm nay đẹp vậy mà làm khuôn mặt thế là không hay đâu! Tổ xem lịch rồi, ngày ăn chay mà sát khí nồng đượm vậy ra đường, đi học không hên đâu. Bảo Trâm liếc nhìn từng người một, nhin cười giả vờ bầm bầm ngón tay nói, làm mấy đứa con gái rúc rích che miệng cười thầm phía sau. Reng... reng... reng- HAIZZZ TRỜI HÔM NAY ĐẸP QUÁ VÀO HỌC THÔI. Thế là cả buổi học đó bọn con gái thì vui vẻ, hả hê cho kế hoạch, còn con trai thì âm thầm ghi hận, quyết một ngày trả thù "Quân tử báo thù mười năm chưa muộn"

20. Chương 20: Bạn Mới Nam Phong (p1)

Hôm nay trời trong xanh mát mẽ, gió nhẹ phiêu du qua từng khe lá khê đong đưa, báo hiệu một ngày mới tuyệt vời tràn đầy sức sống. Thiên Châu bước ra khỏi phòng cùng cô bạn Linh Linh, nó vừa nhảy chân sáo vừa ngân nga một bài hát tiếng anh khó thuộc nào đó làm Linh Linh trở mắt ngạc nhiên. Nhỏ nhìn trời rồi lại nhìn nó, nhìn nó rồi lại ngược cổ lên nhìn trời. Kéo phất nó lại làm nó tý nữa là hôn mẹ đất yêu dấu. - Cậu làm gì mà giật ngược người tở lại thế? Tý nữa là ngã lăn quay ra rồi. Nó lúi húi cau mày nhìn nhỏ Linh ca cẩm. Nhưng rất nhanh lại trở về bộ dạng yêu đời trước đó. - Thiên Châu, cậu thấy trời hôm nay sẽ mưa to nổi bão gì đó không? - Không! Nó khẳng định ngay lời cô bạn, tối nó xem thời tiết trên điện thoại, dự báo hôm nay nhiệt độ 25°C trời mát mẽ, sao mà có mưa hay bão được, rõ là hoang đường. Nhỏ Linh thỏa mãn với câu trả lời của nó, lại hỏi tiếp: - Vậy mặt trời sẽ mọc đằng Tây? Cốc... Nó gõ ngay vào đầu Linh Linh một cú đau điếng, làm nhỏ la oai oái, gõ cho hết tật mộng du, ảo tưởng... Mờ trời mà mọc đằng Tây thì có mặt trời xoay quanh trái đất, con người có thể lên mặt trời ở. - A... sao cậu đánh tớ chứ? - Đánh cho cậu tỉnh lại chứ gì nữa! Mới sáng ra mà đã nổi bệnh rồi, hay cậu chưa tỉnh ngủ? - Người nên đánh là cậu mới đúng, tại sao lại là mình. Mới sáng ra đã nhảy tung tung, miệng còn hát nữa chứ! A... ái đầu thông minh của tôi còn đâu? Nhỏ Linh bị nó nói vậy mặt đặng đặng sát khí, ôm đầu hường nó liều mạng mà bóp cổ lắc lắc. Híc... hóa ra là vậy à? Bây giờ đã hiểu có muộn không, trong khi nó đang bị ngọn núi lửa bùng phát chèn ép cái cổ tội nghiệp sắp nghẹt thở. Sao nhỏ Linh bình thường ngoan hiền là thế, nhưng khi nổi giận lại giống cộp cái vô cùng. Ách... trách sao người quá vô tình, trách sao nó nhận ra vấn đề quá muộn, chúa ơi, sao người không thương con - Nó gào thét trong nội tâm. - Hu hu chị Linh xinh đẹp, thông minh tha cho em... Cổ khờ cái móng vuốt muốn xé thịt của cô bạn ra, nó vừa giả vờ khóc lóc thảm thiết van xin. Lê lét cái thân tàn

ma đại không còn tí sức sống hay yêu đời như lúc sáng nữa, nó vút ngay cái cặp xuống bàn nằm úp người xuống ủ rũ. Vượt qua thảm họa lần này nó rút được một bài học xương máu là “Thà đắc tội với tiểu nhân, chứ không thể đắc tội với mỹ nữ Linh Linh” Nếu có lỡ đắc tội thì 36 kế, chuẩn là thượng sách. Chứ ở lại hoa tươi thành hoa héo, mỹ nhân thành siêu nhân... Nó bây giờ là minh chứng: người xộc xệch, tóc rối bù như tổ quạ, cái cổ trắng nõn nà giờ đỏ ửng giống như mới tự sát, làm ai đi qua cũng ngược nhìn không thôi... haizzz sáng ra nhảy chân sáo ra cửa nhăm chân thì phải? Reng Reng RengTiếng chuông vào học bắt đầu, là môn ngữ văn của bà chủ nhiệm nó lôi mớ sách ngữ văn dày cộm ra để trên bàn đợi bà cô vào học.- Cả lớp nghiêm. Tiếng Tuấn Anh lớp trưởng vang lên khi bà cô đến, cả lớp im lặng đứng lên chào đón thay cho những cái miệng nhao nhác như ong vỡ tổ vừa rồi.- Cả lớp, hôm nay cô lại cho các em một tin hot nữa đó là lớp ta sẽ đón một học sinh xuất sắc của trường The Queen đến, chúng ta cho một tràng pháo tay thật nồng nhiệt nào...Từ ngoài cửa một học sinh nam bước vào, mái tóc màu nâu được cắt tỉa trông rất ngẫu và đẹp mắt, khuôn mặt baby như những chàng trai xứ Hàn, đôi mắt màu tro hút hồn, cánh môi phớt hồng đầy đặn xinh đẹp, sống mũi cao, dáng người cao khoảng 1m8. Đám con gái đôi mắt mơ màng nhìn chàng trai vừa bước vào, nó cũng không ngoại lệ mà ngây ngẩn. Chàng trai kia bước vào lớp như mang theo tia hào quang, quả là xinh đẹp hơn con gái, khiến ai nhìn vào cũng phải thốt lên hai từ “ghen tỵ”.Clap... clap... clapMột tràng pháo tay nồng nhiệt như pháo nổ vang lên sau phút chiêm ngưỡng mỹ nam.Bà cô dù biết trước nhưng vẫn như đám học trò nhìn cậu học trò mới tới mê mẩn. Bởi quá đẹp trai...- Đây là Nguyễn Hoàng Nam Phong, các em hãy làm quen nhé. - Oa... chào bạn Nam Phong đẹp trai đến với lớp 11A2 bọn mình, có gì không biết cứ việc hỏi, cả lớp sẽ giúp đỡ cậu.Lớp phó học tập Hà Nhu vang lên, phá vỡ cái nhìn đắm đuối của sắc nữ lớp 11B2. Cả lớp được dịp thay nhau hỏi bạn mới, cô bạn nhút nhát nhất lớp Thảo Giang cũng mạnh dạn đứng lên hỏi, mà chắc rằng ai cũng muốn hỏi.- Nam Phong, trường The Queen học cũng rất tốt sao bạn lại chuyển vào đây? Lí do bạn chọn lớp mình là gì? Và cuối cùng bạn đã có girl friend chưa? Nói đến đây cô bạn nhút nhát đỏ mặt, còn đám con trai thì cười như đười ươi xổng chuồng, hóa ra Thảo Giang nhút nhát cũng có ngày mạnh dạn trước cái đẹp, đúng là phải cảm ơn Nam Phong rồi nha. Nhưng các bạn nữ lại phần khích chờ mong câu trả lời của hoàng tử.Từ lúc vào đến giờ Nam Phong chưa có lên tiếng, cậu chỉ nở nụ cười đậm chất sát gái nghe những câu hỏi của con gái lớp này đặt ra. Nhìn lớp một lượt cậu lên tiếng:- Chào cả lớp, tôi là Nam Phong. Sau đây mình sẽ trả lời từng câu hỏi của các bạn: Thứ nhất xin cảm ơn bạn nữ xinh đẹp đã có ý tốt giúp đỡ “Cậu hướng Hà Nhu cười”. Thứ hai, trường The Queen học tốt nhưng trường này cũng rất tốt, không phải sao? Thứ ba, tôi chuyển vào lớp này vì lí do đặc biệt. Thứ tư... cậu nghĩ tôi đã có bạn gái chưa?Nói đến đây Nam Phong nháy mắt với Thảo Giang làm cô bạn đã đỏ mặt nay càng đỏ mặt hơn. Được mỹ nam nhìn tình tứ như thế con gái đều sẽ không chủ động mà bất giác ngưng ngưng.- Được rồi, có gì ra chơi các em hãy làm quen, còn bây giờ Nam Phong hãy xuống bàn Linh Linh và Thiên Châu ngồi.Bà cô lên tiếng, chỉ tay vào bàn bọn nó đang ngồi nói.Dáng đi tao nhã, phong thái hút hồn, Nam Phong đi xuống bàn nó.- Chào hai bạn, mình ngồi đây được chứ?- Ok, tớ là Thiên Châu, còn đây là Linh Linh hoan nghênh cậu gia nhập lớp, rất vui được làm quen.Thiên Châu vui vẻ nở nụ cười xinh đẹp chào đón Nam Phong, còn đưa tay ra bắt nữa chứ. Nó đâu biết chính nụ cười ấy đã lấy mất tâm trí của cậu bạn hot boy mới chuyển vào.

21. Chương 21: Bạn Mới Nam Phong (p2) ♪

Lại cái luật cũ, bạn mới phải chiêu đãi, ra chơi nó kéo Nam Phong ra canteen nhân tiện giới thiệu với bọn hắn. Dọc đường đi tiếng thì thầm xung quanh bắt đầu vang lên.

- Woa... mọi người ơi nhìn đi, là hot boy đó, chẳng thua kém gì mấy hoàng tử cả. (((‘ _ ‘+)))

PHỤT... Một dòng máu từ mũi mấy sắc nữ trào ra.Một nữ sinh chỉ vào Nam Phong nói lớn.

- Đúng vậy, thật là đẹp trai, sao bây giờ mình mới thấy nhỉ?

- Chào anh đẹp trai, cho bọn em làm quen nhé?

Nữ sinh thứ hai, thứ ba thốt lên, rồi tiếng các nữ sinh khác bắt đầu thì xầm to nhỏ, dãy hành lang lúc đầu còn thưa người nay chật ních, cứ thế người kéo đến càng nhiều, đi đến canteen cũng tương tự do có bọn hắn, nay thêm Nam Phong vừa xuất hiện lại càng làm cho mấy sắc nữ như đi hội kéo đến nườm nượp.

- Sao lại có người đẹp như vậy chứ? Oa tớ ghen tỵ với anh ấy quá.

- Anh ấy học ở lớp nào vậy?

- Tụi mình phải về điều tra mới được!

Kéo tay cậu bạn mới quen lại, nó thì thầm:

- Nam Phong, cậu vừa vào trường đã nổi tiếng rồi nha. Tớ cá chắc, ngày mai trên web trường sẽ có nguyên một trang dành riêng cho cậu.

- Sao cậu chắc vậy? Cậu nghĩ tớ có sức hút vậy sao?

Nam Phong nháy mắt nở nụ cười baby nhìn nó hỏi làm mấy cô nàng ngây ngất, trong lòng lại nổi lên sự ganh tỵ của con gái, tại sao vừa vào trường mà hot boy nào nó cũng cướp đi là sao?

- Đúng vậy, tớ lấy mạng sống ra cá cược với cậu đó.

Nó và Nam Phong cứ ghé đầu vào nhau trao đổi, tạo nên sự mập mờ giữa hai người, hình ảnh này lọt vào mắt hán làm độ băng giá trong con ngươi kia tăng thêm.

- Thiên Châu, lại đây ngồi đi.

Tuấn Kiệt lên tiếng gọi nó lại ngồi cùng bàn với mình.

- Vâng, giới thiệu với mọi người đây là bạn mới chuyển vào lớp của em, Nam Phong.

Nó kéo tay Nam Phong lại giới thiệu với mọi người, nhưng nó đâu biết cái nắm tay đó đủ để cho cậu bạn mới tung bông trong lòng, trái tim đập lệch mất mấy nhịp...

- Chào mấy anh chị, đã lâu không gặp. Ngoài dự đoán của nó, Nam Phong chào hỏi bọn hán tự nhiên rồi ngồi xuống trước con mắt ngạc nhiên của nó và Linh Linh.

- Cậu quen với anh mấy anh chị à? - Linh Linh ngạc nhiên hỏi Nam Phong.

- Mấy người quen nhau sao?

- Đúng vậy! Nam Phong là em họ của Vũ Phong mà.

Thiên Bảo nhìn nó mỉm cười nói. Nam Phong dù không học ở đây, nhưng bọn họ đã quen nhau lâu rồi, và cũng có đi chơi với nhau vài lần, tính tình khá tốt nên chơi với nhau được.

- Bọn chị quen nhau cũng khá lâu rồi. Hừ... quen nhau mà không nói với nó à, hèn chi thấy tên Nam Phong này có vẻ quen quen. Hóa ra là em họ hán, anh em có khác... về mặt gần có nét giống nhau, đi đến đâu gái bu đến đó. Nhưng Nam Phong còn dễ ưa hơn tăng đá kia.

Quay ngoắt thái độ vui vẻ lúc nãy, nó lia đôi mắt sắc lẹm đi qua từng người, làm ai cũng bất giác nổi gai ốc. Nhận thấy mùi nguy hiểm đang đến gần, Nam Phong dơ tay lên nói:

- Ách... cái này không thể trách tớ được, tại tớ vừa đến với lại cậu đâu có hỏi đâu!

- Đúng vậy, em đâu có hỏi bọn anh. Thiên Nam phụ họa cho lời nói của Nam Phong.

Ừm, nghe có vẻ cũng có lý nên nó với bớt đi cái vẻ mặt dọa người kia. Nhưng nói cho cùng nó vẫn là người không biết cuối cùng.

- Tạm chấp nhận, tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thoát, phải phạt!

- Ok, vậy xem như bữa nay tớ mời.

Nam Phong cười khỏ, nó đúng là biết cách bắt tội người khác nhưng cậu nguyện ý. Đi lại quầy bán cậu mua nguyên một túi đồ đủ loại, được nó mời chiêu đãi, giờ ra đây thì cậu lại là người chiêu đãi.

Chỉ là cậu hơi tò mò vì sao anh họ mình đến giờ chưa thấy nói câu nào, mà chỉ im lặng nhìn Thiên Châu, đôi khi còn nhìn cậu với ánh mắt “Ách... nói thế nào nhỉ? Khó nói quá.”

Rồi cậu nhìn Vũ Phong nói đùa:

- Anh Vũ Phong, sao anh im lặng không nói câu nào thế, hay anh không hoan nghênh em?

- Haizz cậu rảnh hơi nói chuyện với tảng đá này làm gì, mất công lắm.Không để Vũ Phong nói nó cướp lời luôn, cầm hộp cơm nó vừa ăn vừa nói.

- Sao cậu lại nói anh ấy lại là tảng đá?

Nó không đáp lại, chỉ hừ lạnh rồi chúi mũi vào ăn cơm, sáng ra nó đã ăn gì đâu, nên giờ đói hoa cả mắt cần phải nạp năng lượng ngay.

- Không có gì, mọi người cứ ngồi chơi, tôi đang bận.

Nói xong hắn bỏ tay vào túi quần rồi bỏ đi, để lại cho mọi người ánh mắt khó hiểu.

- Anh ấy làm sao vậy?

- Không có gì đâu, tính cách cậu ta lạnh lùng vậy đó, em biết mà.

Thiên Nam nhìn bóng bạn mình đang xa dần nói, nhưng trong lòng lại nghĩ khác, chắc là có liên quan đến em gái anh đây mà.

Anh cũng đã quan sát nãy giờ rồi nên những biểu hiện trong ánh mắt Vũ Phong nãy giờ, dù bề ngoài vẫn là sự lạnh lùng, trầm lặng ít nói nhưng bên trong và cả ngọn sóng đang dâng trào, biểu hiện đó không thể qua mắt anh tán gái lão luyện suốt bao năm.

- Hai cậu vào lớp trước đi, mình đi đây một lát.

Đi vào lớp được nửa đường nó chợt dừng lại nói với Linh Linh và Nam Phong rồi quay đầu chạy đi. Mặc dù Nam Phong rất muốn đi theo nó nhưng cuối cùng lại thôi.Cậu cùng cô bạn Linh Linh tiếp tục đi vào lớp.

~~~~~

CHƯƠNG NÀY HƠI NGẮN, TẠI TÁC GIẢ LƯỜI, MỌI NGƯỜI ĐỌC XONG CHO SANDY Ý KIẾN NHA. Thanks mn luôn ủng hộ truyện.LOVE ALL \*Nhoa nhoa\*

## 22. Chương 22: Bạn Gái (p1)

Chạy ra sau vườn trường nơi nó dẫn Vũ Phong đến lần đầu tiên thì bắt gặp cảnh hắn đang bắt tay lên đầu, người dựa vào gốc cây nằm ngủ.

Hừ, anh ta đúng là heo, sao suốt ngày gặp anh ta không làm mặt lạnh như tiền thì cũng ngủ suốt ngày, không biết trong đầu hắn có phải là có con chip gắn vào trong đầu và các dữ liệu được lập trình sẵn, cứ thế đến giờ hắn sẽ theo lập trình đó.

Mà ba mẹ anh ta thế nào lại sinh ra một tảng băng ngàn năm thế này không biết? Không phải là cả nhà đều là băng bắc cực đó chứ? Ách... chắc không phải.

Hay như trong tiểu thuyết mà nó từng đọc, gia đình hắn có biến cố gì đó hoặc cha mẹ không thương yêu, hắn cô đơn thiếu đi tình cảm gia đình từ đó trở nên lạnh lùng... Hoặc có giả thiết nữa là bị bạn gái bỏ → bạn gái hắn theo người khác → hắn thất tình → trở nên khép kín, lạnh lùng...

Haizzz nếu thật là như vậy thì hắn cũng đáng thương nha.(T/g: Sặc... tác giả xin bó tay với trí tưởng tượng của bạn này! =\_=",,)

Lại gần Vũ Phong nó lay lay nhẹ cánh tay hắn:

- Vũ Phong, anh mau dậy đi...Mở cặp mắt ra một cách lười nhác, hắn nhúu mày không vui khi có người đánh thức, phá giấc ngủ quý giá của mình, bực mình hắn lạnh giọng mang theo tia hằn học:

- Cô làm cái quái gì vậy?

- Anh là heo à, sao suốt ngày cứ ngủ vậy chứ?

- Cô phá giấc ngủ của tôi chỉ nói từng này thôi à?

Lại cái nhúu mày không vui, mặt hầm hầm như muốn đòi nợ.

- Tôi không rảnh vậy đâu, tôi có chuyện muốn nói với anh đây.

Thiên Châu khoanh tay, mũi hếch lên kiêu ngạo nói với Vũ Phong.

Hắn nghĩ Thiên Châu này là ai chứ? Nó không rảnh đến nỗi ra đây chỉ gọi hắn dậy đâu, mà đã ra đây đương nhiên là có mục đích chính đáng.

- Có gì thì cô nói mau đi, tôi cho cô 5 phút.

- Chuyện lần trước anh nói với tôi là sẽ cho tôi thời gian 2 tháng để thử nghiệm làm bạn gái anh ý, tôi quyết trong hai tháng này khiến anh chấp nhận tôi.

Đưa đôi mắt xanh xinh đẹp trong như nước biển đại dương nhìn thẳng vào hắn nó kiên định nói, như thể đưa cả sự quyết tâm lớn lao nhất với tâm huyết của mình.

Hắn lơ đãng nhìn nó một tý, không phản ứng dữ dội hay chỉ ít là đáp lại lời mình như nó nghĩ, mà hắn chỉ trầm ngâm một lúc rồi nhúu mày ngủ tiếp.

Không phải là hắn không quan tâm, mà thực chất Vũ Phong đang muốn xem thử nó sẽ làm gì trong hai tháng này. Vì bây giờ hắn cũng không biết nói gì, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là nằm ngủ một giấc lấy tinh thần ứng phó với mấy trò quái quỷ hành hạ người sắp xảy ra của nó.

- Này... sao anh không nói gì thế?

- Cô còn 1 phút 28 giây...Mắt nhắm nghiền, hắn mở miệng.

- Vậy chiều nay nghỉ học tôi mời anh đi chơi, ok chứ? Mà anh cũng không có quyền từ chối, quyết định vậy nhé!

Hắn không trả lời xem như ngầm đồng ý.

Tưởng nó sẽ đi sau khi nói xong, ai ngờ nó vẫn ở lại ngang nhiên ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Cô chưa nói xong à? Cô còn 45s.

- Không, tôi nói xong rồi?

Tựa lưng vào gốc cây, duỗi thẳng chân ra, nhắm mắt lại nó nói.

- Vậy cô đi được rồi, tôi cần yên tĩnh.

- Oh, hôm nay tôi trốn học ngủ ở đây, nên tôi sẽ không làm phiền anh.

Kết thúc câu chuyện một cách nhàm chán, hai con người tựa lưng vào gốc cây mắt nhắm nghiền, mỗi người chìm vào những suy tư của riêng mình... không ai mở miệng, chỉ có tiếng gió nhẹ khẽ ngang qua đưa hương thơm của cỏ và mất bụi hoa đại lan trong không khí mát lạnh. Ánh nắng nhạt rọi qua mấy tán lá cây len lỏi một ít chiếu vào hai người đang ngủ tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp.

\*\*\*

Thời gian: 3 giờ 15'Nhân vật: Thiên Châu, Vũ Phong

Mới 2h30 giờ nó đã bỏ trốn khỏi kí túc, tránh không cho ai biết kể cả cô bạn Linh Linh. Thiên Châu không như mấy nàng đi hẹn hò sẽ mặc váy thật đẹp hay trau chuốt cho mình thật xinh trong mắt chàng, mà nó chỉ mặc bộ đồ trông rất cá tính, chiếc áo màu đen có hình cái đầu lâu lớn trước ngực, quần bò mài rách, tóc cột đuôi ngựa, mặt để tự nhiên, kết hợp với chiếc ba lô đeo sau xinh xắn.

Nhắn tin cho hắn nó đứng đợi ở ngoài cổng trường. Mới đợi có 15 phút mà lòng nó nóng như lửa đốt, giậm chân giậm cẳng lăm lăm một mình, sợ hắn quên buổi hẹn chiều nay nó nhắn thêm mấy tin nhắn nữa nhưng không có hồi âm, mặt nhăn nhó như khi ăn gừng nó bấm số hắn gọi.

Không thấy giọng hần đâu, chỉ nghe giọng một cô gái từ trong điện thoại phát ra hết sức quen thuộc “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Vui lòng vui lòng, nó chẳng vui lòng được tý nào, gọi thêm mấy lần nữa vẫn là giọng cô tổng đài kia, và tiếng tút tút vang dài khô khốc.

- Tên Vũ Phong đáng ghét, anh dám thất hứa với tôi à, tôi mà tìm được anh thì...

- Thì cô sẽ làm sao?

Mặt hầm hầm tức giận ầm ứ chữ hần thất hứa, đang tính quay vào tìm hần thì giọng nói ớn lạnh phía sau vang lên, làm nó nuốt mấy lời sắp nói vào trong bụng

Lẻ lười ái ngại, mặt tươi như hoa nhìn người mặc chiếc áo màu đen, quần jean đi tới nó cười cười nịnh nọt.

- Hi hi thì tôi sẽ vào gọi anh ra.

Nhưng trong lòng thì nói “Tôi sẽ xé xác lột da anh, cho anh một trận như tử nếu thất hứa.”

Vũ Phong chỉ hừ lạnh, biết tổng là nó đang nói dối, chẳng qua hần không muốn vạch trần ra.

- Mà sao tôi gọi, nhắn tin anh lại khóa máy?

Hần gọn lỏn đáp một câu:

- Máy tôi hết pin.

---

Đứng trước công viên Shin, khu vui chơi nổi tiếng nhất thành phố A nó không khỏi phần khích như những đứa trẻ được mẹ dẫn đi chơi, nhìn vào mấy trò chơi trẻ con kia nó nhảy lên kéo tay hần chạy khắp nơi, còn hần vẫn là bộ dạng điềm đạm và kiêu lười. Nhìn ngó xung quanh toàn là bọn con nít hần nhíu mày, đứng giữa khu vui chơi này hần và nó chẳng khác gì mấy đứa trẻ to xác kia cả.

Không nói không rằng hần kéo nó ngay ra ngoài cổng mặc nó la oai oái.

- Này, này... anh làm gì vậy mau thả tôi ra, tôi đang chơi vui mà.

- Cô xem đi, ở đây có người nào lớn như cô vào đây không? Cô là trẻ con à? Cô nghĩ với người như cô hợp với đây không?

Thả nó ra, dời tầm mắt vào mấy đứa trẻ đang chơi kia hần nói.

- Trò này đâu quy định tuổi tác hay lớn bé đâu chứ? Anh không chơi thì tôi chơi. Vậy anh nghĩ tôi hợp với ở đâu?

- Vườn thú.

Trầm ngâm một lúc, không nhanh không chậm hần nhìn nó mỉm cười nói, theo nó đây chính là nụ cười đều đặn, châm chọc, đáng ghét của hần giành cho mình.

- Anh...

Nó tức ghen hòng nhưng không nói được gì, hần dấm ví nó với mấy con thú kia à? Được lắm, Nguyễn Hoàng Vũ Phong anh cứ đợi đấy, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. (T/g: \*khều khều tay nó\* ề Thiên Châu, bà là nữ nhi không phải nam nhân, với lại bà mà quân tử thì không có ai là tiểu nhân. Thiên Châu: \*ngheến răng ken két, tay bẻ răng rắc\* mi nói cái gì?. T/g: Hề hề, không có gì \*lén sờ xuống chân giật ngay đôi dép lên và chạy, nhưng vẫn không quên quay đầu lại lè lưỡi, nháy mắt.)

- Cô còn không mau đi.

Mặt nhăn nhó, luyến tiếc nhìn mấy trò chơi trong kia nó không cam lòng lùi thủi theo sau hần. Vì nghiệp lớn đành phải nhịn vậy.

- Vậy giờ chúng ta đi đâu?

- Đi đâu cũng được, ngoại trừ mấy cái công viên trẻ con kia!

- Ừm...

Nó thất vọng nào nề, nó muốn đi công viên chơi.

## 23. Chương 23: Bạn Gái (p2)

Lúc đầu nó nghĩ đi bộ sẽ thấy lãng mạn hơn, công kích tán đổ hẳn nhanh hơn, ai ngờ lê lét đi dọc đường này giờ mỗi gần chết. Lãng mạn đâu không thấy mà toàn thấy lãng xẹt.

Híc cái khổ do bản thân gây ra phải hứng chịu thôi.

Nếu có lần sau nó xin chừa, chí ít cũng phải kiếm ngay cái xe đạp mà đi.

- Vũ Phong, anh dẫn tôi đi đâu vậy? Tôi mỏi chân gần chết rồi.

Không đi nữa, nó ngồi xuống bên vệ đường, lớn giọng gọi Vũ Phong.

Nghe nó gọi mình hẳn dừng cước bộ, quay đầu lại phía sau thấy mặt nó nhăn nhó, trên trán còn chảy ra mấy giọt mồ hôi nặng trĩu. Đi lại phía nó, hẳn gơ cánh tay ra:

- Cô mau đứng dậy đi.

Nó phùng má chu miệng quyết không đứng dậy, chân nó bây giờ không nhấc lên nổi nữa. Hẳn muốn đi thì cứ việc mà đi:

- Không! Tôi đi không nổi nữa, muốn đi thì anh đi đi.

- Mau đứng lên, tôi kéo cô dậy.

- Không!

Kệ cánh tay đang chìa ra trước mặt mình, nó lắc đầu bướng bỉnh sống chết không đứng dậy.

Tình cảnh của hẳn và nó bây giờ chẳng khác gì một đôi tình nhân cả, cô gái làm dỗi không chịu đi, chàng trai ngoài khuôn mặt lạnh như tiền thì vẫn kiên nhẫn gơ cánh tay ra lôi cô bạn gái đứng lên.

Không chỉ có thể hôm nay Vũ Phong và Thiên Châu không hẹn mà cùng nhau mặc bộ áo màu đen rất giống áo đôi, càng khiến họ giống đang yêu nhau.

- Cô bé, mau đứng dậy đi còn hờn giận gì nữa! Haizzz bọn trẻ bây giờ thật là.

Một bà lão đi bộ qua nhìn nó lắc đầu, nó chưa kịp hiểu đầu đuôi mô tê gì thì tiếng người đi đường như cơn vũ bão ập đến.

- Nhìn kìa, sao cô bé kia lại ngồi đó.

- Chắc lại dỗi người yêu đấy mà...

- Hãy tha lỗi cho chàng trai đi, lão thấy cậu ấy đứng lâu rồi đó.

- Đúng đó,....

Khóe môi nó co giật mấy cái, miệng cứng đờ không thốt lên được lời nói nào, không biết mấy người này mất mọc ở trên đầu hay sau lưng mà nhìn ra nó với hẳn đang dỗi nhau. Thật bó tay với trí tưởng tượng vượn cao vượn xa, vượt cả Thái Bình Dương của mấy người này quá.

Còn có khuôn mặt không nở nụ cười như hẳn, thì có gì giống người yêu đâu! Có mà bắt nạt người thì đúng hơn.

- Còn không mau đứng dậy, hay cô đợi người ta bu quanh rồi khiêng kiệu đến rước cô về.

Không chần chừ, nó cầm lấy bàn tay của hắn đứng dậy, dù mệt chết cũng phải lết mà đi chứ ở đây thêm tý nữa nó trở thành cô bạn gái không hiểu chuyện, hờn dỗi bắt bạn trai anh tuần chờ mất.

Haizzz miệng lưỡi thế gian thật kinh khủng...

Đám đông dần tản ra nhường đường cho hắn và nó đi, cứ thế hắn dắt tay nó trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

Vũ Phong có sức hút quá lớn, minh chứng là mấy cô nàng đi qua đều nhìn hắn không chớp mắt, có cô đi với người yêu mà vẫn không cưỡng lại nổi ngoại đầu nhìn hắn với cặp mắt si mê, hai trái tim hiện lên trong đáy mắt, kinh khủng hơn là bọn nó đi qua một trường trung học vừa tan giờ. Quả là kinh khủng, nữ sinh kéo nhau ra xem hắn như kéo nhau đi xem thần tượng.

Một nhóm nữ sinh nhìn hắn thốt lên đầy hưng phấn:

- Mọi người đây có phải là hoàng tử nổi tiếng của trường quý tộc Star School không?
- Mau mau vào web site trường đó xem xem, tớ thấy hình như là phải.

Nữ sinh khác chen vào, tay thì lôi trong túi ra chiếc điện thoại bấm bấm gì đó, cô nàng nhìn điện thoại sau lại nhìn hắn sau đó kinh hãi thét lên một tiếng như phát hiện ra châu lục thứ 5:

- Oh my god! Đúng là anh ấy rồi! Không ngờ hôm nay lại gặp anh ấy ở đây.
- Nhìn bên ngoài anh ấy còn đẹp hơn trong mấy tấm hình này, híc... tớ chết với anh ấy mất...
- Anh ấy cool thật, Vũ Phong em yêu anh...

Rồi bọn họ kéo nhau đến trước mặt hắn, nhìn với ánh mắt mơ màng, ngưỡng mộ.

- Chào anh, bọn em ngưỡng mộ anh đã lâu, anh cho bọn em xin chữ kí nhé?
- Cho em chụp với anh một tấm ảnh làm kỉ niệm được không?
- ...

Cứ thế cho em cái này, cho em cái nọ, rồi gì mà nổi niềm hạnh phúc khi gặp được anh từ miệng mấy sắc nữ thì nhau tuôn ra, nước miếng bắn tung tóe họ vẫn không ngừng nói...

Mặt nó thì đỏ ra vì quá sock, thật kinh khủng!

Còn hắn tồi tệ hơn nó, bị lấn ép một cách giã man, mặt đen như đất nồi. Nó biết bây giờ hắn vô cùng tức giận, bàn tay của đang nắm lấy tay nó đang siết chặt khiến nó đau mà không dám kêu la, mặt hắn âm đi mấy độ. Nhưng hắn trưng ra mấy bộ mặt này không vớ tác dụng với đám mê trai này, chỉ càng làm cho họ thấy hắn thật đẹp, thật cool và thật hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Hít một hơi thật sâu, nó lấy hết sức hết lòng:

- TRÁNH RA, TRÁNH RA...

Với công suất tần số cực đại của nó, mấy đám sắc nữ cũng im lặng nhìn nó như sinh vật lạ. Sự hiện diện của nó bây giờ mọi người mới để ý, họ còn nhìn cánh tay hoàng tử và nó đang thân mật nắm tay nhau.

Một cô nàng trong số đó nhìn nó tò mò hỏi:

- Cô ta là ai?

Chỉ thế thôi cũng đủ để đám đông xì xầm bắt đầu nổi lên. Tiếng to nhỏ bàn tán xoay quanh vấn đề nó là đứa nào mà ngang nhiên đi với hoàng tử, còn nắm tay vô cùng tình cảm.

- Cô ta là gì của hoàng tử thế?
- Chắc là bạn gái...

Một nữ sinh nhận xét, ngẫm đoán, cô nàng đang còn muốn nói gì đó nữa thì mấy nữ sinh khác chen vào phản đối ngay như thể lời nói khó nghe nhất quả đất:

- Bạn gái, loại đó không thể làm bạn gái anh ấy, mấy cậu nhìn đi xấu xí thế kia, căn bản không xứng rồi!
- Hừ... cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, chắc là cái đồ mặt dày bám theo hoàng tử đó mà.

Nữ sinh A nhìn nó khinh bỉ nói với giọng điệu mỉa mai chua chát, cô ta làm như nó cướp người yêu mình vậy.

- Đúng thế! Đồ không biết xấu hổ.
- Hừ, bọn này không tránh thì sao?

Nữ sinh B nhìn nó khiêu khích.

Con bà nó chứ, bọn này thật là mê trai quá độ, còn cả gan nói nó là cóc ghẻ à, đã thế Thiên Châu này sẽ cho bọn mày biết thế nào là cóc ghẻ, thế nào là không xứng.

Thu lại bộ mặt tức tối, nắm tay hắn thật chặt nó sà vào lòng hắn nũng nịu:

- Anh yêu, anh đúng là yêu nghiệt nha, đi đến đâu thì bọn ruồi muỗi vây quanh đến đó.

Vũ Phong đỡ người mất mấy giây, đành đẩy nó ra thì nó trong ngực hắn nhỏ giọng nói:

- Nếu anh muốn thoát khỏi đám mê trai này thì biết điều một chút.

Suy nghĩ một lát, hắn ôm lấy eo nó mỉm cười, phối hợp cùng nó diễn.

- Bảo bối, không phải là em đang ghen đấy chứ?
- Phụt...

Nhìn nụ cười của Vũ Phong có cô nàng không cưỡng lại được phụt máu mũi, ngất tại chỗ.

- Đáng ghét, đã biết mà còn hỏi.

Nó đánh một cái vào ngực hắn, nhìn bề ngoài là một cái đánh yêu dịu nhẹ, nhưng có hắn mới biết nó ra tay mạnh cỡ nào, trong miệng nó còn nghiêng răng nghiêng lợi chữ “Bảo bối cái đầu anh”.

- Thế bảo bối muốn anh đền bù gì cho bảo bối?

Hắn vuốt tóc nó dịu dàng nói, đến cả nó mà cũng kinh ngạc, toàn thân nổi đầy da gà da vịt, hóa ra tảng đá này không phải là vô cảm hay tảng băng bắc cực ngàn năm mà mặt khác hắn ta cũng dịu dàng, hắn diễn đến nổi mà không phân biệt thật giả.

Nếu không phải người trong cuộc sẽ không biết hắn đang diễn kịch.

Mấy cô nàng thấy màn tình cảm của hoàng tử và nó thì hắn học không thôi, ánh mắt như lưỡi dao lia về phía nó, dù không nhìn nhưng nó cũng cảm nhận được mấy ánh mắt giết người kia. Nếu ánh mắt có thể giết người thì nó bây giờ chẳng khác gì mấy tấm bia đỡ đạn hết, có khi còn ghê gớm hơn, đảm bảo là chết vô cùng thê thảm.

Ngược nhìn hắn nó nhỏ giọng:

- Vũ Phong, tôi đếm từ 1 đến 3 thì anh thả tôi ra, chúng ta chạy, ok chứ?

1 2 3 Chạy...

Xong ra đám đông phía trước hắn và nó cầm tay nhau chạy thục mạng, chạy hơn cả ma đuổi mà bây giờ còn khủng khiếp hơn ma đuổi. Mấy sắc nữ không cam lòng gọi tên hắn, có người còn đuổi theo, có đứa lại nhanh tay chụp lại tấm ảnh nó và hắn cầm tay nhau chạy rất lãng mạn.

## 24. Chương 24: Bạn Gái (p3)

Học học học... Quay đầu không có ai đuổi theo nữa nó mới dừng chân lại thở khó nhọc, mồ hôi tuôn dài ướt đầm cả áo, vuốt mấy giọt mồ hôi trên trán nó nhìn hẩn than thở:

- Tôi bây giờ mới biết, sắc đẹp có thể giết chết con người. Lần sau nếu có ra ngoài muốn toàn mạng quay về tôi khuyên anh nên bịt kín mặt mũi.

- Cô nghĩ sẽ có lần sau nữa không? Vũ Phong nghe nó nói vậy mắt hẩn nheo lại lộ hàng lông mi dài con vút nhìn nó.

Trái hẩn với cái dáng vẻ thờ hồng học của nó, hẩn thản nhiên như không có chuyện gì vừa xảy ra, khôi phục bộ dạng lạnh lùng bỏ tay nó ra hẩn bước lại cái ghế đá cạnh hồ nước ngồi.

- Tôi nghĩ có. Nếu anh bị phát hiện.

Im lặng một lúc nó liền nói.

Ngồi một lát lấy lại sức nó đang tính hỏi hẩn đi đâu thì tiếng “Ọt ọt” cất lên, cái bụng đáng mến của nó đang biểu tình dữ dội sau cuộc chạy đua maratông đường dài mệt nhọc.

Mặt phủ lên một tầng hồng nhạt, muốn tìm một cái hố nào chui xuống cho rồi, nó ngượng ngùng nhìn phản ứng của hẩn nhưng không thấy gì, vẫn im lặng đến trầm tĩnh.

Đột nhiên hẩn đứng dậy, kéo tay nó đi.

- Anh lại muốn đi đâu?

- Ăn.

Vũ Phong đáp một từ “ăn” ngắn gọn nhưng đủ để nó chín mặt vì xấu hổ, thì ra cái bụng đáng ghét của nó biểu tình hẩn đã nghe thấy.

Nó khóc không ra nước mắt... Híc... nó không còn mặt mũi nào đối diện với hẩn nữa.

- Vũ Phong,..

- Hửm.

- À không có gì, tôi chỉ tiện miệng nó ra thôi. (T/g: Bà này rãnh!)

---

Bước vào cái quán ăn ở trong con hẻm nhỏ có tên “Tĩnh”, xung quanh không trang trí đẹp mắt như những cái quán khác mà chỉ là sự giản dị không thể bình dị hơn, đảo mắt một vòng bọn nó đi lại một cái bàn ở trong góc, quán không quá nhiều người đến ăn nhưng cũng đủ để kiếm sống qua ngày. Quả như tên của nó, vô cùng tĩnh lặng.

Chủ quán là một ông lão đã ngoài 70 nhưng ông vẫn còn khỏe mạnh, miệng luôn nở nụ cười nồng nhiệt đón tiếp khách.

Nhìn qua cũng biết ông đam mê với cái nghề làm phở này như thế nào.

Đi lại bên bàn bọn hẩn, ông mỉm cười nhìn hẩn nói:

- Phong, lâu rồi không thấy con đến. Lão còn tưởng con quên nơi này rồi chứ.

Hóa ra là khách quen của quán à? Nhìn biểu hiện của ông lão cũng biết hai người này tình cảm rất tốt. Không quá mức lạnh nhạt, hẩn đẩy chiếc ghế ra cho ông ngồi xuống, giọng nói vô cùng lễ phép:

- Đạo này con hơi bận, con không đến thăm ông được.

- Hà hà... không sao, không sao... con vẫn còn nhớ đến lão già này là tốt rồi!

Cười một cách sáng khoái, vỗ vào vai hẩn mấy cái ông nhìn hẩn nói, sau đó quay qua nhìn nó với ánh mắt dò xét làm nó thấy kì kì, nó lễ phép cúi đầu chào ông:

- Cháu chào ông.

Gật đầu như hiểu ra vấn đề nào đó, ông lão lại nhìn Vũ Phong cao giọng tán thưởng:

- Con bé này có vẻ được, có mắt nhìn người, tốt tốt.

Thấy ông lão hiểu nhầm mình là người yêu của Vũ Phong, mặt nó mếu máo nhìn ông lão, tay xua xua khẳng định là không phải:

- Chúng cháu không phải như ông nghĩ đâu!

Sau đó lia mắt qua Vũ Phong bảo hấn giải thích cho ông lão, nhưng hấn có vẻ không đã động đến ánh mắt của nó, còn trong mắt ông lão thì đó là gương mặt chờ người yêu lên tiếng.

- Ông cho tụi cháu hai bát phở đi ạ. May nhờ hấn lên tiếng nó mới giải thoát được ánh mắt soi mói của ông lão. Trở về là một ông chủ quán thường ngày, đứng lên đi vào bếp chuẩn bị phở cho bọn nó, trước khi vào bếp không quên nhìn hấn nói “Như cũ chứ?”

Hấn gật đầu đáp ngắn gọn: - Vâng!

Hai bát phở thơm phức đặt trước mặt, nó không kiềm chế được mà nuốt nước miếng cái “Ưc”. Mùi phở như kêu gọi cứ xõ vào mũi, không do dự hay chần chừ hình tượng thực nữ nó lau sạch đôi đũa rồi xông vào ăn như nạn dân Châu Phi chết đói.

Thế nên với nó không có khái niệm thực nữ khi ăn. Vị phở chua chua cay cay thấm vào vị lưỡi đậm đà ngon tuyệt, thịt cắt nhỏ vừa ăn, không quá chín nhưng cũng không sống; nước xuyết ngon nhất và nó cũng chính là công đoạn quan trọng quyết định bát phở đó có ngon hay không. Một ít tương ớt cho vào bát phở nữa thì không sơn hào hải vị nào bằng.

Thưởng thức bát phở là biết ông lão làm phở từ lâu rồi, đạt đến trình độ nấu ăn ngon này không phải là dễ, chắc chắn mấy nhà hàng sang trọng kia cũng không làm ăn ngon như vậy.

Nhìn cái bát trống trơn không còn hạt nước, xoa cái bụng căng tròn nó cảm thán:

- Phở ngon quá, ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên!

- Đúng vậy.

Hấn gật đầu.

- Mà sao anh quen ông chủ cái quán này vậy?

Hiếu kì nổi lên, nó bèn tò mò hỏi hấn. Nhưng hấn chưa nói gì thì giọng ồm ồm cười xòa phía sau vang lên làm nó tởm nữa rơi cả đôi đũa xuống sàn.

- Hà hà, đó là một câu chuyện dài, lúc nào rảnh cháu đến đây dừng cho nó biết ông sẽ kể cho mà nghe.

- Dạ, chắc chắn lần sau cháu sẽ ghé qua, phở ông làm ngon tuyệt cú mèo.

Dơ ngón cái lên chìa ra trước mặt ông lão thể hiện phở ông nấu là “NO.1”

Ra khỏi quán trời đã xẩm tối, sánh vai đi bên nhau, ra khỏi con hẻm thì trời tối hẳn, có vẻ đường đi về trường không mấy khả quan, ánh sáng bên vệ đường tỏa sáng lung linh rọi lên bóng một cao lớn một nhỏ...

- Á...

Đang đi thì nó kêu lên một tiếng, ngồi bệt xuống lề đường, mặt nhăn nhó xoa xoa cái chân, mặt nhăn nhó.

- Cô làm sao vậy?

- Híc...

- Để tôi xem nào? - Ngồi xuống nâng nhẹ chân nó lên, Vũ Phong xem qua rồi nói: - Chắc cô bị trật chân rồi!

Mặt lấm tấm mấy giọt mồ hôi, đôi mắt to tròn thoáng ướt, mếu máo nó nhìn hấn:

- Thế giờ làm sao tôi về được?
- Tôi công cô về!
- Hả?

Như nghe một lời nói không đáng tin, nó thốt lên đầy kinh ngạc, chưa thoát khỏi mộng thì hấn đã đỡ nó ra sau lưng mình công lên, tỉnh khỏi mộng nó đánh vào lưng hấn dẫy dựa:

- Anh làm gì thế? Mau thả tôi xuống.
- Cô nghĩ cô bây giờ có đi nổi không? Cô có tin là tôi vứt cô xuống ngay bây giờ không?

Nó thôi dẫy dựa, ngoan ngoãn như chú mèo con yên vị trên lưng hấn, ai chứ tên Vũ Phong này nói là hấn sẽ làm, nó không ngu ngốc đến nỗi mà bị bỏ rơi đây một mình, dù sao nó cũng không đi được nữa.

Nằm trên lưng hấn nó có thể cảm nhận được mùi hương bạc hà nhàn nhạt tỏa ra từ người hấn rất dễ chịu. Hít một hơi thật sâu, cơn buồn ngủ kéo đến khiến nó dựa vào vai hấn ngủ lúc nào không hay, bờ vai hấn thật rộng, thật ấm áp làm giấc ngủ nó thêm sâu.

## 25. Chương 25: Ngạc Nhiên

Về đến trường trời tối, cổng lại bị khóa, chìa khóa lại không đưa đi, nó thì ngủ rồi nên không thể leo tường vào được.

Suy nghĩ một lúc Vũ Phong đành gọi điện nhờ người lấy giúp chìa khóa.

”- Alo.

- Tuấn Kiệt, cậu vào phòng tớ lấy cái chìa khóa ở ngăn tủ tỳ.

- ....

- Ừ.”

\*\*\*

- Anh Vũ Phong...

Ra đến cổng trường Nam Phong liền gọi hấn, lúc hấn đi vào cậu mới giật mình khi thấy nó đang ngủ sau lưng Vũ Phong. Từ nhỏ Vũ Phong đã không thích chơi với con gái, đặc biệt càng ghét con gái động chạm vào mình, nay thấy Vũ Phong công nó ngủ ngon lành sau lưng thì ngạc nhiên vô cùng, xen vào đó cũng là nỗi dự cảm bất an trong lòng, không phải là anh ấy lại thích Thiên Châu chứ.

“Không thể nào như vậy được! Nhìn biểu hiện anh ấy đối với Thiên Châu cũng lạnh lùng mà. Nhưng biểu hiện này là sao, không giống với tính cách anh ấy chút nào. Mà bọn họ đi đâu về, tại sao Thiên Châu lại được Vũ Phong công? \_ Trong đầu Nam Phong liên tục xuất hiện những câu hỏi vì sao cùng mớ hỗn độn khó hiểu trong đầu.”

- Tuấn Kiệt đâu?

Thấy Nam Phong ra mở cửa, trong đáy mắt hấn hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng hiểu ra, chắc Tuấn Kiệt nhờ.

- Anh ấy đang bận nên nhờ em đưa ra, mà hai người đi đâu về tối vậy?

Rơi tầm mắt ra phía sau lưng hấn cậu hỏi, thật ra cậu còn muốn hỏi hai người đang quen nhau sao? Nhưng lại thôi.

- Ừm, đi chơi.

Hơi bất ngờ với câu trả lời của Vũ Phong, cậu nở nụ cười gượng gạo, anh họ cậu cũng có khái niệm đi chơi với con gái sao? Thật bất ngờ, đây có lẽ là điều đáng vui vì cuối cùng anh ấy cũng không quá khép kín với con gái. Nhưng tại sao cậu lại không vui, trong lòng luôn bất an sợ hai người yêu nhau.

Thật trớ trêu, cậu chuyển vào trường này không phải vì nó sao? Trước đây, khi nó còn là học sinh trường Windy, cậu học trường The Queen, một lần cậu bị đám du côn bao vây đánh, nhưng vì quá đông không đánh lại hết, đúng lúc nó đi qua đã xông vào đánh giúp cậu.

Lúc đó cậu có hỏi tên nhưng nó không nói mà đi luôn, về nhà cậu đã cho người điều tra mất cả tháng trời mới biết được nó là Thiên Châu, chị hai trường Windy và là con gái tập đoàn Trần Nguyễn giàu có.

Không chần chừ, cậu liền xin chuyển vào trường Windy nhưng vào được một tháng mà vẫn không thấy nó đâu. Đi hỏi mới biết nó đã chuyển trường, nên cậu chuyển tiếp vào đây.

Tưởng vào đây rồi nó sẽ nhận ra cậu, vậy mà nó vẫn không biết cậu là ai, dù hơi buồn nhưng cậu sẽ khiến nó nhớ ra cậu là ai.

- Thiên Châu, dậy dậy...

Vừa sáng sớm, đang chìm trong giấc ngủ sâu Linh Linh đã lười kéo nó dậy. Cố lười cái chăn trùm lên đầu ngăn cảm cô bạn đang lười kéo, kêu inh ỏi, giọng ngái ngủ vang lên:

- Linh Linh cho mình ngủ một chút xíu nữa thôi, nha nha... hôm nay được nghỉ mà.

- Không... không được, mau dậy cho tớ!

Mặc kệ nó van xin, Linh Linh cố lười nó ra khỏi ổ.

- Cậu mà không dậy mà tớ đá cậu ra khỏi phòng này luôn đấy, dậy mau, mạ lên con heo lười.

- A Shi... đừng lười nữa, tớ dậy là được chứ gì?

Mở chăn chạy xuống khỏi giường, nó nhăn mặt vì hôm nay mới được ngủ nướng một bữa lại bị nhỏ Linh gọi dậy, mắt nhắm mắt mở nó lủi thủi đi vào nhà vệ sinh.

5 phút sau...

Tóc tai gọn gàng, quần áo chỉnh tề, nó đứng trước mặt Linh Linh khoanh tay lại, vẽ mặt hình sự nhìn Linh Linh:

- Giờ xong rồi, mới 6 giờ cậu đã lười tớ dậy làm gì?

- Đi chơi!

- CÁI GÌ?

Mắt nó trợn ngược, miệng há hốc, vì đi chơi mà lười nó dậy lúc 6 giờ, vì đi chơi mà phá giấc ngủ của nó, Thiên Châu này không nghe lắm chứ?

- Cậu bé bé cái miệng cho tớ, các phòng khác còn đang ngủ đó.

Linh Linh thấy phản ứng của nó hơi thái quá, nhỏ liền bịt miệng nó lại.

Sợ cái miệng của nó làm ảnh hưởng đến người khác.

- Ậu... ầu... ả... ớ... ả... ... (Cậu mau thả tớ ra)

Nó chỉ vào tay Linh Linh đang bịt miệng mình lại ú ớ nói.

- Ok, nhưng cậu nhớ không được hét lên đâu đấy?

Sau khi nó gật đầu đồng ý xong Linh Linh mới yên tâm thả tay ra.

- Mà Thiên Châu, hôm qua cậu đi đâu về mà anh Vũ Phong đưa bà về vậy, còn ngủ trên lưng người ta nữa chứ?

- Hả...

- Khai mau, hôm qua cậu trốn tớ đi hẹn hò bí mật với hoàng tử đúng không?

Nheo mắt đầy nguy hiểm, không để nó nói câu nào Linh Linh đi quanh nó như thám tử đi điều tra làm nó im re không biết nói gì, đúng là hôm qua đi chơi về nó bị trật chân nên Vũ Phong công về, mà cũng lạ sao giờ chân nó không thấy đau là sao?

- Hì hì đâu có đâu có đâu...

Linh Linh thấy nó không thành thật liền kí một cái vào đầu nó đau điếng, hừ... đã rành rành như vậy rồi mà còn nói dối.

- Thành thật sẽ có thưởng, gian dối bản cô nương sẽ giết không tha.

- Hu hu Linh cô nương tha mạng, tiểu nhân đã biết tội, cô nương đại từ đại bi tha cho em...

- Ha ha biết thế thì tốt, vậy còn không mau khai ra...

- Ách, thật không có gì để nói sao? Đã vậy thì...

Ánh mắt cáo già, Linh Linh từ từ đi lại bên nó và bắt đầu cù làm nó cười ra nước mắt nước mũi mà vẫn không dừng lại được.

- Ha ha... Linh ha ha... tha... cho... tớ...

## 26. Chương 26: Cạnh Tranh Công Bằng

Cốc cốc cốc

Linh Linh đang ghì lấy nó cù thì tiếng gõ cửa vang lên giải cứu nó một mạng, trong lòng thầm đa tạ 18 đời tổ tông nhà người vừa gõ cửa.

Cạch

Trước mặt bọn họ là một người đàn ông trung niên, mặc bộ đồ vét màu đen, mắt đeo kính cọng vàng kiểu tri thức. Thấy bọn nó ông ta gật đầu với nó sau đó quay qua Linh Linh ông ta cúi đầu:

- Tiểu thư Linh Linh, ông bà chủ đang đợi tiểu thư ở ngoài xe.

Nó không hiểu gì quay qua nhìn Linh Linh, nhưng khuôn mặt cô bạn xám ngắt, ánh mắt chứa nét u buồn, mỉm cười chua chát Linh Linh nhìn quần gia nhà mình nói:

- Quần gia Trương, có thể nói với ba mẹ cháu cho hết ngày hôm nay không?

Nhìn cô chủ quần gia Trương hiện lên tia bối rối, ông rất thương nhỏ, muốn cho nhỏ ở lại nhưng... ông bà chủ là ba mẹ nhỏ chắc chắn không đồng ý.

- Cháu hiểu rồi! Vậy cho cháu 15 phút, cháu sẽ ra liền, không chậm trễ chuyến bay của ba mẹ.

Nhỏ Linh cười gượng gạo nói.

- Vâng! Tiểu thư đưa hành lí tôi xách hộ.

Đến bây giờ nó mới tỉnh ngộ, hóa ra hôm nay Linh Linh gọi nó dậy là có dụng ý, Linh Linh thu dọn quần áo từ hai ngày trước mà nó không mấy may quan tâm, nó thật vô tâm mà!

- Thiên Châu, tớ xin lỗi đã không nói với cậu, nhưng tớ... tớ...

Linh Linh ôm lấy nó, nhỏ không phải cố ý giấu nó chuyện mình đi du học mà nhỏ không muốn nó buồn, nhỏ đã cố gắng xin ba mẹ cho ở lại nhưng tính cách ba mẹ nó quá khắt khe...

Nó không nói gì, chỉ biết khóc... từ khi vào lớp mới đến giờ chỉ có cô bạn này thân thiết với nó, bên cạnh nó, giúp đỡ nó rất nhiệt tình, còn hay cùng nó pha trò...

- Thiên Châu... hức... cậu... đừng khóc... hu hu...

- Ai bảo... tớ khóc... cậu khóc mới đúng.

Vừa khoác vừa cười nó lau đi những giọt nước mắt trên nhỡ bạn, nước mắt cũng theo đó chảy dài.

- Xin lỗi cậu... tớ phải đi du học bên Anh, gia đình tớ bắt đi lâu rồi..

- Nhỏ bạn ngốc, không có gì phải xin lỗi hết, cậu đi đường mạnh giỏi nha... sang bên đó rồi nhớ gọi về cho tớ thường xuyên đấy.

- Ủ... Thiên Châu tớ... đi đây, cậu ở nhà nhớ chăm sóc sức khỏe thật tốt nhé.

Nó rồi Linh Linh đi, dù rất muốn tiễn bạn ra sân bay nhưng nhỡ Linh cương quyết không chịu vì sợ mình không cầm lòng được.

Nhỏ Linh đi rồi, nó thất thểu ngồi trong phòng một mình, đến cả cơm trưa nó cũng không ăn.

\*\*\*

Sáng hôm sau nó đến trường với khuôn mặt buồn rười rượi, không nói không rằng khiến cả lớp ngạc nhiên...

Nam Phong vừa vào lớp đã bắt gặp ngay dáng vẻ đờ đẫn của nó, bỏ cặp xuống bàn cậu nhìn nó hỏi:

- Cậu làm sao vậy? Mà Linh Linh đâu sao hai cậu không đi cùng nhau?

Nhìn xa xăm nó trả lời:

- Cậu ấy đi du học Anh rồi.

Giờ thì cậu đã hiểu nguyên nhân, hóa ra là cô bạn Linh Linh đi du học nên nó buồn.

Lấy trong cặp một đồng xu, cậu xoay người Linh Linh lại đối diện với mình:

- Cậu nhìn nhé, đây là cái gì?

Nam Phong dơ ra trước mặt nó một đồng xu hỏi.

Cốc

Nhìn cái đồng xu, Thiên Châu liền gõ ngay một cái vào đầu Nam Phong không thương tiếc.

- Cậu nghĩ sao đưa ra cái đồng xu hỏi tớ? Tớ đâu có bị gì đâu! Rõ là rãnh rồi.

- Chuẩn! Vậy cậu nhìn cho rõ nha.

Vẫn giữ nụ cười trên môi mặc khuôn mặt nhăn nhó của nó. Cái tay linh hoạt khơ khơ trước mặt nó, sau đó không biết từ đâu hiện ra một bông hồng...

- Hóa ra là ảo thuật, cậu giỏi quá nha.

Nó bất ngờ thốt lên, nhìn Nam Phong nó nở nụ cười rạng rỡ làm cậu tim đập nhanh mấy nhịp.

Gãi đầu ngượng ngịu như con gái mới yêu lần đầu, cậu nhìn nó nói:

- Hi hi cái này học dễ mà, chỉ cần nhanh tay tý là ok.

- Vậy hôm nào cậu dạy tớ nhé?

- Ok. Miễn là cậu thấy vui.

Không chần chừ cậu liền đáp ứng ngay, chỉ cần nó vui việc gì cậu cũng đồng ý hết. ( Vì thế mà sau này ở giá dài dài, à... đây cũng chỉ là chuyện mai sau a)

Reng reng reng

Tiếng chuông vào học cắt đứt cuộc trò chuyện của đôi bạn khi bà cô dạy anh văn bước vào.

Tiết học trôi qua một cách nhàm chán, nó cố trượng cái mắt đang buồn ngủ lên nghe giảng nhưng cuộc chiến đoàn tụ của hai mí mắt đã chiến thắng, nó ngủ gật ngay trên giờ của bà cô mệnh danh “Bà la sát”

Bà cô này nổi tiếng nghiêm khắc toàn trường, ghét ai ngủ trong giờ của mình, ghét ai không coi trọng tiết dạy quý báu của mình.

- Thiên Châu, ai cho ngủ trong giờ của tôi hả?

- ... (Thủ phạm vẫn đang ngủ và không biết trời trăng đất sao gì)

Nam Phong lay lay nhưng nó vẫn không có ý niệm dậy.

- TRẦN NGUYỄN THIÊN CHÂU, EM CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG HẢ?

Bà cô tức điên, đi ngay xuống bàn nó thét lên làm nó giật bắt mình tỉnh dậy, mắt còn mơ màng nó quát:

- Đứa nào gọi bà, giám phá giấc ngủ của bà?

Tiếng cười rúc rích khe khẽ trong lớp vang lên.

- Đứa này đây!

Giọng nói nghe quen quen, ý thức quay về, bộ não hoạt động hết cỡ, hình như nó đang ở lớp chứ không phải ở nhà...

Hu hu tiêu đời rồi...

Ngước mặt lên trên, nhìn khuôn mặt bà cô hầm hè với nó như bạch cốt tinh nhìn đường tăng, nó nhe răng cười:

- Cô, cô xuống đây làm gì thế?

Ôi chúa, mặt bạch cốt tinh đã hóa Phán quan, à... giống tắc kè hoa hơn, thay đổi màu liên tục.

Tiêu rồi tiêu rồi, tắc kè giờ hóa núi lửa, nham thạch chảy phè phè, và phun ào ào...

Bà cô tím mặt, nhìn nó đánh mặt lại: "EM CÚT RA NGOÀI CHO TÔI."

Tưởng đâu nó sẽ cầu xin năn nỉ cô giáo, ai ngờ mặt nó vui như tôn ngộ không nhận sư phụ, gật đầu dơ tay lên chào cô theo kiểu quân đội rồi biến ra khỏi lớp.

- Yes madam.

Trước khi đi không quên nháy mắt với cô rất tình tứ.

- Em... em...

\*\*\*

Đứng trên sân thượng bỏ tay vào túi quần, tầm mắt nhìn về phía xa xa, hai chàng trai có khuôn mặt gần giống nhau nhưng một người có nét đẹp cuốn hút riêng của mình. Im lặng một hồi lâu không ai nói với nhau câu nào cũng không thất có động tĩnh gì.

Đứng một hồi khá lâu Nam Phong cũng mở miệng:

- Anh Vũ Phong, anh thích Thiên Châu đúng không?

Nghe câu hỏi của Vũ Phong hần hơi sững sờ:

- Cậu có ý gì?

- Em chỉ muốn biết rằng anh có thật sự thích Thiên Châu không thôi!

Hần lơ đãng không nói gì, câu hỏi của Nam Phong làm hắn tự hỏi mình có thích Thiên Châu không? Hắn cũng chưa xác định được, hắn chỉ biết hắn không ghét Thiên Châu chọc giận hắn hay bám theo hắn như mấy cô gái khác. Vậy như thế là thích sao? Nhưng hắn gặp nó chưa lâu, chưa gần một tháng.

- Nếu có thì sao, không thì sao?

- Oh, nếu anh không thích Thiên Châu thì mong anh tránh xa cô ấy một chút, bởi vì em thích Thiên Châu, còn nếu anh cũng thích cô ấy thì anh em mình cạnh tranh công bằng, ai theo đuổi được Thiên Châu, có được trái tim cô ấy thì là người chiến thắng.

Nam Phong nhìn Vũ Phong nói, hay cách khác là cậu đang tuyên chiến, nói chuyện với nhau như hai người đàn ông thực thụ giành lấy người mình yêu.

Đúng vậy! Thiên Châu bây giờ chưa yêu ai thì cậu chắc chắn mình có cơ hội. Cậu sẽ theo đuổi Thiên Châu...

° ° Lời của tác giả: Sorry cả nhà, mấy hôm nay Sandy bị một nê viết chương không được dài, có gì cả nhà thông cảm nhé :)))

## 27. Chương 27: Thư Kiều Chiến

Đi học trên hành lang lững thững một mình, mặt cúi gằm xuống đất, nó đang suy nghĩ chiều nay nên bảo hấn đi đâu chơi bù đắp tình cảm để mau lấy lại sợi dây chuyền. Hai tháng... híc làm sao trong vòng hai tháng mà hấn lại yêu nó đây, ai chứ tảng đá lạnh kia thì hơi khó.

Nản thật!

Hay là chiều nay nó làm một việc gì thật hoành tráng, khiến cho hấn thật bất ngờ. Biết đâu Vũ Phong vui vẻ sẽ trả lại dây chuyền cho nó.

Không chần chừ nó liền lấy cái điện thoại iphone 6 đời mới ra nhắn tin cho hấn.

“Chiều nay hẹn anh ở chỗ cũ” => Send

- Á...

- A... xin lỗi, xin lỗi cậu không sao chứ?

Nó đi không nhìn đường, kết quả va ngay vào một cô bạn đang đi về phía mình làm cô bạn ngã lăn ra đất. Thiên Châu cuống quýt đỡ cô bạn dậy, miệng xin lỗi rồi rít.

Phủi bụi quần áo, cô bạn mỉm cười lắc đầu ý bảo mình không sao.

Có vẻ không yên tâm cho lắm, nó tự trách bản thân bất cẩn. Kiểm tra một lượt xác định cô bạn không sao nó thở phào nhẹ nhõm.

- À... cậu có phải là Thiên Châu không?

Cô bạn nhìn nó e dè hỏi.

- Ủ, đúng rồi! Cậu có chuyện gì sao?

Hơi bất ngờ vì cô bạn biết tên mình nhưng cũng dẹp hết mọi suy nghĩ hỏi lại. Chắc cô bạn có chuyện gì cũng nên.

Rút trong túi ra một mảnh giấy, cô bạn liền mỉm cười nhìn nó nói:

- Có người nhờ tớ đưa cho cậu mảnh giấy này.

- Viết gì thế bạn?

Lắc đầu không biết rồi cô bạn bỏ đi. Nhìn cái bóng xa dần, mở lá thư viết tay ra nhìn kĩ mấy dòng chữ kia nó nhếch môi cười đều, hừ... cô đã có lòng tôi đây xin cấp rượu thật để cho bữa tiệc thêm vui. (T/g: Ặc... đi nhận à Thiên Châu? . T. Châu: \*cười đều\* hay hơn cả nhận nữa!)

Ra chơi đúng 15h nó rời khỏi bàn đi ra sau trường.

- Thiên Châu, bọn mình xuống canteen đi?

Nam Phong thu dọn sách vở trên bàn, dọn vào ngăn tủ rồi nhìn nó nói.

Áy náy nhìn Nam Phong xin lỗi, hiện tại nó đang có cuộc hẹn với đám người kia, không thể đi cùng cậu ấy được. Với lại nó không muốn liên lụy đến Nam Phong.

- Xin lỗi cậu, ngày mai tớ mời cậu ăn nhé, bây giờ tớ có hẹn với bạn ra sau trường rồi.

Thấy ánh mắt nó áy náy cậu cũng thôi, nhưng cậu vẫn đưa ra đề nghị:

- Hay tớ đi với cậu nhé?

- Ách... cái này không được! Thôi nhé tớ đi đây.

Không kịp để Nam Phong ú ớ câu nào nó đã chạy ra khỏi bàn biến mất dạng.

\*\*\*

Ồ, gì thế này?

Mafia tụ họp à, sao đông vậy?

- Chắc chắc... Cô phô trương thế lực à?

Nhìn đám người phía trước nó chặc miệng cảm thán. Cô ta chắc đưa đàn em đi phô trương thế lực.

Trước mặt nó là một đội quân trai gái có hết, tay cầm vũ khí... nhìn nó với ánh mắt thách thức, khinh bỉ, ghen ghét. Nó nhớ là mình không có gây thù kết oán với mấy người này nha.

Mà cũng không đúng, lần trước nó đánh Trâm Nhi nên cô ta ghi hận, nhưng cô ta là người gây sự với nó trước mà... nên giờ cô ta kêu đàn em ra đây mà.

Đúng là kẻ thù dai!

- Mày cũng đúng hẹn phết còn giám đi một mình nữa chứ.

Trâm Nhi ngồi xuống cái ghế đàn em đưa cho ngồi xuống chân bắt chéo để lộ đôi chân thon dài, tay vân vê mấy sợi tóc uốn xoắn màu đỏ, nhìn nó Trâm Nhi nở nụ cười khinh khỉnh, tưởng là gọi nó ra đây mất công lắm... ai ngờ nó ra đây nộp mạng nhanh dữ.

- Ha ha con ranh, mày cũng gớm lắm, giám ra đây một mình à?

- Tôi cũng chỉ ra đây theo đúng lời hẹn thôi, đâu như mấy người kéo cả bầy chuột cống đến đây chơi trội.

Mặt Trâm Nhi biến sắc, mắt trợn ngược lên nhìn nó. Hừ... giám đấu với nó không dễ đâu!

Mấy tên đàn em thấy cô ta như vậy thì tay chân bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, nhìn nó với ánh mắt căm thù.

- Chị hai, xử nó luôn đi?

- Bọn bay, cho con nhỏ thổi tha đó một bài học khi động vào Trâm Nhi này.

Nghiến răng ken két, nghiêng đầu cô ta ra lệnh.

Bọn đàn em một tên, hai tên,... bắt đầu xông lên đánh nó. Từng cây gậy dài cả mét, côn, dao nhọn không ngần ngại cứ lia vào nó.

May mà nó học võ nên tránh thoát một cách điệu nghệ, nó giáng từng đòn âm hiểm vào từng tên to con. Khi một tên cầm cây dao nhọn lén đâm phía sau nó thì bị nó phát hiện, quay chân đạt một phát cây dao găm ngay vào chân tên kia làm hắn la hét thảm thiết. Lại một đòn xoay người 180° giáng vào đầu mấy tên vây quanh, nhếch môi nở nụ cười mê hoặc làm mấy tên chao đảo, nó vung nắm đấm cho chúng chảy cả máu mũi.

"Mê gái là chết nha cưng!" Nó cười thâm trong lòng, nhưng nhờ mấy tên mê gái này mà nó sử dụng chiêu mĩ nhân kế thành công.

Khoanh tay đứng nhìn bọn đàn em vừa lên bị nó hạ gục gần hết, Trâm Nhi tức anh ách trong lòng, nghiến răng nghiến lợi trách bọn kia vô dụng, một con oắt con mà cũng xử lí không xong chuyện, bị nó đánh cho lẫn lộn bò trườn.

Quay đầu ra phía sau, gạt đầu cho tất cả đàn em xông lên, chỉ chừa lại 2 con bé ăn mặc hở hang, lòe loẹt phía sau.

Bọn chúng đồng loạt xông ra hơn 20 tên nữa, lúc đầu nó còn chiến hăng say, đánh tên này sang tên kia, hạ gục mấy tên theo nó là tép riu...

Trong này đối thủ có thể xem là đáng gờm có hai tên to cao vạm vỡ. Một tên da ngăm đen, mặt có vết sẹo dài từ đuôi mắt rạch xuống cằm, nhìn cũng biết là tên này rất máu mặt trong giới giang hồ. Tên còn lại thì không đáng sợ như tên mặt sẹo kia, nhưng hấn ta ra đòn cực chuẩn, nhanh và chính xác...

Sức nó yếu dần, mồ hôi ra ướt đầm cả áo đồng phục, may là vừa học xong giờ thể dục nên không mặc váy không thì nó tiêu đời.

Nhân lúc nó không chú ý, tên đàn mặt sẹo đánh một phát vào chân nó đau điếng, cả người nó bây giờ toàn vết tích đánh nhau.

Gục xuống bãi cỏ nó vươn người dậy đánh tiếp thì thấy một tấm khăn bịt lên mũi mình, đầu nó choáng váng, mí mắt trĩu dần. Trước khi mất ý thức hoàn toàn nó còn nghe được giọng cười đắc ý của Trâm Nhi.

- Ha ha con ranh, mày đánh cũng cừ lắm, bọn đàn em của tao bị mày đánh cũng không ít. Nhưng mày đã đắc tội với Trâm Nhi tao thì xem như mày gặp xui.

- Chị hai, con nhỏ này giờ làm sao?

Tên đàn em nhìn Trâm Nhi hỏi.

- Hừ, cứ cho nó ở căn nhà hoang ngoại thành phía Tây đi.

- Dạ..Nói rồi bọn chúng khiêng nó dậy đưa đi.

## 28. Chương 28: Bắt Cóc (p1)

Toàn thân đau ê ẩm, mở mắt ra nó thấy mình đang ở trong một căn nhà hoang, tay bị trói, người có mấy vết xước do trận đánh nhau để lại. Nó vận động đầu óc, cố nhớ lại là mình đang ở đâu, hay nơi này là nơi nào? Nhưng hoàn toàn xa lạ, nó không hề biết cái nơi rách nát tồi tàn này là ở đâu.

Thiên Châu chỉ nhớ là mình được mấy con nhỏ cho gọi đến, sau đó chúng đồng hội đồng mưu, còn chơi đùa chụp thuốc mê, nó mất ý thức hoàn toàn. Khi tỉnh lại thì đang ở trong căn nhà này.

A shi... cô ta đúng là chơi đùa! Không bắt được nó thì dở trò bỉ ổi, cứ đợi xem Thiên Châu này mà ra khỏi đây thì cô có hối cũng không kịp đâu.

Nó ngó nhìn xung quanh, thầmmắng lần thứ n đây là nơi quỷ quái nào? Sao nhìn ẩm mốc, mạng nhện vẩy đầy, còn có mấy con côn trùng đáng kinh tởm kia nữa chứ. Bắt nó ít nhất cũng cho mấy chỗ thoáng đãng tý chút, ở đây vài ngày chắc chết vì ngạt thở với mấy cái mớ này mất.

Kết...

Tiếng đẩy cửa vang lên, mấy tia nắng heo hắt của buổi chiều tà còn sót lại rọi vào phòng. Một tên đàn ông to con, theo sau là mấy tên nữa bước vào, vẻ mặt bặm trợn chúng lên tiếng:

- Chà chà... cô em tỉnh sớm ghê, bọn anh đang định vào gọi cô em dậy mà cô em đã tỉnh bọn anh đỡ tốn công, tốn nước.

Mấy tên phía sau nghe tên cầm đầu nói châm chọc nó thì phá lên cười, những tràng cười kinh tởm, nó nghe mà buồn nôn.

Ánh mắt sắc lẹm, giọng lạnh đi mấy phần, nó nhìn tên cầm đầu nói:

- Đây là ở đâu? Còn Trâm Nhi nữa? Tôi muốn gặp cô ta.

- Ha ha cô em có vẻ gan lì đấy, nhưng đáng tiếc đụng vô người không nên đụng.

Tên cầm đầu cầm lấy cái cằm nó bóp chặt, làm cho chiếc cằm trắng nõn xinh đẹp có thêm mấy hằn đỏ ửng. Quay đầu thoát khỏi bàn tay bẩn thỉu của tên kia, nó đánh giọng, ánh mắt khinh bỉ hướng mấy tên kia hay đúng hơn là giành cho Trâm Nhi.

- Tôi không nghĩ vậy, hãy nhấn với Trâm Nhi tôi mà ra được đây coi như cô ta chết chắc. Còn mấy người đến lúc đó hãy lo ngồi an nhàn mà bóc lịch đếm ngày đi.

“Bóp”

Một cái tát như trời trồng không thương tiếc rơi lên khuôn mặt xinh đẹp của nó, khóe môi còn rịn ra mấy giọt máu, khuôn mặt hiện rõ 5 hằn dấu tay. Cái tát vô cùng thô bạo, mặc dù rất đau, choáng váng một lúc nhưng nó không kêu lên một tiếng, dù có chết nó cũng không cho phép mình yếu đuối trước bọn không bằng rác rưởi này.

Hắn ta bóp cằm nó chặt hơn, miệng rít lên:

- Ranh con thối tha, mày muốn chết à?

- Con ranh nhãi nhép miệng còn hôi sữa, mày ăn nói hỗn láo vậy à? Đại ca, tốn công với con nhãi này làm gì cho tốn sức, cứ theo luật cũ mà xử nó là xong.

Tên đàn em đứng phía sau nghe nó mạnh miệng ăn nói hỗn láo thì tức điên, mặt tức tối chửi nó sau nhìn đại ca nói.

“Bóp”

- Không phải chuyện của mày, tao tự có cách, nếu mày giỏi vậy thì tao cho mày làm đại ca.

Quay đầu nhìn tên vừa thốt mấy lời kia ra khỏi miệng, đứng dậy tên đại ca tát một phát thật mạnh vào tên đàn em, mắt nổi lên tia hằn học, đánh giọng lại hắn ta quát lớn.

- Em xin lỗi đại ca, em sai rồi.

Trái với thái độ đối với nó, tên đàn em lại tỏ vẻ chim sẻ trước miệng mèo, hắn ta khúm núm, vẻ mặt sợ hãi trước đại ca mình. Nhưng không quên lia cặp mắt hí sắc lẹm đầy thù hận về phía nó.

- Ha ha thật khôi hài, đây là rạp xiếc à?

Nhìn thấy hành động của bọn bắt cóc nó không khỏi khinh bỉ cười một tiếng, chúng đang nghĩ diễn kịch cho nó xem à? Bản cô nương đây không rãnh.

- Mày nên bớt lời đi thì tốt hơn, bọn anh đây mà tức giận người thiệt thòi là ai thì cô em tự biết!

- Hừ...

- Bọn bay chăm sóc em nó cho tốt, nếu nó có chuyện gì tao lấy mạng chúng bay thay cho nó, biết chưa? Nó là món đồ của chị hai, liệu mà giữ cho tốt. Nếu không... tội bay hiểu chứ?

Tên đại ca chỉ tay vào bọn đàn em lớn giọng nói, xong rồi quay đầu đi ra ngoài, cánh cửa bị hắn đóng lại một cách thô bạo tạo ra một tiếng động lớn làm cánh cửa mỗi một suýt văng ra khỏi bản lề.

Đồ khốn, giám nói nó là món đồ à? Cứ chờ xem ra được đây tao xử tội bay thế nào!

- Vâng, đại ca yên tâm.

- Con ranh, mày mà dở trò gì bọn tao mà biết được là mày chết chắc.

Rồi nói gót tên đại ca, bọn đàn em đi ra ngoài khóa cửa lại, nó chỉ nghe sơ sơ là hai tên phân công đi đâu đó còn hai tên khác ở lại canh phòng.

Nó thầm nghĩ mấy tên này đầu óc có vấn đề, người nó thì bị trói chặt, tay chân không nhúc nhích được nói chỉ chạy trốn, rõ là mấy tên ngu ngốc hết chỗ nói.

\*\*\*

Nam Phong ngồi trong lớp mà lòng như lửa đốt, luôn dự cảm một điều không may xảy ra với Thiên Châu. Lúc này nó nói với cậu là đi ra sau trường một tý rồi về, dù cậu nói đi cùng nhưng nó không đồng ý, bảo ra liền về liền mà cả tiết học trôi qua gần hết mà nó chưa thấy về.

Tiếng chuông báo kết thúc buổi học vừa vang lên cậu liền chạy ra au trường, nhưng không thấy ai hết.

Chắc chắn là nó đã xảy ra chuyện gì đó rồi, nhìn xung quanh thì biết ở đây vừa xảy ra xô xát, hiện trường còn nguyên mấy cái gậy gộc bị gãy...

Không chần chừ mất thời gian, Nam Phong đi tìm bọn hấn giúp đỡ.

\*\*\*

Bước vào căn phòng sang trọng, người đàn ông mặc áo đen cúi gập người 90° trước một cô gái, cô ta không ai khác chính là Trâm Nhi, người đã cho hẹn nó ra và bắt cóc nó... (Tác giả sẽ giải thích một chút xiu: Trâm Nhi chính là con nhỏ đánh nó ở bãi biển bên biệt thự nhà hấn, nhưng không thành, nay trở về trường tiếp tục bày miu hại nó.)

- Chị hai.

- Con nhỏ đó thế nào rồi?

- Nó đã tỉnh và muốn gặp chị hai.

“Hừ, Thiên Châu, bây giờ tao sẽ cho mày sống không bằng chết. Trả mỗi hận mày giám đánh tao trước mọi người, trước mặt hoàng tử... Mày còn giám đi bên hoàng tử của tao, anh ấy là của tao, tao không cho phép con oắt con như mày cướp mất!” (T/g: Con này điên vì tình, còn tự nhận Vũ Phong là của mình nữa chứ!)

## 29. Chương 29: Bắt Cóc (p2)

Nhận được tin nhắn của nó, bắt giắc hấn mỉm cười. Thiên Châu rất hay nhắn tin cho hấn nhưng hấn lại rất ít khi trả lời lại, nếu có trả lời cũng chỉ là những từ ngắn gọn không thể ngắn gọn hơn, như “Ừ” “Hừm” “Không!”. Thế mà nó vẫn gửi tin nhắn mỗi ngày đều đặn, dù không có hồi đáp. Nhưng dù không trả lời lại tin nhắn của nó không có nghĩa là Vũ Phong không đọc, và nó cũng không biết hấn đã lưu lại từng tin của nó vào danh mục tin quan trọng.

Hấn ngồi bên gốc cây thần thờ suy nghĩ về tình cảm của mình giành cho nó, hấn chưa lí giải được...

Khi nghe Nam Phong tuyên bố tình cảm của mình với Thiên Châu, hấn rất khó chịu, ghét cái cảm giác tim mình như ai cào xé vậy, rất khó chịu hay đúng hơn là rất tức giận. (Ghen đúng hơn anh ạ!)

Hấn ghét mọi đứa con trai nhòm ngó đến Thiên Châu, ghét một ngày nó đứng bên cạnh người con trai khác cười nói vui vẻ, ghét một ngày người nó nhắn tin, đi chơi,... là một người khác không phải hấn.

Không phải Thiên Châu đang theo đuổi hấn sao? Nó nói sẽ không bỏ cuộc, vậy liệu nó có tình cảm với Nam Phong không? Dù có biết mình có yêu nó hay không nhưng hấn sẽ không để bất kì ai thương tổn nó, tiếp cận nó... yêu thích nó, kể cả Nam Phong \_ em họ hấn.

Chiều nay nó hẹn hấn ở cổng trường chờ nó. Không biết nhỏ rắc rối lại dẫn hấn đi đâu? Đừng nói là dẫn đến mấy chỗ trẻ con đó?

Nhắm mắt đeo tai nghe bản nhạc không lời nào đó, mỉm cười nhẹ hấn đặt tay lên tim mình “Chắc là hấn bắt đầu có cảm giác với cô bé Thiên Châu rắc rối!”.

Chập chờn chuẩn bị vào giấc ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Là Nam Phong, sao cậu ta lại gọi cho hấn?

Nhíu đôi mày cương nghị, lướt trên màn hình hấn lạnh lùng nghe máy. Đầu dây bên kia giọng nói hốt hoảng của Nam Phong vang lên, cậu ta nói gì? Thiên Châu mất tích?

Không đợi đầu dây bên kia nói gì hấn cúp máy luôn, mặc bên kia alo hoài.

Hấn bấm số điện thoại nó gọi nhưng không có ai trả lời. Chạy vào lớp nó, không thấy! Sân thượng, không có luôn! Tìm khắp trường nhưng không thấy bóng dáng nó đâu.

Còn một nơi hấn chưa tìm, đó là khu vực sau trường.

Ra đến nơi, mặt hấn biến sắc, nơi đây chẳng khác gì xã hội đen thanh toán nhau cả. Khung cảnh hỗn độn, cỏ tốt mọc xung quanh thì dập nát, còn có gậy gộc, côn, vài con dao...

Nó xảy ra chuyện gì?

Đang trở lại tìm những người kia thì hấn nhận được chiếc điện thoại của nó. Nhập vào máy, vào bản đồ tìm thử nó có gần định vị không. Máy nó khóa mặt khóa, lấy điện thoại mình ra hấn thao tác mấy phần mềm bẻ khóa, tay bấm liên tục vào điện thoại. 5 phút sau... điện thoại đã bẻ khóa, hiện lên chữ “OK” nhấp vào là sử dụng được.

Vào bản đồ, thấy có một chấm đỏ nhấp nháy trong bản đồ, không chần chừ hấn liền gọi điện cho người điều tra, sau khi đã biết nó bị bắt ở đâu hấn gọi thông báo cho mấy người kia (anh nó và Nam Phong). Còn mình thì lái xe đến khu ngoại thành phía Tây tìm nó, lòng hấn giờ như lửa đốt.

Phóng xe như bay trên đường khiến người ta xanh mặt, vượt cả đèn đỏ, cảnh sát hú còi đuổi theo đằng sau nhưng hấn không có dấu hiệu dừng ngược lại còn tăng tốc độ vượt qua cảnh sát giao thông. Bây giờ hấn không còn nghĩ gì nữa, chỉ sợ không may nó xảy ra chuyện thì... hấn không giám nghĩ nữa!

Xe chạy một mạch liền 3h không ngừng nghỉ Vũ Phong cũng đến ngoại thành phía Tây. Trong khoảng thời gian hấn chạy xe đến đây mọi người cũng đuổi theo phía sau, còn người của hấn đã điều tra ra người bắt nó và xác định chỗ nó bị bắt cóc.

Chuẩn bị vào đến nơi xe tự nhiên hết xăng.

- Khốn kiếp!

Đập tay vào vô lăng hấn chửi thề một câu. Thật xui xẻo! Hổng xe lúc nào không hổng lại hổng vào lúc này cơ chứ?

Ra khỏi xe theo định vị ở máy điện thoại và dữ liệu người điều tra hấn đi men theo con đường mòn tìm kiếm Thiên Châu.

Không biết bây giờ Thiên Châu như thế nào rồi? Nếu nó xảy ra chuyện gì không hay, dù có san bằng cả bang “Queen” hấn cũng làm.

\*\*\*

Đứng trước căn nhà hai tầng, từ xa hấn nhìn thấy hai tên đang canh ngoài cửa. Men theo bụi rậm hấn đi sát đến cầu thang đi lên đó.

“Bộp”

Vũ Phong đứng phía sau một tên, đập vào phía sau gáy làm tên kia bất tỉnh. Tên còn lại phát giác nhanh chóng bấm vào bộ đàm báo gấp.

Rầm...

Xử lý xong hai tên canh cửa, đập cánh cửa đã gần hỏng ra.

- Vũ Phong???

Nó ngớ người, sao hấn lại ở đây? Nó bị bắt đến đây đâu có ai biết?

- Cô không sao chứ?

- Tôi không sao! Mà sao anh biết tôi ở đây?

Chạy lại phía nó bị trói, bộ đồng phục thể thao trên người lấm lem, mặt mũi toàn vết thương hấn thấy tim mình thất lại. Bọn khốn đó giám đối với nó như vậy, Vũ Phong này sẽ trả cho chúng gấp trăm lần.

- Mau ra khỏi đây đã, có gì nói sau.

- Ừm.

Dù muốn hỏi nhiều thứ nhưng nó vẫn nghe theo lời hắn. Trước tiên là phải thoát khỏi chỗ này, ở đây không an toàn... bọn khốn kiếp kia mà đến thì gay go.

- Á, cái chân tôi.

Vừa đứng dậy nó ngồi phịch xuống đất, mặt nhăn nhó lăm lăm tẩm mấy giọt mồ hôi kêu lên một tiếng. Chắc là tên mặt sẹo đánh vào chân nó gãy rồi.

- Cô bị sao vậy?

Vũ Phong hốt hoảng ngồi xuống bên cạnh nó hỏi. Luống cuống tay chân hắn nhìn xuống kiểm tra cái chân nó kêu đau.

- A... anh nhẹ tay chút.

- Ai đã làm cô bị thương?

Ánh mắt lạnh lùng hiện lên tia giận giữ, đôi mày nhíu lại. Thiên Châu thấy vậy cầm tay hắn lắc đầu, việc cần giải quyết trước tiên là ra khỏi đây.

- Anh hãy công tôi ra khỏi đây trước đi.

- Ha ha được lắm! Chỗ này không phải muốn đi là đi, muốn đến là đến!

Đang chuẩn bị đi thì từ ngoài cửa tên đại ca cười ha hả ướm vào cùng một đám đàn em. Lúc tên còn lại trước khi bị hắn đánh bất tỉnh nhân sự đã kịp báo cho tên đại ca biết.

- Thì ra là bọn mày à?

Vũ Phong nhìn tên đại ca nhếch môi cười lạnh, giọng nói đã lạnh nay lạnh hơn.

- Vũ Phong, không ngờ mày lại ở đây. Hôm nay nợ cũ lẫn nợ mới tao quyết trả cho mày một phen.

- Các người muốn làm gì?

- Làm gì xuống hỏi Diêm Vương! Anh em giết chết tên khốn Vũ Phong trả thù cho lão đại, bắt lấy con nhỏ kia giao cho đại tỹ.

Tên đại ca cười âm hiểm, giọng nói thập phần căm thù hướng Vũ Phong.

Hắn ta cầm hận Vũ Phong đến tận xương tủy, nếu một năm trước Vũ Phong không cùng nhóm 3 người kia truy đuổi thì anh trai hắn ta đã không chết thê thảm.

Một năm trước, Đầu Sói (anh trai tên đại ca) buôn bán ma túy bị công an truy nã, hắn lẩn tránh khắp nơi nhưng không ngờ bị nhóm Vũ Phong phát hiện báo cho cơ quan điều tra. Trong lúc đuổi theo gần vách núi, tên Đầu Sói bắt được Vũ Phong, hắn uy hiếp nếu không để hắn đi thì Vũ Phong sẽ chết.

Ai ngờ cơn nghiện hắn ta lên đột ngột, chân tay rã rời... Vì đứng sát vách núi nên bị rơi xuống, mặc dù Vũ Phong kéo lại nhưng hắn ta lên cơn nghiện dẫy dựa quá nên đỡ không được.

### 30. Chương 30: Nguy Hiểm

Tên đại ca vừa dứt lời, bọn đàn em liền xông lên, chúng gùn gè như lũ sói hoang nhìn con mồi tươi ngon, mặt sát khí đằng đằng, tay chúng cầm vũ khí. - Cô ngồi yên ở đây. Đặt nó xuống một bên Vũ Phong bắt đầu tiếp từng đòn của bọn chúng.- Cẩn thận.Nó nắm tay lo lắt hắn nói, thật vô dụng khi chân bị đau lúc này.- Ừ.Hắn gạt đầu nhìn nó, sau đó quay nhìn lũ người kia đang tiến lại bên mình. Từng đòn phản công nhanh - chuẩn của hắn xuất ra quật ngã từng người, từng tên đàn em mặt mày nhăn nhó vì đau đón ngã

xuống dưới chân hắn...- Vũ Phong, mày được lắm...Thấy đàn em mình bị hắn đánh gục gần hết tên đại ca mặt nổi gân xanh, mắt sòng sọc những tơ máu thật đáng sợ, bàn tay siết lại, răng nghiến ken két. Hắn ta vẩy tay, một top đàn em phía sau tiếp tục xông lên... hắn không tin một người mà đủ sức đánh bại tất cả những tên đàn em được huấn luyện kỹ lưỡng của hắn. Hắn ta chỉ muốn xử chết Vũ Phong vì đã khiến hắn mất đi người thân cuối cùng. Hắn phải trả thù, trả thù cho anh trai hắn. Một tên đàn em nhân lúc hắn đang đánh mấy tên kia liền đưa một con dao từ phía sau nó tiến tới.- Thiên Châu, cẩn thận..."Phập" Nó không kịp phản ứng gì, chỉ thấy mình được hắn ôm lấy ngã về phía trước. Mở mắt ra...Máu... Máu màu xinh đẹp như cánh hồng đỏ tươi từ ngực hắn chảy ra...Chiếc áo đồng phục chưa kịp thay khi đi tìm nó nay ướt đẫm một màu đỏ chết chóc...Gió đêm lạnh lẽo bua vây lấy con người nhỏ bé, ôm lấy hắn nó khóc lớn, giọng nói sợ hãi:- Vũ Phong, anh mau tỉnh lại đi... tôi xin anh đó... hu hu...- Đờ ngốc,... đừng khóc... tôi... không... sao... Ngón tay động đậy, cổ mở đôi mắt nặng trĩu ra, cầm lấy tay nó hắn yếu ớt nở nụ cười. Thấy nó không sao là hắn yên tâm rồi, nhưng sao hắn rất buồn ngủ, chắc là lâu không được ngủ rồi... Hắn thấy ai đó đang vẩy tay hắn, lôi kéo hắn vào một màn trắng xóa thôi thúc hắn nhắm đôi mắt màu hổ phách lại.- Tôi.. buồn ngủ... cô... im... lặng... chút ... nhé?- Không, tôi không cho phép anh ngủ, anh mau mở mắt ra nhìn tôi đi, mau lên.... Thiên Châu cố đập vào tay hắn, không cho phép hắn ngủ. Nó sợ khi hắn ngủ đi rồi sẽ không dậy nữa! Tiếng hú còi xe cảnh sát vang vọng bên ngoài, anh của nó cùng mấy người kia đã đến, nhưng... liệu có muộn không? Nó không nghe! Không biết gì nữa! Người nó run rẩy như chiếc lá leo lắt bên vách núi giữa mùa gió lớn cổ bám víu lấy vách đá.

Thần thờ ngồi phịch xuống hành lang bệnh viện lạnh lẽo gần phòng cấp cứu, người vô hồn, mặt lấm lem vết bẩn cộng nước mắt, áo quần tay chân toàn loang lổ màu máu chưa khô, đầu tóc rối bù. Nó bây giờ thật khác xa một Thiên Châu hoạt bát vui vẻ, đầy sức sống...- Thiên Châu. Ngược khuôn mặt thần thờ lên, là anh hai nó. - Anh hai... Vũ Phong... anh... ấy... Ôm nó vào lòng, Thiên Bảo vuốt sau lưng nó đang nấc lên từng hồi, người nó run run... Anh biết nó đang sợ hãi điều gì. Vũ Phong vì cứu nó nên mới bị đâm, bọn đó đã bị cảnh sát bắt ngay sau khi Vũ Phong được đưa đi cấp cứu.- Cậu ấy sẽ không sao, em đừng sợ.- Hu hu anh hai, là em hại anh ấy... em hại Vũ Phong... híc... Đáng lý người nằm trong kia giờ này là nó chứ không phải Vũ Phong. Bây giờ hắn đang mong manh giữa sự sống và cái chết, tử thần luôn cặp kè bên hắn để mang hắn đi bất cứ lúc nào... 10 phút...30 phút...1 tiếng...2 tiếng... trôi qua đối với những con người ngoài phòng cấp cứu như trôi qua cả hai thế kỷ. Ai ai cũng chấp tay cầu nguyện cho hắn bình an vô sự. Thời gian thật đáng ghét, chúng nhón nhích từng tí để con người ta chờ đợi, thấp thỏm lo âu...Cạch! Phòng phẫu thuật sáng lên, người đàn ông đeo khẩu trang mặc đồ phẫu thuật bước ra ngoài. Mọi người đều đứng dậy chạy vây quanh bác sĩ.- Bác sĩ, Vũ Phong sao rồi? Tháo khẩu trang xuống ông nhìn mọi người lắc đầu, cái thở dài bất lực của ông như nhấn chìm cả thế giới. Tuấn Kiệt, Thiên Bảo, Thiên Nam dựa vào tường mặt ảo não. Thiên Châu nghe xong, nó không giám tin vào tai mình, giường như nó đang đứng giữa đại dương mênh mông sóng vỗ... Vũ Phong... anh... ấy...- Bác sĩ, tất cả những gì ông nói không phải sự thật, đúng không? Ông đang nói dối tôi đúng không? Vũ Phong anh ấy không sao... ông nói đi...Không! Không thể nào... Nó chạy lại dúi chặt lấy hai tay bác sĩ lay mạnh, mặc cái chân nó đang đau, mặt nó đánh lại, tất cả những gì nó nghe chỉ là giả dối, giả dối... họ chỉ đang lừa nó thôi!- Thiên Châu, em bình tĩnh lại đi. Mau thả bác sĩ ra. Thiên Nam là người bình tĩnh nhất, anh cầm tay nó gỡ ra, vừa an ủi, khuyên nhủ nhưng vô ích, nó không nghe ai nói gì. Nó chỉ nhìn thẳng vào mặt bác sĩ chờ đợi câu hỏi nó mong muốn.- Tôi...Vị bác sĩ ập úng, ông đang muốn nói gì đó thì thấy chiếc áo đang bị nó siết chặt lỏng dần, không còn tiếng nó dồn dập hỏi nữa. Hóa ra nó bị sock quá nên ngất.

Bên kia Vũ Phong đang đứng tựa vào gốc cây nhắm mắt ngủ, nó vui vẻ gọi tên hắn, rón rén bước lại hù hắn. Khi đến gần nó thấy áo hắn chỉ một màu đỏ, nó kinh hãi gọi tên Vũ Phong nhưng sao hắn không trả lời? Mắt hắn nhắm nghiền, nó gọi thế nào cũng không dậy. Máu. Thiên Châu thấy mình đang lạc lõng giữa không gian đầy màu máu. Và Vũ Phong đang nằm trong vũng máu đó.- Vũ Phong...Nó hét lên một tiếng, mơ màng mở mắt ra, một màu trắng xóa đập vào mắt nó, mùi thuốc khử trùng khó chịu xộc vào mũi. Đây là đâu? Vũ Phong, anh ấy đâu? Anh ấy bây giờ như thế nào? Cổ ngồi dậy, giật phăng mấy cái dây chuyền nặng trĩu trên tay, dù đau đến tứa máu... nó chẳng quan tâm... Sao thế này? Chân nó không nhấc lên nổi. Lốp thạch cao trắng ngất đang ôm lấy chân nó. Ai giải thích cho nó đi? Kệ! Nó loay hoay cho cái chân bó thạch cao chết tiệt kia xuống đất, trong chân truyền đến cảm giác nhói nhưng nó cố chịu đựng...Phịch...Nó không thể di chuyển được, giọt nước mắt bất lực rơi trên khuôn mặt xinh đẹp.

Mấy ngày nay tác giả bận nên không đăng truyện nhiều được, mn thông cảm nhé :) Truyện cũng

gần full rồi nên mình sẽ cố gắng, cảm ơn mn người luôn ủng hộ truyện, theo sát từng chương...

~~Thanks all

~~

### 31. Chương 31: Anh Nói Thật Sao?

Vừa đẩy cửa bước vào Thiên Bảo bị cảnh tượng trước mặt làm cho chấn động, liền ngăn người không giám tin vào mắt mình nữa. Nhíu đôi mày lại anh bước đến bên cạnh Thiên Châu. Nhìn nó bây giờ lòng anh đau như cắt, một cô em gái vô tư, vui vẻ, hồn nhiên nay như người mất hồn, ánh mắt u buồn, mặt mày nhem nhuốc khóc đến đỏ cả lên. Miệng không ngừng lầu bầu nói “Đáng ghét, đáng chết” kèm theo việc lấy tay đập liên tục vào chiếc chân bó thạch cao.- Thiên Châu, em làm cái gì vậy? Nghe anh nói, nó ngược đôi mắt đỏ hoe lên liếc nhìn anh trong ít giây ngẩn ngui rồi lại cúi đầu xuống đánh vào chân mình, xem anh như vô hình. Trong đầu nó bây giờ chỉ thấy hình ảnh máu me lấm lem xung quanh chiếc áo trắng của hân, thật đáng sợ... “Vũ Phong, xin lỗi anh. Tất cả là tôi hại anh, nếu không cứu tôi anh sẽ không bị... xin lỗi, xin lỗi...”- Thiên Châu, em mau tỉnh lại đi. Đây đâu phải là em hả? Cầm lấy tay nó thật chặt, cánh tay còn rớm máu do nó giật ống dây chuyền ra. Anh nhìn vào mắt nó giận dữ quát lên. Nó có biết nhìn nó như vậy anh đau lòng lắm không? Cô em gái anh nay hôm qua đâu rồi? Sao hôm nay lại ra nông nỗi này? Một con bé hồn nhiên, tinh nghịch vui vẻ nay lại tự hành hạ bản thân đến bật máu cũng không quan tâm, con người tràn đầy sức sống nay tiêu tụy như con ma đói.- Anh đi đi, em muốn yên tĩnh!- Yên tĩnh? Là như thế này sao? Chỉ vào nó anh nói, trông nó như thế này mà yên tĩnh sao? Nó bây giờ mà đi ra ngoài chắc không ai nhận ra nó nữa! Em thấy Vũ Phong cứu em xong để em thành ra cái dạng này sao? Tự nhìn lại mình đi. Vũ Phong? Đầu nó ơ ơ cả lên, những hình ảnh đáng ghét kia lại hiện lên. Ôm lấy đầu, hai tay bịt tai lại phản kháng lời anh trai mình vừa nói hay chính những cố xóa bỏ mọi suy nghĩ ám ảnh chính mình. Nó lại ngất đi, Thiên Bảo lắc đầu thở dài. Anh đi gọi bác sĩ vào xem lại cho nó.- Em ấy thế nào rồi? Đẩy cửa bước vào Tuấn Kiệt hỏi, trông anh bây giờ cũng không khác Thiên Bảo là mấy. Người thì bơ phờ thiếu ngủ cả đêm, áo quần xộc xệch của hôm qua cũng chưa thay. Nhìn vào thì không ai giám khẳng định đây là hoàng tử hào hoa phong nhã mà mấy cô nàng thầm thương trộm nhớ nữa. Thở dài một cái nào nê, Thiên Bảo lắc đầu nói:- Thiên Châu dường như quá sốc khi chứng kiến cảnh Vũ Phong cứu mình nên thần trí không được tỉnh táo lắm, lúc này tỉnh dậy được một lúc lại ngất đi. Bác sĩ vừa xem lại tình hình cho em ấy xong nên khoảng chiều tối sẽ tỉnh lại. Gật đầu xem như đã hiểu, Tuấn Kiệt nhìn nó một lát rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết anh đang nghĩ gì.- Cậu cùng mọi người về tắm rửa rồi ăn chút gì đi, ở đây có mình được rồi. Ngẫm một lát Thiên Bảo lên tiếng, mọi người tối qua đến giờ chưa chợp mắt, quần áo chưa thay, tối qua đến giờ cũng nhịn đói. Ai cũng đã mệt nhưng vì lo lắng mà quên ăn uống.- Mình ở lại đây với cậu.- Không! Cậu cùng với mọi người về đi, chắc ai cũng mệt rồi. Có gì mình sẽ gọi. Thiên Bảo kiên quyết không cho Tuấn Kiệt ở lại, dù sao ở lại cũng không làm được gì.

\*\*\*\*Chiều tối nó tỉnh lại, nhưng lần này có Thiên Bảo bên cạnh nên tình trạng lúc sáng không diễn ra nữa. Đỡ nó dậy ngồi nửa người, phía sau có gối đỡ, anh trầm giọng hỏi tình hình của nó:- Em thấy thế nào rồi, cảm thấy nhức đầu hay khó chịu ở đâu không? Im. lặng nó lắc đầu.- Vậy em ăn chút gì nhé?- Em không muốn ăn. Thiên Châu khàn giọng trả lời, tâm trí nó bây giờ ăn uống nữa chứ.- Được! Vậy em đợi Vũ Phong tỉnh lại, cậu ấy sẽ nghĩ gì về em, nhìn bộ dạng này thật không thể chấp nhận nổi. Nói rồi anh đứng dậy, chuẩn bị bước đi thì nó nắm chặt lấy tay anh.- Anh vừa nói gì? Anh nói lại đi em nghe? Mím cười, xoa đầu nó anh dịu dàng bảo:- Em gái ngốc, Vũ Phong không sao rồi! Em mau nhìn lại mình đi, nếu cậu ấy tỉnh lại thấy em như vậy cậu ấy sẽ chạy mất. Tách... Giọt nước mắt như pha lê rơi ra trên khuôn mặt xinh đẹp. Vũ Phong không sao rồi! Anh ấy không sao. Nó cứ ngỡ Vũ Phong đã... chết. Nếu hân chết nó biết đối mặt với mọi người sao đây? Vì nó hân mới bị bọn xấu xa kia đâm, tất cả vì hân muốn bảo vệ nó... Nhưng tại sao ông bác sĩ đó lại lắc đầu thở dài? Nhìn Thiên Bảo nó như muốn có một lời giải thích rõ ràng. Hiểu ý nó anh liền nói:- Lúc em vừa ngất đi thì trong phòng cấp cứu một bác sĩ kêu lên Vũ Phong đã có nhịp tim trở lại dù rất yếu, nhưng ý chí cậu ấy kiên cường nên đã vượt qua, đây chính là kì tích! - Anh ấy ở phòng nào? Em muốn đi thăm anh ấy. Chứng thực không phải anh nói dối mình nó mặt mày vui vẻ hân lên, ánh mắt lộ rõ

niềm vui sướng khôn xiết. Nó muốn đi đến gặp hấn ngay bây giờ và ngay lập tức. Không chần chừ giây phút nào, nó bám vào người Thiên Bảo, cố đưa cái chân bó bột kia xuống để đi gặp hấn. Đẩy mạnh nó ngồi xuống giường, đưa cái chân bó bột kia lên, nhìn nó Thiên Bảo nói: - Bây giờ em nằm xuống, anh lấy cháo cho em ăn, sau đó ngủ một giấc, chiều anh đưa em đi thăm cậu ấy.- Nhưng...- Không nhưng nhì gì hết nếu không anh không đưa em đi gặp cậu ấy! Nhất quyết lặc đầu, anh lấy bát cháo vừa mua mở ra cho nó ăn. Nó nhấm nháp được mấy thìa rồi không chịu ăn nữa nhưng bị anh đe dọa không cho gặp hấn liền ngoan ngoãn ăn hết bát cháo. Bác sĩ đến làm lại chuyển nước cho nó, tiêm một ít thuốc an thần nó ngủ thiếp đi đến chiều tối. Vừa dậy nó đã đòi đến gặp Vũ Phong. Thiên Nam Thiên Bảo đành chấp nhận cho nó ngồi xe đẩy đến phòng chăm sóc đặc biệt nơi hấn đang nằm. Bước vào phòng, tất cả mọi người đều tập trung đông đủ, trong đây còn có một người phụ nữ ở tuổi tứ tuần nhưng trông bà còn rất xinh đẹp, mặt không một nếp nhăn cho thấy sự chăm sóc tỉ mỉ, bà đang ngồi bên cạnh hấn đôi mắt đỏ hoe. Bên cạnh bà là một người đàn ông anh tuấn, nhìn hấn có đôi nét rất giống ông, chắc là ba mẹ hấn.

~~~~~  
Sorry all tình iu, mình mấy hôm kia bận nên không đăng được,...

32. Chương 32: Thăm Vũ Phong (phần 1)

Thấy Thiên Bảo cùng Thiên Nam dẫn nó vào, mọi người đều biết điều lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại ba mẹ hấn, không khí trầm lặng có chút khó chịu... Bà Mai Tuyết vẫn ngồi đó nắm lấy tay đứa con trai bà yêu thương nhất, nay nó nằm đây thân là người mẹ mang nặng đẻ đau sinh ra được mỗi đứa con duy nhất này nay lại nằm đây hôn mê một ngày rồi chưa tỉnh, ruột bà đau như cắt.

Bà vốn là phu nhân cao quý, nhan sắc luôn được chăm sóc kĩ càng, nay mới một hôm lại tiều tụy đi rất nhiều, cho thấy cả đêm bà không ngủ. Bà cùng chồng đang đi công tác ở nước ngoài thì quản gia gọi điện đến báo tin con trai bà đang cấp cứu... lúc đó đang có hợp đồng hàng trăm tỉ phải kí bà cùng chồng cũng không màng đến, trực tiếp dùng máy bay tư nhân về ngay trong đêm. Về đây hỏi đầu đuôi ngọn ngành thì bà được biết con trai mình vì cứu một đứa con gái mà bị người đâm suýt nữa là mất mạng.

- Bác trai bác gái...

Thiên Bảo nhìn người phụ nữ tay không rời con trai nhìn một bước, anh do dự một chút rồi cũng lên tiếng.

Người đàn ông trầm mặc kia là ba hấn _ ông Khánh, nghe anh nói vậy thì tầm mắt hẹp dài sắc sảo lướt nhanh qua nhìn anh, vô ý rơi trên người nó trong giây lát. Ông gật đầu thay cho lời nói, rồi lại đặt tay lên vai người phụ nữ bên cạnh đang khóc đến đỏ cả mắt. Bây giờ ông không muốn nói nhiều vì nhìn người phụ nữ ông yêu cả đêm không chớp mắt chỉ biết khóc, đứa con trai của ông nằm đó chưa tỉnh lại. Người đàn ông đúng là có cách thương con của riêng mình, loong giống phụ nữ chỉ biết khóc lóc mà hờn luôn đòi theo, hoju đựng sự đau đớn một mình, ông cũng không ngoại lệ. Những người cả gan hại con ông sẽ không có kết cục tốt đẹp, bọn chúng phải trả giá đắt cho tội lỗi của mình.

- Bà mau về đi, tôi ở đây được rồi.

Vỗ vỗ vai an ủi cũng như là khuyên nhủ bà Mai Tuyết, ông nhìn vợ vậy thực đau lòng. Dù sao Vũ Phong cũng chưa tỉnh mà bà cứ ngồi đây cũng không ích gì, chỉ sợ lúc đó bà lại phải nhập viện vì thiếu sức. Thấy ông Khánh nói vậy Thiên Bảo cũng ra sức khuyên nhủ:

- Bác trai nói đúng, bác gái nên về nghỉ ngơi đi ạ. Lúc nào cậu ấy tỉnh lại con sẽ thông báo cho bác biết.

Tầm mắt bà cuối cùng cũng chịu nhìn chồng rồi nhìn Thiên Bảo. Bà phát hiện trong phòng không chỉ có ba người mà còn có thêm một cô bé nữa, cô bé đang ngồi trên xe lăn chân bó thạch cao...

Thiên Bảo thấy mắt bà Mai Tuyết chăm chú nhìn em. mình thì anh lên tiếng:

- Đây là em cháu, Thiên Châu. Nghe tên nó xong bà Mai Tuyết lại càng nhìn chăm chăm hơn vào nó, trong mắt ngập tràn hận ý nhưng rất nhanh bà lấy lại vẻ mặt bình thản. Trông nó bây giờ bao nhiêu uất ức bà muốn mắng muốn chửi nó, tại sao khiến con trai bà thành ra bộ dạng chết dở sống dở như thế này? Nhưng khi thấy khuôn mặt tiều tụy, viên mắt còn đỏ lại hơi sưng, chân cũng bị gãy thì bà nuốt cục tức vào bụng,

hay là ném ra xa cà Thái Bình Dương. Nó bầu giờ so với con trai bà nằm đây không sai biệt mấy, nhìn cũng biết cô bé đó vì con trai bà mà khóc cạn nước mắt. Mà hiếm khi con trai bà quan tâm một người con gái như vậy. Từ lúc sinh ra đến giờ Vũ Phong chưa từng để ý hay quan tâm, thậm chí chưa từng thấy gần gũi một người con gái nào, nay vì cô bé kia mà không tiếc mạng sống thì cũng là điều đáng vui cũng là nỗi buồn.

Vui vì con bà đã biết quan tâm, gần gũi với con gái, buồn vì bà không muốn đứa con trai duy nhất này dùng cả mạng sống để cứu người. Bởi vì người mẹ nào cũng sẽ trở nên ích kỷ vì con mình, bà cũng vậy, tất cả là vì tấm lòng của người mẹ. Dù bà trách nó nhưng cũng không nổi mắng chửi khi nó cũng không mấy được tốt.

Nó lúc này đến giờ chỉ nhìn hai người đang bên cạnh hẳn, sự áy náy tràn ngập khiến nó không dám lên tiếng, không dám đối diện với ba mẹ hẳn như thế nào. Khi mẹ hẳn nhìn mình chăm chăm, Thiên Châu nghĩ bà Mai Tuyết sẽ nổi giận, mắng chửi nó vì những chuyện nó đã gây ra cho Vũ Phong, nhưng ngoài dự tính của nó mẹ hẳn không nói gì, đáy mắt tức giận cũng thoáng qua trong giây lát liền mất đi, thay vào đó là sự cảm thông, xót xa còn có tia ghen tỵ. Vì ánh mắt đó nó cảm giác sự day dứt áy náy trong mình càng lớn. Nó không hiểu ánh mắt bà muốn biểu đạt gì.

Cúi gầm mặt xuống biểu hiện sự hối lỗi, nó nhỏ giọng:

- Con xin lỗi hai bác, nếu không có con thì anh Phong...

Nói đến đây giọng nó nghẹn ngào, khóe mắt lại ươn ướt nước mắt nóng hổi rồi rơi xuống. Thực lòng nó hối hận vô cùng, tối qua đến giờ nó luôn tự trách móc bản thân, luôn gây rắc rối và xui xẻo cho người khác.

Nếu nó không sinh ra thì mẹ nó đâu chết, ba nó sẽ không vì thế mà gà trống nuôi con cả đời không tái hôn. Dù bên ngoài mặt ba luôn vui vẻ cùng anh em nó nhưng lúc một mình ba sẽ ôm ảnh mẹ mà ngắm nhìn, đôi lúc sẽ cùng mẹ nói chuyện dù chỉ mình ba độc thoại.

Nay Vũ Phong cũng vì cứu nó mà dùng cả tính mạng đổi lấy, dù đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn chưa tỉnh lại, hại mọi người lo lắng, liên lụy đến tất cả.

Ba mẹ hẳn đang bận bịu ở nước ngoài cũng vội về đây, trên đường đưa nó tới Thiên Bảo cũng đã nói qua.

- Không sao! Con đừng tự trách mình dù sao chuyện cũng lỡ rồi.

Bà Mai Tuyết chỉ nhìn nó rồi nhìn Vũ Phong. Còn ông Khánh thì nhìn nó lên tiếng, ông không trách nó vì nó không có lỗi, nếu là ông ông cũng sẽ như con trai mình cứu người, đó là bản năng khi thấy người khác gặp nguy hiểm.

Người đáng trách là những tên xấu xa kia, ông cũng đã cho người chăm sóc chúng những năm tháng còn lại trong nhà đá, xứng với những gì đã làm với con trai ông.

- Thiên Bảo cháu ở đây đi. Lúc nào có tin gì hãy báo chi bác, bây giờ bác đưa bác gái về trước đã.

Sau khi nói với nó xong ông Khánh quay qua Thiên Bảo nói.

Bà Mai Tuyết nghe vậy liền lên tiếng phản đối quyết không về.

Sau một hồi khuyên nhủ của chồng cùng Thiên Bảo bà đành đi về nhưng nói sẽ quay lại sớm.

- Vâng! Hai bác cứ yên tâm, đã có cháu túc trực bên cậu ấy.

33. Chương 33: Thăm Vũ Phong (p2)

Sau khi ba mẹ hẳn đã về nó mới giám ngược mắt lên nhìn về phía giường bệnh.

Vũ Phong vẫn ở đó, chỉ là hẳn đang nằm ngủ... chưa chịu dậy. Xung quanh đầy những thiết bị trợ giúp cần thiết, người nhợt nhạt thiếu sức sống, cánh môi mỏng khô cằn, làn da vì chảy quá nhiều máu mà nhợt nhạt, đôi mắt màu hổ phách cuốn hút nay nhắm nghiền...

Không phải là chàng hoàng tử lạnh lùng trong mắt mấy cô nàng nữa, thay vào đó là Vũ Phong đang yếu ớt chống cự với bóng tối để tỉnh dậy.

Càng nhìn nó càng không kìm nén được bản thân, đau đớn, tự trách, dằn vò... chúng như những chất hỗn hợp để xúc tác tâm hồn nó. Thầm nghĩ đây là hậu quả mà ông trời ban trả cho những trò tình quái của nó trước kia? Vậy tại sao không đổ lên người nó mà lại hại những người xung quanh nó? Như vậy vui lắm sao, còn nó thì đau đớn không tả xiết.

- Anh hai.

- Sao em?

- Anh ra ngoài được không? Em muốn ở đây với anh ấy một lát.

Quay qua nhìn Thiên Bảo giọng nó trầm xuống, nó muốn có một không gian riêng.

Gật đầu hiểu cho suy nghĩ của nó, Thiên Bảo đồng ý ra ngoài, anh biết nó cần thời gian để tiêu hóa hết những chuyện đã xảy ra, từ nhỏ đến giờ nó chưa phải chịu cú sốc nào quá lớn như bây giờ. Hướng chi Vũ Phong đã cứu nó.

Qua đây anh cũng phát hiện ra cô em ương bướng của mình rất có tình cảm với cậu bạn lạnh lùng... mỉm cười một cái, anh bước ra khỏi phòng. Chuyện này anh cũng không giải quyết thay em gái mình được, dù sao đây cũng là chuyện riêng của em mình, anh cũng không thể bên nó mãi để che chở cho nó, em gái anh cần bước ra khỏi vỏ kén của mình ra với thế giới bên ngoài. Trong cái rủi có cái may, chuyện xảy ra lần này xem như là thử thách cho “hai kẻ thiếu chỉ số tình cảm.”

- Tên kiêu căng kia, mau tỉnh dậy mà nhìn anh đi, mặt mũi anh này, tay chân này,... sao xanh xao và ốm nhom vậy? Chẳng giống anh tý nào hết! Nhìn anh mỉm cười lắm, mấy cô thầm thương trộm nhớ và yêu quý anh mà trông thấy bộ dạng này của anh chắc họ chạy vì sợ mất... ha ha anh thấy tôi nói đúng không? Đúng chứ gì? Tôi đã nói thì chỉ có đúng, anh không phải ngại, sao anh không nói gì? ...

Ngồi một bên mép giường, tay nắm lấy bàn tay xanh xao của Vũ Phong nó ngồi độc thoại một mình, ngồi nói những thứ mà nó không dám chắc hẳn có nghe được không. Thế mà nó vẫn hi vọng như mọi lần hẳn dù ít nói nhưng vẫn trả lời nó đôi câu tùy hứng khi hẳn thấy thích.

- À... anh còn chưa đưa sợi dây chuyền tôi quý nhất cho tôi nữa, anh định quýt luôn hả? Hừ, không có của đâu! Mau tỉnh lại mà trả cho tôi... biết chưa?

Cứ thế tôi hỏi... tôi đáp... tôi trả lời... anh im lặng lắng nghe... nằm ngủ...

1 tháng sau

Hôm nay cũng như mọi ngày Thiên Châu sẽ nhắc cái chân thạch cao đến bệnh viện thăm Vũ Phong. Trước khi vào thăm bệnh nó sẽ đến gặp bác sĩ phụ trách chăm sóc Vũ Phong hỏi thăm tình hình sức khỏe hẳn xem tiến triển như thế nào rồi, vì hẳn hôn mê lâu rồi nhưng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Chỉ là câu trả lời của bác sĩ cũng như mọi ngày “Bệnh nhân đang dần hồi phục lại”.

Hừ... ông bác sĩ này thật là quan tâm bệnh nhân quá! Bệnh nhân đang dần hồi phục lại sao không thấy tiến triển gì? Hẳn đã hôn mê đã một tháng liền mà đâu thấy động tĩnh gì đâu, toàn thấy mắt nhắm lìm không à! Đáng lẽ ra mà nói thì Vũ Phong đã tỉnh lại nhưng sao... vẫn chưa tỉnh.

Chán nản tay xách giỏ hoa quả bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, nó thầm ai oán, nguyên rửa mười tám đời tổ tông ông bác sĩ “Không đáng mặt làm lương y như từ mẫu.”

Không phải là nói bác sĩ như mẹ hiền sao? Sao con mình đang mằm hôn mê bất tỉnh không dậy mà vẫn ung dung nói như không có việc gì vậy nhỉ?

Thiên Châu mặc dù nói thế nhưng nó đâu biết hẳn chưa tỉnh dậy cũng có lí do của nó, chuyện những người biết được nguyên do hẳn chưa tỉnh dậy cũng đếm trên đầu ngón tay, đến sau này nó biết thì là chuyện của mấy năm sau này.

Cạch...

Thiên Châu mở cửa bước vào phòng...

Nhưng... Cả căn phòng trống không, không một bóng người, căn phòng đã được dọn sạch sẽ như chưa từng có người ở. Một cổ cảm xúc bất an giấy lên trong lòng nó, cố điều chỉnh lại lo lắng trong lòng nó tìm mọi ngóc ngách của phòng bệnh đặc biệt, từ nhà vệ sinh cho đến ban công hóng gió phía ngoài, thế nhưng tất cả đều hồi đáp trong vô vọng.

Buồn bã ngồi phịch xuống sàn nhà mặc đồng hoa quả rơi vãi đầy nhà, những giọt nước mắt mặn chát rơi trong tuyệt vọng, t

ừng câu hỏi tại sao cứ đặt lên trong đầu “Tại sao không thấy hấn ở đây?” “Bác sĩ còn nói anh ấy chưa tỉnh lại cơ mà...”

Đúng! Bác sĩ... Nó sẽ đi tìm bác sĩ hỏi cho ra nhẽ, lúc này khi nó hỏi tình hình sức khỏe của Vũ Phong sao ông bác sĩ không nói gì hết.

Vừa thấy bác sĩ từ phòng đi ra, nó cầm lấy tay bác sĩ cuống quýt hỏi đi hỏi lại một câu:

- Vũ Phong đâu, anh ấy ở đâu rồi?...

Ông bác sĩ vừa làm mấy thủ tục liên quan về hấn xong, đang định đi gặp người nhà mấy bệnh nhân khác lại gặp ngay một cô bé cứ cầm lấy tay mình cuống quýt hỏi, làm ông không biết đầu đuôi sao mà trả lời, dù sao người nhà bệnh nhân cũng yêu cầu giữ kín chuyện bệnh nhân ra nước ngoài điều trị. Nhưng cô bé này cả tháng qua ngày nào cũng đến bệnh viện thăm cậu nhóc kia, cùng với hỏi thăm tình trạng sức khỏe cậu nhóc mới yên tâm.

Haizzz... thật rắc rối.

- Được rồi, thả tay ra đã ta mới nói được chứ, cháu chớ kích động.

Vừa cầm tay nó gỡ ra vừa lên tiếng khuyên nhủ, ông bác sĩ nổi lòng trắc ẩn quyết định nói cho nó biết.

- Ông nói đi, Vũ Phong đâu rồi?

- Cậu ta đã được gia đình chuyển ra nước ngoài rồi.

Đoàng...

Thiên Châu cứng người, không giám tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Đây khẳng định là bị sét đánh giữa trời quang, không! Nó còn ghê hơn thế nữa...

Bầu trời hôm nay thật u ám, không khí náo nhiệt ngoài kia giường như chỉ là không khí với nó, bước chân nặng nề về nhà nó tự nhốt mình trong phòng, nó cũng không biết tại sao mình lại về được ở nhà, với nó giờ chỉ hình dung ba chữ “Không cảm xúc.”

34. Chương 34: Bóng Dáng Quen Thuộc

Ba năm sau....

Cổng trường đại học T vừa vang lên tiếng chuông báo hết giờ, các học viên từ các phòng ủa ra như kiến vỡ tổ. Một mảng yên lặng lúc này biến mất, thay vào đó là tiếng cười đùa vang vọng khắp nơi, bàn tán một vấn đề của một vị giáo sư đẹp trai nào đó hay ngày mai là ngày nghỉ thì sẽ lên kế hoạch hẹn hò với người yêu hay sẽ lên kế hoạch chinh phục cô nàng, anh chàng ở khoa A hay khoa B gì đó...vvvvv....

Đây chắc hẳn cũng không phải là đề tài xa xôi hay khác lạ với tất cả các cô cậu sinh viên dù mới hay cũ ở trường đại học. Và chắc chắn có điều trong trường không ai không ai không biết cô nàng Thiên Châu xinh đẹp sinh viên năm hai của trường là một thiên tài đích thực, cô là học trò cưng của mấy ông giáo sư dạy giỏi nhưng khó tính nhất trong trường, dù mới là sinh viên năm hai nhưng đã học gần xong chương trình đại khiến ai ai cũng kính nể. Đặc biệt Thiên Châu chưa có bạn trai lại khiến đám con trai thêm hứng thú,

ấy vậy mà hàng trăm lời tỏ tình thất bại. Nhưng không có nghĩa là đám nam sinh sẽ nản chí từ bỏ, họ sẽ lấy điều đó làm động lực để chinh phục mỹ nhân. ~^O^~

Khoảng 20 phút sau các học viên ra về hết, trả lại sân trường yên tĩnh cùng tiếng lá nhẹ rơi.

- Đi cùng nhau chứ?

Thiên Châu đang đi một mình giữa sân trường thì Nam Phong từ phía sau chạy đến cấp lấy vai nó nói.

Có chút giật mình vì tan giờ đã lâu nhưng Nam Phong chưa về mà lại từ đâu chui ra làm nó sém nữa là la lên hay chính xác là cho cậu một trận no đòn.

Chỉnh lại cái túi xách trên vai nó hỏi Nam Phong:

- Ủ... Nhưng sao bây giờ cậu mới về?

- Tớ chấm bài cho giúp giáo sư Khoa.

Nhắc đến Nam Phong thì trong trường này cậu cũng chính là một thiên tài hiếm có, không chỉ học giỏi khiến các giáo sư trong trường yêu quý mà cậu còn là chàng hoàng tử đẹp trai số một trong trường khiến bao cô nàng sinh viên thầm thương trộm nhớ.

- Mà hôm nay mấy anh kia không đi đón cậu à?

- Không, hôm nay tớ bảo không cần đón.

Đúng! Ngày hôm nay nó muốn ở một mình, không muốn ai quấy rầy, bởi tâm trạng không vui. Đây chắc có lẽ là ngày buồn nhất của nó, ngày mà Vũ Phong ra đi không câu từ biệt. Không biết giờ này hắn đang ở đâu, có còn nhớ con nhò chuyên gây rắc rối cho hắn hay không? Hay là hắn đã quên đi nó theo thời gian, chắc là như vậy, có khi tảng đá đó còn có bạn gái rồi cũng nên.

- Vậy bọn mình đi đâu chơi nhé?

Thấy vậy Nam Phong cũng không hỏi nhiều, cậu liền đưa ra ý kiến.

- Ok. Vậy bọn mình đi ăn phở đi, lâu lắm rồi tớ không đi.

Thiên Châu dẫn Nam Phong vào một con hẻm nhỏ, con hẻm ít ai biết đến, nó cách xa với thế giới xô bồ tấp nập ngoài kia. Đi qua khoảng ba bốn con hẻm quanh co mà xe ô tô không thể qua được mới đến nơi.

Nhưng không phải như vậy có nghĩa là quán ăn trong này không ngon, ngược lại cái quán này nấu ăn còn ngon hơn nhà hàng cao cấp, đây cũng là quán phở này là quán gia truyền lâu đời.

- Ông ơi cháu đến rồi?

Người chưa vào đến quán nhưng cái miệng của nó đã vào đến nơi. Đây cũng là quán mà Vũ Phong đã dẫn nó đến khi hai người đi chơi về.

Mới đó mà cũng đã trôi qua ba năm rồi, thời gian đúng là nhanh thật! Hôm nay cũng là ngày tròn ba năm không có hắn bên cạnh, thế nên nó mới dẫn Nam Phong đến quán "Tĩnh".

- Cậu có vẻ hay đến đây nhỉ? ____

Nam Phong rất tinh ý để nhận ra nó là khách quen của quán, vì vừa vào đến nơi nó đã gọi lớn rất thân thiết.

- Ủ... lúc tớ rảnh.

- Cái quán này khá vắng.

- Vậy nhưng phở ở đây ngon nhất thành phố!

Kéo ghế ra ngồi xuống, Thiên Châu khẳng định. Minh chứng là ba năm nay lúc nào nó cũng đến đây ăn, cùng ông lão chủ quán nói chuyện vu vơ về Vũ Phong, ông đã kể cho nó rất nhiều về hắn và nguyên nhân vì sao hai ông cháu bọn họ quen biết nhau.

Đó là một lần, ông lão đi lấy nguyên liệu về làm phở không may bị mấy tên côn đồ đến cướp mất túi tiền, không may cho bọn chúng gặp phải Vũ Phong trên đường đi học về. Bọn cướp bị hắn đánh cho một nhừ tử vì cướp của người già. Thế nên để trả ơn Vũ Phong ông lão liền kéo hắn về quán ăn phở, nhưng phở ông lão làm rất ngon nên hắn thường xuyên ghé qua, hai ông cháu từ đó cũng trở nên rất thân thiết.

- Thiên Châu, hôm nay cháu dẫn thêm bạn à?

Thấy nó đến ông lão cười tươi bưng ra hai bát phở nóng hổi không cần nó gọi, vì ông đã đoán trước được. Ông hơi ngạc nhiên khi nó dẫn thêm Nam Phong đến, mọi lần nó chỉ đi một mình...

- Vâng, đây là bạn cháu Nam Phong, em họ của Vũ Phong.

- Chào ông, cháu là Nam Phong. Nam Phong lễ phép chào hỏi ông lão.

- À... à... hóa ra là em thằng nhóc Vũ Phong. Cũng đã ba năm nay nó chưa về rồi.

Ông cụ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, song đôi mắt ông phẳng phất nét buồn mỗi khi nhắc đến hắn.

Ba năm... không ngắn không dài nhưng cái tên Vũ Phong cũng đủ để lại trong lòng mọi người một vết cắt sâu, hắn được đưa ra nước ngoài nhưng không ai biết là ở nước nào. Gia đình hắn cũng giấu kín về chuyện này nên cũng không tra ra được manh mối gì.

- Hai đứa ăn ngon miệng, có gì cứ gọi ông. Nói rồi ông cũng đi vào trong làm cho khách.

- Dạ/Vâng, bọn cháu cảm ơn ông. Thiên Châu cùng Nam Phong đồng thanh.

• • •

Sau khi ăn xong, ra khỏi quán “Tĩnh” Nam Phong bảo đưa nó về nhà nhưng nó từ chối vì muốn yên tĩnh về một mình. Nó đi qua những nơi mà Vũ Phong từng đưa nó đi chơi, nơi mà giữ lại những khoảnh khắc đáng nhớ trong lòng. Đứng trước công viên trò chơi, nơi mà lần đầu tiên nó cùng hắn đến nhưng lúc đó hắn cự tuyệt quyết không vào nơi trẻ con này.

Chuẩn bị đi lại ghé đá cạnh đó ngồi thì Thiên Châu bắt gặp một người đang đưa lưng về phía mình, tay bỏ vào túi quần, đầu đội mũ lưỡi trai anh ta chăm chú nhìn vào công viên trò chơi. Đây không phải là điều hiếm bắt gặp tại nơi này, nhưng thu hút ánh mắt nó chính là bóng lưng quen thuộc của ba năm trước.

Là anh ấy! Đúng là anh ấy rồi!

Trong miệng nó nhắm đi nhắm lại từng đó xâu, đây không thể là nhầm lẫn được. Nó đi thật nhanh đến bên anh chàng kia xem khuôn mặt có phải là hắn không, nhưng anh ta cũng cất bước vội vào cái xe gần đó... rồi đi...

35. Chương 35: Là Anh, Đúng Không?

Nhìn bóng dáng quen thuộc dần mất hút theo bánh xe xa dần, Thiên Châu liền bắt một chiếc taxi gần đó cho đuổi theo. - Chú đuổi theo xe màu đen phía trước giúp cháu với. Ngồi trong xe mà lòng nó như lửa đốt, cầu mong người mình vừa nhìn thấy thật sự là Vũ Phong, người mà nó chờ suốt ba năm nay. Nhìn ông tài xế nó rưng rưng khẩn cầu, nó sợ đi chậm một chút sẽ không đuổi kịp xe phía trước. Ba năm trước đã không đuổi kịp, thì ba năm sau nó không muốn mình đuổi bước phía sau hắn.- Chú ơi, chú cho xe chạy nhanh lên một tý nữa được không? - Chú đã chạy hết tốc độ cho phép rồi, nếu chạy nhanh chẳng những bị phạt vi phạm tốc độ mà đến lúc đó cháu cũng sẽ không đuổi kịp xe phía trước đâu! Ông tài xế nhìn nó vội vã như vậy thì ra lời giải thích hợp lý, trông nó lo lắng ông cũng đủ già để biết nó như vậy là do vấn đề tình cảm mà ra, không biết cậu thanh niên lên xe đen phía trước là gì của cô gái xinh đẹp này. Tình cảm của giới trẻ ngày nay thật phức tạp, thật khác xa với thời của ông, lắc đầu thôi nghĩ nhiều, ông chuyên tâm lái xe đúng bốn phần đuổi theo cái xe phía trước. Đi khoảng ba bốn khúc cua thì chiếc xe phía trước dừng lại ở khu “Biệt thự Hoàng gia”, nơi đây không có ai mà không biết. Đây là khu biệt thự lớn nhất thành phố, nơi mà ai ai đi ngang cũng ngoái đầu lại nhìn thật lâu,... Cậu thanh niên đang dừng xe trước khu biệt thự có người chào đón cũng đủ để biết cậu ta là con nhà danh giá! Xuống xe nhìn người con trai kia nó bật miệng lại rồi khóc nức lên, đó là nhà hắn, vậy đó không phải hắn thì là ai! Vũ Phong đã về thật rồi, nhưng tại sao hắn không

liên lạc với mọi người, để ai ai cũng trông ngóng ngày gặp lại hần cơ chứ? - Vũ Phong. Lau khô nước mắt, chạy thật nhanh lại bên cạnh hần nó gọi lớn. - Là anh đúng không? Chàng trai kia từ từ quay lại khi nghe có người gọi tên mình. Vẫn khuôn mặt mang nét đẹp lạnh lùng, mái tóc đen thay bằng mái tóc hung đỏ cao ngạo mà xa cách... Nhưng trông hần bây giờ khác Vũ Phong của ba năm trước rất nhiều, hần chừng chạc của độ tuổi chàng thanh niên trưởng thành, mắt còn đeo thêm gọng kính trông rất thư sinh. Thấy nó đang đứng cách mình mấy bước, mặt còn vương lệ, chân Vũ Phong đứng bất động không nhúc nhích, thời gian như ngừng trôi... Còn Thiên Châu thấy hần chỉ nhìn mình như vậy thì tưởng hần không nhận ra mình nước mắt vừa lau lại chực trào. Trong thâm tâm điên cuồng gào thét “Tại sao anh không nhận ra em, chẳng lẽ bấy năm nay hần đã quên một con nhỏ rắc rối như nó? Hay là bị hôn mê đến mất trí nhớ rồi?” ^_|| - Thiên... Châu... Câu nói trầm lạnh của Vũ Phong vừa thốt ra như ánh bình minh tỏa sáng chiếu khắp đêm tối, nước mắt lại rơi càng nhiều, nó khóc không phải vì buồn mà chính là giọt nước mắt hạnh phúc, xúc động. Từng bước từng bước Vũ Phong đứng trước con nhóc đang nhóc đến đỏ cả mắt. - Nhóc con, gặp anh khiến em không vui hay sao mà khóc như vậy? Vuốt mái tóc nó hần nói đùa. - Hức... không... phải... Vậy sao em khóc? Đã biết tại sao nó khóc nhưng hần vẫn cố giả vờ không biết hỏi lại. Thật không ngờ ba năm không gặp nó đã khác xưa nhiều, đã không còn giống cô nhóc quậy phá ngày xưa nữa. Không nói gì, nó chỉ lắc đầu rồi lắc đầu, cảm xúc kìm nén bấy lâu nó không bộc lộ cho ai giờ gặp lại hần nó lại bộc phát hết. Ôm lấy hần, vùi mặt vào người hần nó chỉ khóc lớn, làm cho hần thoáng chút ngỡ ngàng nhưng rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh. Cánh tay to lớn ôm lấy nó, vỗ vỗ vào lưng dỗ dành đứa trẻ lớn đầu mít ướt. Thật khác xa một Thiên Châu vô tư hồn nhiên xưa, ngày xưa nhóc con này đâu có mít ướt chứ? - Anh không muốn làm tâm điểm bị chú ý đâu? Người ta lại bảo anh bắt nạt em đó! Vũ Phong không muốn để nó khóc mãi đành lên tiếng khuyên ngăn, nó mà khóc một hồi nữa chắc người đi đường cùng vệ sĩ nhà hần đang bảo vệ xung quanh biệt thự sẽ xông ra chỉ trích hần luôn quá. #_#- Không... lỡ anh lại đi nữa thì sao? Cương quyết lắc đầu không buông, nó càng ôm hần chặt hơn. Vũ Phong chỉ biết thở dài bó tay với nó, thật là hết nói nể, buông hần ra hần cũng đâu chạy thoát đi đâu được? Thế nhưng hần cũng không nói mặc cho nó ôm thỏa thích. - Hai người định đứng đó đến lúc nào? Chứng kiến cảnh lâm li bi đát của đôi bạn trẻ hồi lâu Tuấn Kiệt không biết từ đâu chui ra phá vỡ bầu không khí sắc mùi tình cảm. Quay đầu nhìn ra phía sau thì đám người Thiên Nam, Thiên Bảo, Nam Phong không biết đã ở đó từ bao giờ. - Các cậu đến từ lúc nào vậy? - Đủ để xem đoạn phim tình cảm của ai đó! Thiên Nam bỏ tay vào túi quần dựa lưng vào xe nghiêng đầu trả lời đầy hài hước. Thật ra thì anh cùng Thiên Bảo và Nam Phong đến đây ngay sau khi hần nghe tin hần về. - Cậu định cho bọn tôi đứng đây đến bao giờ? Không phải là ba năm chơi trò mất tích quên luôn bạn bè rồi chứ? Thiên Bảo lên tiếng đầy bất mãn. Buông hần ra, Thiên Châu nhìn mọi người đầy ái ngại, giờ mới biết là mình hơi quá. - Đâu có chứ, mình có lí do riêng của mình mà. - Vậy cho bọn này vào nhà được chưa thiếu gia? - Đi vào thôi! Nói rồi Vũ Phong cùng mọi người vào nhà

- Tác giả thời gian qua đã đăng chương không đều khiến mn phải chờ lâu. rất xin lỗi vì sự vô tâm không có trách nhiệm của mình... tác giả hứa từ nay sẽ đăng chương đều trở lại 1 ngày 1 chương (dù hơi ngắn)

36. Chương 36: Tụ Hạp

Mọi người cùng nhau bước và biệt thự Hoàng gia, Thiên Châu thì một phần vì khóc mệt, một phần vì ngượng với hai anh trai, Tuấn Kiệt cùng Nam Phong nên cứ bám lấy tay Vũ Phong không buông để trốn tránh. Nó đâu biết rằng càng lấy hần làm lá chắn thì mọi người càng được dịp cười thầm, mà thật ra thì ai cũng vui mừng thay cho đôi oan gia này, trước kia thì hay chọc nhau, nhưng khi Vũ Phong ra nước ngoài thì Thiên Châu như trở thành một con người khác, ít nói, ít cười lại càng không chọc tức hai anh trai của mình. Nay lá bùa bình an của nó đã trở lại thì chắc chắn sẽ như xưa. Vậy nhưng có một người dù buồn nhưng vẫn chúc phúc cho nó và hần, người này không ai khác ngoài Nam Phong. Chàng trai đã luôn bên cạnh nó khi không có hần, cậu như ánh mặt trời chiếu rọi lên thế gian, khi nó buồn cậu sẽ kiếm trò làm nó vui, khi nó khóc một mình thì cậu sẽ đến và cho mượn bờ vai để tựa vào. Thế nhưng cậu có làm cách gì thì nó vẫn không có tình cảm với cậu, nó chỉ xem cậu là một người bạn thân nhất. - Giờ cậu hãy kể hết mọi chuyện của cậu trong ba năm nay cho bọn tớ được rồi chứ? Vừa ngồi xuống ghế sofa Thiên Bảo đã hắng giọng nói, anh cũng như mọi người đã mất hết liên lạc của Vũ Phong ba năm trời không một chút tin tức. - Các cậu cứ ngồi xuống để tớ đi lấy nước đá! - Thôi khỏi, việc này cứ để em. Kéo hần ngồi xuống ghế Thiên Châu đưa

ra đề nghị, đã đến lúc những câu chuyện của đàn ông cần giải quyết với nhau, con gái như nó không muốn xen vào. Nó còn chắc Vũ Phong lần này sẽ không yên với tứ đại hoàng tử này đâu! Ha ha... cho anh chết, ai bảo đi lâu như vậy mà không báo về cho mọi người một tiếng. ^^ - Em có biết đâu không mà lấy? Thiên Nam thấy em gái hôm nay tươi như bông hoa sớm mai thì đỡ giọng trêu đùa. Chu môi búng má, nó liếc anh trai mình một cái sắc lẹm như muốn nói: “Anh đang khinh thường em?” - Ha ha ha... Hành động trẻ con đó khiến mọi người bật cười, đây đúng là Thiên Châu của ngày xưa rồi! Khi Thiên Châu vừa bước vào phía trong thì không khí nghiêm túc trở lại, các đôi mắt tinh anh của bốn chàng trai như tia laser chiếu về phía Vũ Phong. - Các cậu muốn hỏi gì thì hỏi, chứ đừng nhìn ghê vậy? Vũ Phong lạnh lùng nhìn đám bạn của mình nói, hẳn thừa biết trong đầu những người này đang nghĩ gì nhưng vẫn cho mấy người này hỏi để thỏa mãn. - Cậu/anh hãy nói hết tất cả chuyện trong ba năm nay đi! Không cùng hẹn Thiên Bảo, Thiên Nam, Tuấn Kiệt, Nam Phong cùng đồng thanh một câu nói. - Ok, chuyện là thế này... bla bla... Vũ Phong đáp ứng bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện từ ba năm trước cho các chàng trai nghe và nguyên nhân thật sự bên trong đó, nguyên nhân chính khiến cậu ra đi không câu từ biệt và mất liên lạc ba năm nay. Sau khi nghe Vũ Phong nói xong mọi người cũng biết được phần nào nỗi khổ tâm của ba mẹ hẳn cũng như hẳn. - Hoa quả đây, nước đây... mời mọi người... Mọi người họp hội nghị tra khảo Vũ Phong xong nó mới bước ra bưng theo hoa quả lẫn nước uống cho mọi người. - Anh, mọi người sao biết chuyện mà đến vậy? Đang cho miếng táo lên miệng thì nó sực nhớ ra mọi người sao tự dừng lại đến đây? Là ai đã báo tin này, sao nó không biết gì? Nếu không phải vô tình thấy hẳn đứng ở cổng công viên thì chắc đến bây giờ nó cũng không biết! - Bọn tớ cũng vừa biết, do bác trai và bác gái báo tin. Nam Phong nghe nó bảo vậy thì lên tiếng giải thích. - Sao em không biết vậy? Nó lại ngu ngơ hỏi thêm một câu nữa. - Em nhìn vào điện thoại mình xem? Thiên Nam có ý tốt nhắc nhở cô em gái hậu đậu, anh thừa biết là nó không mở điện thoại, nhưng cũng không thể trách nó được, ai bảo em gái anh xinh đẹp như vậy khiến bao nam sinh mê mẩn, nó mà mở máy ra có khi nghe nhạc chuông và tin nhắn đến nhảm tai. Lẽ lười cười trừ, nó bật nguồn lên thì màn hình liên tục xuất hiện tin nhắn báo các cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, trong đó có 10 cuộc gọi của Nam Phong cùng các tin nhắn của Thiên Nam và Thiên Bảo. Thở dài một tiếng, vuốt vuốt trán Thiên Nam nhìn nó rồi liếc qua Vũ Phong lên án. - Haizzz.... Vũ Phong cậu mà về muộn tý là em gái tớ bị các nam sinh trường Đại Học cướp mất, cậu xem xem, em gái tôi đến điện thoại cũng không dám mở, nó cũng chỉ chờ có mình... ừm... Đánh mạnh một cái vào vai anh mình rồi nó lấy tay bị miệng Thiên Nam lại, khiến chữ “cậu” sau cùng chưa thoát ra khỏi miệng phải nuốt vào trong. Còn bị nó lên lời đe dọa. - Anh Thiên Nam... anh cẩn thận lời nói của anh. Kéo tay nó ai anh nhìn nó ai oán: - Em uy hiếp anh. - Ai bảo anh ăn nói lung tung! - Anh... Thiên Nam đang chuẩn bị nói câu tiếp theo thì bị ánh mắt nó đe dọa lần hai liền cầm nín, nhìn Vũ Phong rồi nhìn mấy chàng trai đang xem kịch vui, anh lại lắc đầu nói: - Em đẹp, xem như em có quyền! Câu nói vừa kịp thoát ra thì tiếng cười lại vang vọng khắp căn biệt thự, đến cả con người lạnh lùng như Vũ Phong cũng phải phì cười thì huống chi mọi người.

37. Chương 37: Hẹn Hò (phần 1)

Theo lời hẹn của Vũ Phong hôm qua, vừa sáng sớm chưa ai thức dậy Thiên Châu đã bận rộn với đồng quần áo treo đầy trong tủ... nó lựa đi lựa lại, thử đi thử lại trên chục bộ nhưng chưa thấy ưng ý bộ nào. Haizzz... thường ngày thì nó mặc đại bộ nào cũng vừa ý, vì điều đó cũng không ảnh hưởng đến bề ngoài và nhan sắc của mình, vậy nhưng hôm nay thì khác! Bởi vì, Vũ Phong sau ba năm trở về cũng hẹn nó đi chơi . nên dậy cả tiếng đồng hồ rồi mà chưa lựa được quần áo ưng ý.

Nhìn mớ quần áo hỗn độn thử đi thử lại đang chất đầy giữa giường nó ngán ngẩm thở dài, trong lòng gào thét “Đi chơi mà phải lựa chọn một nhọc thế này sao hả trời?”

Rưng rưng nước mắt, móc quần áo gọn gàng bỏ vào tủ Thiên Châu liền mở cửa đi ra ngoài. Vào phòng ông anh đào hoa vĩ đại hỏi ý kiến, mấy năm nay chẳng thấy Thiên Nam có một cô bạn gái nào chính thức, bên em này hôm nay, ngày mai lại bên cô khác = __ =, haizzz hết cách với ông anh này của nó. Nhưng cũng nhờ đó mà nó rấy được sự quan tâm đãi ngộ lớn nhất từ anh, mỗi khi nó gọi dù đi đâu đang ở với cô nào thì anh nó cũng sẽ xuất hiện bên cạnh ở thời gian sớm nhất có thể.

Cốc cốc...

Cốc cốc...

Cạch...

Vì không có tiếng trả lời nên nó đành mở cửa xông vào khi chưa có sự đồng ý của chủ nhân căn phòng là Thiên Nam. Thật ra mọi hôm Thiên Châu sẽ không lịch sự mà gõ cửa phòng đến hai lần, mà nó sẽ mở cửa đi vào luôn khỏi gõ cửa mất công ^^.

“Tại sao, tôi có điểm nào không tốt để em từ chối?”

“Giờ em muốn tôi phải làm gì để em chấp nhận tôi?”

“ ... ”

Không phải chứ, bây giờ nó mới biết anh nó không phải là đi đến đâu gái theo đến đó, chỉ cần một nụ cười sát gái, một cái nháy mắt sẽ khiến bao cô mê đắm mà anh nó cũng có lúc phải cầu xin một cô gái, kiên nhẫn hỏi phải làm sao mới có thể yêu anh, chấp nhận anh.

Chắc chắc... không biết cô gái trong truyền thuyết này là ai mà khiến một playboy như anh chao đảo, mãi nói chuyện mà nó gõ cửa phòng rồi đi vào lúc nào không hay.

“Có cơ hội phải tìm hiểu mới được?”

Thầm nói trong lòng rồi nó chuồn ra ngoài đi tìm anh Thiên Bảo, chứ ông anh đào hoa kia với tình hình bây giờ cũng không giúp được gì, có giúp thì là mình giúp mới đúng!

Ôm mấy bộ quần áo, váy hôm kia nó vừa bị chị Kì dẫn đi mua sắm về chạy sang phòng Thiên Bảo.

Vừa vào phòng thấy anh vừa phòng tắm đi ra, Thiên Châu liền lôi ngay anh ra làm chuyên gia tư vấn cho mình:

- Anh, anh giúp em chọn bộ nào nhìn cho vừa mắt đi.

- Em gái, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?

- Ý anh là sao?

Thấy Thiên Bảo nhìn mình với cặp mắt “không thể tin được”, nó liền cất giọng hỏi.

Sờ cằm, nhếch mép nở nụ cười bán nguyệt đậm chất sát gái nhưng đối với nó là nụ cười đều của đều. -__||

- Mọi hôm anh thấy em có

bận tâm đến chuyện ăn mặc đâu, đặc biệt càng không sang tận phòng anh hỏi!

Ai chứ anh nó thì nó thừa biết, chắc trong đầu đang nghĩ nó bị hâm đây mà!

- Anh không cần phải nhìn em bằng ánh mắt đó. Là tại hôm nay có người mời em đi chơi nên em lựa đồ thôi.

- À... ra là vậy. Thế hôm nay em đồng ý anh chàng ở khoa nào đi chơi mà mặt mày hớn hở, còn sang tận phòng anh nhờ tư vấn vậy?

Cười cười anh dõ giọng trêu đùa, chứ người thông minh như anh thì biết chắc người hẹn là cậu bạn Vũ Phong.

- Hừ... anh chỉ cần xem cho em bộ nào hợp là được, chứ em không cần anh hỏi em đi đâu!

- Rồi rồi, phù thủy nhỏ đi thay quần áo để anh xem.

Xoa đầu cô em nhỏ anh dịu dàng nói.

[Thay quần áo]

Bộ thứ nhất: lắc đầu :)

Bộ thứ hai: lắc đầu :(

Bộ thứ ba: vẫn tiếp tục lắc đầu :/

Bộ quần áo thứ n: vẫn cái lác đầu của anh Thiên Bảo như cũ. .

- Anh... bao giờ mới nhận được cái gậy đầu từ anh đây?

Thôi không thay quần áo nữa nó lê lét cái thân ngồi phịch xuống giường mệt nhọc hỏi Thiên Bảo, nó đã thử trên chục bộ rồi nhưng chưa làm vừa mắt anh chàng trước mặt mình. Anh cứ bắt nó thay bộ này đến bộ khác, chạy đi chạy lại đến toát mồ hôi, còn anh thì ung dung như một quý ông ngồi ở sofa đọc báo.

- Hộp quà hôm trước anh đi công tác về mua cho em đâu? Trong đó là chiếc váy anh mua cho em do nữ hoàng thời trang Alex thiết kế, về thay nó vào và đi hẹn hò với hoàng tử của em. Ok.

Nói xong anh không đợi nó nói gì liền lôi nó dậy đẩy ra khỏi phòng.

Chuẩn bị đóng cửa thì anh mỉm cười nói thêm một câu: - Vũ Phong sẽ không nhìn bề ngoài của em đâu, cậu ta chỉ cần em đến là được.

Đỏ mặt đi về phòng khi bị nói trúng tim đen, lấy hộp quà bị nó lãng quên từ mấy ngày trước không thèm đã động. Híc... thế mà giờ nó lại cần. Muốn chạy qua cảm ơn anh Thiên Bảo nhưng vì sợ buổi hẹn bị trễ đành để sau.

Ngắm mình trong gương nó mỉm cười tươi tắn, anh Thiên Bảo thật có mắt thẩm mỹ... mà không đúng, người đáng khen nhà thiết kế, một chiếc váy do nhà thiết kế Alex làm ra thì ai mà không thấy đẹp cơ chứ.

Ra cổng chuẩn bị nhờ chú An lái xe riêng của ba nó chở đến chỗ hẹn, thì có tin nhắn đến “Anh ở ngoài cổng” do Vũ Phong gửi đến. Cầm chặt điện thoại trên tay nó cười cười một mình nhanh chân chạy ra cổng Trần gia, như thể sợ hán chờ lâu sẽ đi mất.

Nhìn anh chàng trai đẹp trai với mái tóc hung đỏ nổi bật giữa ánh nắng sớm mai, ăn mặc chiếc bộ quần áo hàng hiệu, khiến bao người sáng sớm đi qua đều phải ngẩn nhìn, nhưng con người lại toát lên một cổ lạnh lùng xa cách, chỉ có ánh mắt là dịu dàng hẳn khi thấy bóng dáng từ phía trước đang tiến đến gần mình.

Sợ mình nhìn nhầm khi thấy Vũ Phong đang đứng cạnh chiếc xe đạp mới tinh nó dụi mắt mấy lần. Không phải chứ, nó nghĩ một người như hán chắc sẽ có ô tô đi chơi chứ không phải là xe đạp, xe đạp...

Ngại ngừng đi lại bên hán nó cười nhẹ nói:

- Không phải là định chở em đi chơi với nó chứ?

- Tất nhiên! Em không ngại chứ?

Vũ Phong không do dự trả lời, hán ngồi lên xe, quay đầu nghiêng về phía sau xe ý bảo nó ngồi lên.

- Hì hì, được đi chơi cùng anh em sẽ không ngần ngại đâu.

Nói xong câu đó mặt nó có chút phiem hồng, ngồi lên xe ôm lấy eo hán bọn họ bắt đầu cuộc hành trình hẹn hò với chiếc xe đạp.

Đạp xe đi giữa phố bọn họ giống như tâm điểm của mọi ánh nhìn. Tại sao chứ?

Thứ nhất, bọn họ là cặp đôi rất đẹp, đi giữa phố không ai nhìn mới là chuyện lạ.

Thứ hai, trông họ vô cùng lãng mạn khiến bao cô gái phải ghen tỵ.

Thứ ba, hai người ăn mặc đồ hàng hiệu như nhau mà lại đi xe đạp, có vẻ là hơi kì kì. @_@

- Anh Vũ Phong... giờ mình đi đâu vậy?

Ngồi lên xe hồi lâu mà cũng chưa biết mình đi đâu nó liền lên tiếng hỏi hán.

- Vậy em muốn đi đâu?

Hờ... dẫn nó đi chơi mà giờ lại hỏi nó là sao, không phải là nó không hỏi thì hán sẽ đạp xe đạp khắp thành phố ngắm cảnh chứ? Đây là đạo lí gì vậy?

- Em đi đâu cũng được, cơ mà không phải là chưa nghĩ ra chỗ để đi chơi đó chứ?

Bật cười bởi câu nói của nó hần chỉ “Ừ” một câu. Dù đã biết mình sẽ dẫn nó đi đâu nhưng hần vẫn muốn đùa cô nhóc này một chút.

- Không phải chứ? Anh mau cho em xuống xe đi.

Mặt mếu máo như đứa trẻ nó nín lấy áo hần đòi xuống xe, nó không muốn buổi hẹn đầu tiên của mình chỉ là cuộc dạo chơi đạp xe quanh thành phố đâu! Dù nghe hơi hơi lãng mạn thật đó, nhưng cũng không ngu đến nỗi ngồi trên xe cho ê ẩm cả người đâu. T.T

- Ngốc!

Vì hành động trẻ con của Thiên Châu, hần chỉ nói có câu đó, dù không nhìn ra phía sau nhưng hần cũng thừa biết khuôn mặt đáng yêu của nó bây giờ. (Tác giả: Vì tình yêu vĩ đại, anh chàng này đã gắn thêm con mắt sau đầu á, chắc sắp thành Dương Tiễn thứ hai hì hì .)

- Ngốc thì sao, có tổn hại đến nhà anh không?

- Có chứ, anh không muốn vợ của những đứa con anh sẽ là một cô bé ngốc?

Vũ Phong nói mà mặt không đổi sắc, tâm tình vẫn bình lặng như câu nói bình thường nhất, ấy nhưng với nó thì khác... mặt đỏ bừng, miệng không thốt lên câu nào.

“Đây có thể xem là lời tỏ tình không nhỉ? Ách... chắc mình nghe nhầm rồi, đúng là nghe nhầm, nghe nhầm...”

Trong đầu nó lại hiện lên mười vạn câu hỏi, trả lời rồi lại chất vấn trước câu nói của hần. Cô nàng này còn nghĩ là mình đang nằm mơ giữa ban ngày nữa chứ.

38. Chương 38: Hẹn Hò (phần 2)

Dừng xe trước cổng công viên, Vũ Phong cho gửi chiếc xe rồi cầm tay nó kéo vào mua vé, khiến cô nàng đỏ mặt, không phải là ba năm không gặp Vũ Phong lại tu luyện lòng gan dạ từ Phương Tây rồi đó chứ, nó còn nhớ khi xưa đi học cấp ba thì Vũ Phong nổi tiếng lạnh lùng không ai làm động tâm trái tim băng giá của hoàng tử lạnh lùng. Mà không nói đến chuyện làm hần yêu thích mình, đến đứng gần hần quá gần cũng khó chứ nói gì đến nắm tay như bây giờ. Quả là thời gian sẽ làm thay đổi một con người!

- Sao anh lại đưa em đến đây?

Vào chỗ này thì nó và hần chính là cặp đôi lớn đầu nhất ở công viên, bởi vào đây chơi toàn trẻ con, nếu có người lớn thì cũng là ba mẹ đưa con đi chơi. Hơi có chút kì cục khi bọn nó vào đây.

- Ừ... anh chỉ muốn đi những nơi mà trước kia anh chưa đi với em.

Nghe Vũ Phong nói vậy Thiên Châu cảm thấy rất ngọt ngào, mặc dù bọn họ chưa xác lập quan hệ yêu đương, chưa ai nói với nhau câu yêu nhau nhưng chắc trong lòng mỗi người cũng rõ tình cảm của nhau.

- Anh không thấy ở đây rất trẻ con sao?

Cười cười có thâm ý Thiên Châu nháy mắt hỏi hần, nó còn nhớ ba năm trước lúc đứng tại công viên này, nó rất muốn lôi kéo hần vào chơi nhưng bị hần từ chối một cách lạnh lùng làm nó vừa tức giận vừa tiếc nuối. Không ngờ ba năm sau người con trai lạnh lùng này còn nhớ để bù đắp cho nó.

Biết nó còn ghi hận chuyện cũ, cố tình khơi lại chuyện cũ, Vũ Phong nở một nụ cười khiến bao cô gái phải chao đảo, điển hình là rất nhiều bạn gái đang quay đầu lại nhìn. Hần cầm tay nó kéo lại sát bên mình rồi ôm vào lòng thì thầm:

- Cô bé ngốc, không phải là giờ anh đang bù đắp cho em hay sao?

- Vậy... anh đẹp trai chúng ta vào thôi!

Nói xong nó thoát khỏi vòng tay hần, rồi kéo hần vào khu vui chơi.

Đầu tiên là bọn họ mua hai vé, chơi trò tàu lượn siêu tốc.

- Thắt dây an toàn vào.

Kéo nó ngồi lên tàu hấn lên tiếng nhắc nhở, thế nhưng Thiên Châu chưa kịp thất thì hấn đã thất thay làm mấy đứa trẻ trở mặt cười. Có một bé trai liếc nhìn nó sau quay nhìn cô bé tầm 8 tuổi bên cạnh nói:

- Cậu xem chị kia lớn rồi mà không biết thất đây an toàn, còn bắt anh kia làm thay nữa chứ...

- Cậu thật là ngốc, đó gọi là lãng mạn, lãng mạn đó cậu biết không?

Cô bé không những cười theo cậu bé mà còn nhìn nó và hấn với ánh mắt ngưỡng mộ. Rồi cô bé nhìn hấn nở nụ cười lúm má đồng tiền dễ thương, cất giọng nói ngọt ngào:

- Anh đẹp trai, em là Linh Nhi rất vui khi được làm quen với anh, còn đây là Nhật Nam bạn của em, cậu ấy hơi ngốc anh thông cảm ạ.

Nghe cô bé nói mà nó trở mặt, hờ hờ đây có phải là lời nói của trẻ con không vậy? Mà sao cô bé sao chỉ nhìn thấy Vũ Phong không vậy, còn nó là không khí sao?

Còn nhỏ mà đã mê trai!

- Chào em.

Là trẻ con nên Vũ Phong cũng không trưng cái bộ mặt lạnh như băng của mình ra, hấn nhìn cô bé chào lại.

Thiên Châu rất ghen tỵ với hấn, đúng hơn là ghen. Tại sao cô bé chỉ chào hấn, còn nó thì không? Còn hấn tại sao đi đến đâu có gái theo đến đó? Đến cả một cô bé cũng không tha.

39. Chương 39: Hiểu Nhầm.

Về đến biệt thự Hoàng gia, nó và hấn vui vẻ cầm tay nhau đi vào.

- Anh Phong....

Chợt phía trước có một cô gái nhìn về phía bọn nó gọi lớn tên Vũ Phong. Rồi chạy nhanh lại ôm chầm lấy hấn làm hấn cũng như nó tiêu hóa không kịp về hành động của cô gái này.

Sau phút giây ngỡ ngàng hấn nhanh chóng đẩy cô gái ra, vẻ mặt thay đổi hoàn toàn như lúc nói chuyện với nó:

- Lam Anh, sao em lại ở đây?

Như đã quen với vẻ lạnh lùng và xa cách của hấn, Lam Anh gái nghiêng đầu đáp với vẻ giận dữ.

- Nhớ anh, ai bảo anh về mà không nói cho em, làm em lục tung cả nước Mĩ tìm anh rồi. Mà anh không định mời em vào nhà sao?

Hấn không nói gì, muốn cầm tay Thiên Châu thật chặt thì bị nó giằng ra. Mặt nó bây giờ trông rất tệ, trong lòng thì mắng hấn đào hoa, phong lưu. Về nước rồi mà còn có người theo về tận nơi. Không biết ba năm qua có bao nhiêu cô nữa không biết?

“Hừ... thật là đào hoa, đáng ghét...”

- Em về trước đây.

Không thèm nhìn mặt Vũ Phong nữa, nó quay người đi về.

- Thiên Châu...

Biết Thiên Châu hiểu lầm về hành động và lời nói vừa rồi của Lam Anh nên hấn gọi và giật tay nó lại, muốn giải thích cho nó hiểu, chứ hấn không muốn cô nhóc này hiểu nhầm mình, lại càng không muốn nó giận mình rồi không thèm nhìn mặt. Tính ai chứ tính nó hấn hiểu rất rõ.

- Anh tiếp khách đường xa của anh đi, em có chân tự về được.

Vẫn một mực cự tuyệt đòi về, chứ ở đây nó không chịu nổi. — —

Lam Anh nhìn lúc đến giờ cũng tạm biết được mối quan hệ của hai người, cô nàng nhìn nó đầy ý định. Tầm mắt dời đến bàn tay Vũ Phong đang cầm tay nó cô lại thấy chướng mắt vô cùng, đi lại giật ngay tay hai người ra nhìn Thiên Châu nói:

- Cô là ai, sao lại đi với anh Vũ Phong? Tôi nói cho cô biết anh Phong là của tôi, tôi đã ở bên anh ấy hai năm rồi. Nên cô đừng có mơ tưởng đến anh ấy, biết chưa?

Nghe được chính cô gái tên Lam Anh nói vậy lòng nó đau như cắt, cố kìm nén nỗi đau tận đáy lòng và nước mắt ngấn nước đang chực trào ra tận mắt. Thì ra không phải mình nó thích hấn mà có rất nhiều cô gái thích hấn.

Không! Là yêu chứ không phải thích.

Nhưng bây giờ nó còn ý nghĩa không? Khi người bên hấn hai năm đến tìm, trong khi hấn và nó biết nhau mấy tháng cũng là của ba năm trước. =(. Thời gian quá ngắn để so với người ta... thời gian qua nó cứ ngỡ hấn cũng thích mình, hóa ra chỉ là ngộ nhận.

Cũng đúng, nó và hấn chưa bao giờ thừa nhận mình yêu nhau, cũng chưa xác nhận mối quan hệ của nhau. Tất cả cũng là mình nó ngộ nhận mà thôi!

- Lam Anh, cô nói gì vậy?

Vũ Phong nhìn Lam Anh càng lạnh giọng thêm mấy phần, hấn không vui khi Lam Anh nói với nó cái giọng đó. Chắc trong lòng Thiên Châu đang hiểu lầm về mối quan hệ giữa hấn và Lam Anh.

Cô nàng này đúng là càng ngày càng quá đáng, ở Mĩ hấn cô ta làm gì hấn cũng không quản, cô ta đẹp hết mọi cô gái cổ tình làm quen hấn nhưng hấn không quan tâm vì như thế cô ta đang giúp dẹp đi một mối phiền hà quanh mình. Thế nhưng, giờ là nó... nên hấn không muốn bất cứ ai làm tổn thương nó.

- Anh... sao anh lại nói với em cái giọng đó, không phải hai năm qua anh không hề nói gì hay sao? Giờ vì cô gái này mà anh lại to tiếng với em.

Lam Anh mắt ngấn nước nhìn hấn tủi thân nói, rồi quay qua nhìn nó ánh mắt càng thêm chán ghét, lớn giọng nói:

- Cô là gì của anh ấy? Tại sao vì cô mà anh ấy lớn giọng với tôi?

Vũ Phong đã không đủ kiên nhẫn nữa, hấn cầm tay Thiên Châu định đi nơi khác tránh xa Lam Anh thì bị nó giằng tay lại một lần nữa. Đối mặt với Lam Anh, nó lạnh lùng nói nhưng ẩn chứa trong đôi mắt là cả một vết thương lòng:

- Tôi chẳng là gì của anh ta cả, vậy nên cô lo mà giữ cho chặt đi không tuột mất.

- Thiên Châu...

Vũ Phong muốn nói điều gì đó thì nó ngắt giọng hấn luôn.

- Vũ Phong, tôi mệt rồi, tôi về trước.

Thôi không ngăn cản nó nữa, đành để lần sau giải thích cho nó chứ giờ cứ cố níu kéo nó lại càng thêm hiểu nhầm. Quay qua nhìn Lam Anh với ánh mắt lạnh lùng xa cách hơn bao giờ hết như muốn nói: “Cô quá phận của mình rồi, Thiên Châu mà có sao, tôi sẽ không tha cho cô!” • • • Về đến nhà nó đi thẳng luôn vào phòng, bỏ mặc mấy khuôn mặt ngơ ngác không hiểu gì. Tại vì lúc sáng nó còn lú lo ca hát, thay quần áo chọn đi chọn lại để đi chơi mà giờ trở về với khuôn mặt bí xị, ỉu xiu như bánh bao chiều.

- Nhóc kia bị sao vậy anh?

Thiên Nam nhìn Thiên Bảo khó hiểu hỏi.

Thiên Bảo một cánh tay lên lắc lắc biểu thị không hiểu, anh cũng đang thắc mắc như ai kia thôi. -_-;;

- Hay gọi cho Vũ Phong hỏi xem sao.

Thiên Bảo chợt nhớ ra nó đi chơi với hấn về thì đương nhiên phải gọi hấn, tra cho rõ nguyên nhân làm em gái cưng của nhà anh đi chơi về không vui. Chắc giữa hai người này lại có chuyện gì rồi đây. Đưa tay lên ôm đầu, haizz em gái anh với cậu bạn này cũng không ít rắc rối nha!

- Thôi để lên xem Thiên Châu làm sao đã hẵng gọi.

- Thiên Châu làm sao vậy hai anh?

Tuấn Kiệt, Nam Phong vừa bước vào nhà đã nghe Thiên Nam nói về Thiên Châu, Nam Phong lo lắng không kịp chào hỏi gì đã lôi ngay vấn đề ra hỏi.

Đành thuật lại mọi chuyện cho cậu nghe rồi ba chàng trai lên tầng trên đồ giăng công chúa nhỏ.

Đảm nhận công việc gõ phòng nó, Thiên Bảo cất giọng nhỏ nhẹ hỏi:

- Thiên Châu... bọn anh vào được không?

- ...

- Thiên Châu.

Bên trong không tiếng trả lời, làm bốn chàng trai ở ngoài càng thêm lo lắng cho nó. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

- Anh mở cửa ra xem sao?

- Em ấy khóa trái cửa lại rồi. Mọi người xuống dưới đi để anh nói chuyện với Thiên Châu.

Đẩy hai người xuống nhà Thiên Bảo gõ cửa lần nữa, lên tiếng khuyên em gái mở cửa, sau một hồi bấm trụ ở cái cửa nó cũng mở cửa cho anh vào.

- Em gái ngốc, có chuyện gì thì nói với anh, sao lại khóc trong nhà một mình như trẻ con vậy?

Vào phòng bắt gặp đôi mắt sưng đỏ của Thiên Châu, anh dịu dàng ôm nó vào lòng dỗ dành như đứa trẻ, bởi với anh nó luôn là một cô bé cần che chở như ngày nào.

Như được trút bầu tâm sự, nó khóc lớn hơn kể cho anh mọi chuyện, nói cho anh biết về tình cảm mà mình giành cho hấn.

- Được rồi, chắc có lẽ em đang hiểu nhầm cậu ấy, sao em không nghe cậu ấy giải thích đã rồi bỏ đi.

Hóa ra là chuyện có một cô gái từ Mỹ về tìm Vũ Phong khiến em gái anh không vui, tức giận mà bỏ về. Em gái anh đúng là ngốc khi không nhận ra tình cảm của Vũ Phong giành cho mình, chắc phải gọi cậu ta đến giải quyết mới được.

- Em...

- Thôi, em không cần nói nữa, để anh giải quyết cho em. Bây giờ em gái ngoan không được khóc, nghe chưa?

Xong chuyện anh bỏ ra ngoài ra hiệu cho mọi người ở dưới vào khuyên ngăn cũng như an ủi nó, còn anh thì lấy điện thoại gọi cho Vũ Phong đến giải quyết.

40. Chương 40: Tôi Chưa Cho Phép, Em Giám Bỏ Cuộc. (end)

Vũ Phong đến, mọi người bỏ ra ngoài hết, giành lại không gian yên tĩnh cho đôi bạn trẻ. Bây giờ bọn họ cần một khoảng không gian yên tĩnh để giải quyết vấn đề mang tên “Tình cảm rắc rối”. Một khi đã vướng phải tình cảm thì dù là con người dù khôn ngoan, thông minh hay lí trí đến mấy cũng sẽ mờ mịt khó nói, nó giống như lạc vào mê cung không lối thoát, càng cố tìm ra cánh cổng ra thì càng bị lạc vào những cánh cửa khác.

Không ai nói với ai câu nào, hai người hai cảm xúc riêng biệt nhưng trái tim lại đập và hướng về nhau.

Cố kiềm nén cảm xúc trong lòng, Thiên Châu nhìn hấn, cao giọng đuổi khách:

- Anh còn ở đây làm gì? Đi đi, tôi không muốn gặp anh! Đi như mấy năm trước anh đã đi, không tiễn!

Không quan tâm Thiên Châu nói gì, Vũ Phong giữ chặt lấy vai nó trầm giọng kiên định nhìn thẳng vào mắt tuyên bố chủ quyền, hấn không cho phép nó bỏ cuộc, không cho phép nó từ chối hấn.

- Anh muốn em làm bạn gái chính thức của anh!

Thiên Châu nhếch môi cười lạnh:

- Bạn gái? Xin lỗi, tôi không có vinh hạnh làm bạn gái anh.

- Thiên Châu, em có biết là mình...

Không cho hấn nói hết câu, Thiên Châu đã cắt ngang lời:

-Tôi làm sao? Anh lo về mà lo cho Lam Anh của anh đi. Tôi không cần anh thương hại!

Bàn tay đang giữ ở vai nó nắm càng chặt, nhìn thẳng vào mắt Thiên Châu, Vũ Phong nói:

- Nhớ lấy, em bạn gái tôi, không cho phép em cự tuyệt và em cũng không có quyền cự tuyệt! Bởi vì em là của tôi.

Nó nhìn thấy trong mắt hấn là cả tình cảm dạt dào, nó xao động, hạnh phúc khi nghe Vũ Phong nói, nhưng còn Lam Anh với hấn thì sao? Nó không muốn mình là người thứ ba phá hoại tình cảm người khác, nó là ai chứ? Một Thiên Châu kiêu ngạo không cho phép nó làm chuyện trái với lương tâm mình, quyết không cho phép. Dù nó nhận ra mình yêu hấn thì sao chứ, không phải là hấn không yêu nó sao? Vậy thì níu kéo làm gì, đến cho cùng cũng chỉ là sự thương hại thôi sao? Nó không cần thứ gọi là “thương hại”, yêu đơn phương cũng được, chỉ cần hấn hạnh phúc nó cũng thấy hạnh phúc lắm rồi, đơn giản có thể thôi.

Gạt cánh tay đang đặt trên vai mình ra, từng giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nó, nó không thể kiềm chế nổi bản thân khi cứ biết là không nên yêu hấn mà nó vẫn yêu.

Thấy nó khóc, hấn đau lòng không thôi, đưa bàn tay to lớn ra lau cho nó nhưng bị nó cự tuyệt một cách phũ phàng, bởi nó nghĩ hấn đang thương hại nó, nhưng nó cố chấp hấn cố chấp hơn, mặc kệ nó cự tuyệt Vũ Phong vẫn lau khô nước mắt cho nó. Kéo nó lại ôm vào lòng mình hấn thì thầm:

- Đồ ngốc, sao em lại nghĩ anh yêu Lam Anh cơ chứ? Trần Nguyễn Thiên Châu, em nghe cho rõ lời anh sắp nói ra đây: “Người anh yêu là em, chỉ có em, còn Lam Anh anh không quan tâm, bởi vì anh không yêu cô ấy! Người anh yêu chỉ có con nhỏ rắc rối Thiên Châu, suốt ngày bám theo anh gây chuyện...”

Dựa người vào hấn, nghe Vũ Phong nói vậy nó mắt đỏ hoe, ngược mặt lên nhìn hấn hỏi lại:

- Thật không?

- Thật! Em biết anh yêu em đúng không?

- Hu hu đồ tăng đá, sao bây giờ anh mới nói ra chứ, làm em tổn biết bao nước mắt không hả, đồ Vũ Phong vô tâm, em ghét anh, em ghét anh, hu hu... anh có biết là em đợi câu này bao nhiêu năm rồi không?

Vừa khóc nó vừa đắm vào người hấn, nhưng rất nhẹ, nó chỉ như đang gãi ngứa cho hấn vậy.

Vũ Phong không nói gì hay gạt cánh tay đang đánh mình của nó ra, mà hấn chỉ mỉm cười mặc cho nó đánh. Hấn bây giờ đang rất hạnh phúc, hạnh phúc vì biết nó yêu hấn, hạnh phúc vì hấn tìm được người con gái mình yêu.

Biết mình được gia đình đưa đi không nói một lời nó đã rất là đau lòng. Nhưng hấn cũng đâu làm được gì vì khi tỉnh dậy đã là một nửa năm sau ở nước Mỹ chứ không phải ở Việt Nam quê hương mình. Mặc dù rất muốn đứng dậy để về nước nhưng khi biết bệnh tình của mình Vũ Phong đành an theo sự sắp xếp của gia đình, ngoan ngoãn ở lại chữa bệnh.

Dù vượt qua biết bao sóng gió nhưng cuối cùng chính là sự đền bù của thượng đế giành cho bọn hấn.

Ôm nó thật chặt, hấn thầm cảm ơn Lam Anh, vì nhờ có Lam Anh mà nó rút cuộc cũng chịu thừa nhận nó có tình cảm với hấn, nhờ có Lam Anh mà Thiên Châu mới xác định được rõ ràng tình cảm của chính mình.

“Thiên Châu, em đừng thoát khỏi tôi, đời này em mãi mãi là của Vũ Phong tôi!”

- Được rồi, là anh sai...Em khóc này giờ không thấy mệt sao?

Không muốn con nhóc nhà mình khóc sưng cả mắt Vũ Phong phải đỡ chiều trêu chọc nó, nó mà còn khóc nữa chắc ngập cả căn phòng này luôn.

- Hức... hức... mệt chứ sao không, anh không thấy hả?

- Ủ... thấy nước mắt ngập cả căn phòng rồi!

Hắn cười cười trả lời nó, haizzz thật không biết Thiên Châu nhà mình hay đi trêu chọc người khác cũng có lúc mít ướt như vậy. Từ trước tới nay chỉ có Thiên Châu làm người khác đỡ khóc đỡ cười chứ chưa bao giờ thấy Thiên Châu khóc. Đúng là mấy năm nay anh không được ở bên cô nhóc này nên không biết nhiều điều đã thay đổi.

- Anh còn dám chọc em, hức... hức... tất cả không phải là vì anh sao!

Biết hắn chọc mình Thiên Châu lại nức nở quay mặt vào trong tường, thật là tăng đá đáng ghét, hắn chính là khắc tinh của đời nó mà.

- Anh sai rồi công chúa nhỏ, em tha lỗi cho anh nhé?

- Hừ...

- Thiên Châu... để chuộc lỗi, anh sẽ đưa em đi chơi, được không?

Lắc đầu như trẻ con, không nói tiếng nào, nó quyết bơ hắn. Ai bảo trêu chọc nó cơ chứ.

- Không đi? Vậy anh đi một mình vậy.

Nói xong Vũ Phong đứng dậy đi ra cửa, làm nó tức ứa máu... Không tiếp tục dỗ nó thì thôi đằng này cứ thế mà đi, hừ... Thiên Châu này không thêm quan tâm anh nữa!

“Rầm... bịch... bịch”

Vừa mở cửa ra Vũ Phong đã kéo theo một đám đang nghe lén ngoài phòng tắm nhào xuống nền nhà mát lạnh, thật ra ngay từ đầu hắn đã biết mấy người này chưa đi, nên bây giờ mới ra mở cửa.

- Ai... ui... Mấy người mau đứng lên đi, tôi sắp ngạt chết rồi.

Thiên Nam bị mấy người đè lên mình thì la lên oai oái, thật là không đỡ nổi, may nhờ nội công anh thâm hậu không thì bị mấy người anh em tốt cho về châu tổ tiên rồi.

- Mấy anh đứng ngoài cửa làm gì thế?

Không biết cơn giận dữ đã đi đâu mất tiêu, Thiên Châu nhảy xuống giường xem mấy con ếch đang nhào lộn trên sàn nhà. Đi nghe lén còn bị bắt quả tang, thật là mất hình tượng quá mà! (_)

- Ha ha... bọn anh chỉ muốn rủ em cùng Vũ Phong ra biển chơi thôi mà.

Lồm cồm đứng dậy, Thiên Nam bịa ra một lí do.

- Đúng đúng... ra biển chơi...

Thiên Bảo, Vũ Phong, Tuấn Kiệt liên tục gật đầu phụ họa, nếu mà đưa cho mấy anh này cả rổ tỏi chắc đã một tý là xong.

Thế rồi mọi người cùng nhau ra biển chơi theo sự đồng ý của một ai đó, dù lúc trước quyết không đi.

Đứng trước biển, trước những ngọn sóng lênh đênh giữa đại dương bao la, vậy nhưng đích của con sóng mãi là tiếp vào bờ, cũng giống như nó và hắn vậy! Có biết bao sóng gió xảy ra, tình yêu chia cắt ba năm dù chưa ai nó ra mình yêu đối phương. Hai người hai phương trời nhưng đến cuối cùng vẫn bên nhau...

- Nhóc con, đến đây.

Trên bãi cát Vũ Phong mỉm cười vẫy vẫy tay gọi Thiên Châu đang chơi ở bãi cát bên cạnh lại.

Đứng dậy, bỏ tay vào túi quần bước lại gần nó, móc trong túi quần ra một sợi dây chuyền hắc dơ lên trước mặt nó.

- Sao... sao...

Nhìn thấy sợi dây chuyền nó ghen ngào nói không nên lời, đã ba năm nay nó không mang bên mình. Vũ Phong đã mang sợi dây chuyền đi hay chính là mang theo con tim nó đi ba năm. Không nghĩ hắc còn giữ lại bên người.

Thiên Châu cũng đâu biết rằng, trong thời gian Vũ Phong không bên nó thì sợi dây chuyền chính là liều thuốc của hắc, mỗi khi nhớ nó thì Vũ Phong sẽ đưa ra xem.

- Sao? Nó là của em mà, anh chỉ trả lại cho cô chủ nhỏ của nó thôi.

Nói rồi Vũ Phong kéo Thiên Châu ngồi xuống đưa lưng về phía mình đeo sợi dây chuyền lên cổ nó. Để nó tựa vào người mình, tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mềm mại của cô nhóc bé nhỏ rồi nhìn vào mắt nó nói:

- Nhóc con, em đã nói với anh ba từ gì chưa nhỉ?

Biết Vũ Phong muốn mình nói là ba từ gì nó tươi cười không nói nhưng tay chỉ lên trời viết ba từ “Em yêu anh!”

Dù không nói từ miệng nhưng với hắc như vậy là đủ.

Vũ Phong cười tươi hướng ra biển cùng nó ngắm hoàng hôn đang dần buông, trong lòng cậu thì thầm theo sóng Đại Dương bao la...

Thiên Châu em có biết không, trên đời này...

Gió... có thể ngừng thổi

Sóng... có thể ngừng vỗ

Con tim... dù ngừng đập

Nhưng... Tôi... Không thể ngừng “YÊU” em.

HAPPY ENDING

Lời của tác giả: Hura hura... cuối cùng cũng full truyện rồi, cảm ơn tất cả các độc giả đã luôn theo dõi và đọc truyện của tác giả nhé, nói thật thì tớ viết được 12 chương và bỏ truyện, nhưng vô tình lên đọc truyện và lướt qua thì thấy mọi người rất ủng hộ nên tớ quyết định viết lại. Dù tớ ra chương không đều, có khi cả tháng mới ra một chương nhưng các bạn vẫn không bỏ và theo sát bên mình đợi truyện, đây cũng chính là động lực để thôi thúc tớ cố hoàn thành xong đứa con tinh thần này. Mặc dù truyện tớ không viết hay để được xuất bản, nhưng tớ có tự in mấy cuốn làm kỉ niệm và tặng cho bạn thân nên tớ có dư lại một cuốn để tặng cho độc giả thích truyện tớ viết, ai muốn được nhận cuốn sách do tớ in thì bạn hãy nói nguyên nhân bạn thích truyện HTLLVCNRRR, bạn thích nhân vật nào trong truyện... Tớ sẽ tặng “duy nhất” một cuốn cho bạn có câu nói hay nhất, xem như là cảm ơn.

Mai là nô en rồi, mọi người có một nô en vui vẻ nhé!

...

Cả nhà nhớ ủng hộ phần 2 tớ sắp ra nhé, hiện tại đang trong tình trạng đang viết, nhưng chưa đăng lên ở bất cứ trang web nào vì viết chưa được nhiều... đợi khoảng 10 chương tớ sẽ đăng. Lời cuối cùng tác giả vô cùng cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ truyện!

#Thân: Thùy Loan

23/11/2015. ^_~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-lanh-lung-va-con-nho-rac-roi>